

CHUYỆN QUÁI DỊ Ở TRƯỜNG HỌC

Học viện
y học

Đáng
kể

PHƯƠNG NGỌC

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

**Học viện y học đáng sợ
(Chuyện quái dị ở trường học)**

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Phần dẫn](#)

[Lớp sương mù thứ nhất](#)

[I](#)

[II](#)

[III](#)

[IV](#)

[V](#)

[VI](#)

[VII](#)

[I](#)

[II](#)

[III](#)

[V](#)

[Lớp sương mù thứ hai](#)

[I](#)

[II](#)

[IV](#)

[V](#)

[VI](#)

[Lớp sương mù thứ ba](#)

[I](#)

[III](#)

IV

V

VII

VIII

Lớp sương mù thứ tư

II

III

IV

VI

VII

VIII

Phần dẫn

Bước vào màn sương mù

Đêm tối.

Cô về nhà trên con đường nhỏ, dài và hẹp.

Tiếng bước chân gấp gáp không ngừng vang lại. Tuy biết rõ đấy là do mình tạo ra nhưng Nguyệt Quang vẫn cứ run.

Tòa nhà cũ kĩ, nhưng ít ra sống cũng đến hàng trăm người. Gian nhà hàng xóm lại như một con đường xa lạ, nhà nào cũng cửa sắt khóa chặt, cách biệt hẳn với bên ngoài.

Vô nguyên cớ, Nguyệt Quang có cảm giác theo bản năng rằng có người đang bám sau cô. Cô nhanh - đối phương nhanh, cô chậm - đối phương cũng chậm. Giống như một bóng đen dài kéo sau lưng cô, muốn bỏ mặc cũng chẳng được. Cô dừng bước, ôm chặt lấy túi công văn vào lòng.

Đường phía trong tòa nhà đột nhiên thối qua một cơn gió. Nguyệt Quang chỉ cảm thấy có một cơn lạnh phía sau lưng. Toàn thân cô lông tơ dựng đứng lên. Cũng giống như trong một trường hợp nào đó, khi không để ý nó tấn công ngay vào cô. Như một sự phòng bị cần thiết, Nguyệt Quang đã lựa chọn cách quay người lại nhìn. Trong giây phút ấy, cô dường như nhìn thấy một bóng đen. Khi cô quay người lại cũng là lúc nó lẩn nhanh vào ngõ rẽ.

Nhưng đó chỉ là dường như, Nguyệt Quang không dám khẳng định.

- Ai?

Như đang bị chọc tức, đáp lại chỉ có âm thanh vọng lại của mình. Nguyệt Quang nhìn chằm chằm vào phần u ám phía trước, cảm giác bị nhìn trộm đang tồn tại một cách mãnh liệt trong cô, nguyên nhân chính đến từ góc rẽ nằm trong bóng tối trên lối đi của tòa nhà.

Chỗ ở của Nguyệt Quang ở tận cùng hành lang. Cô rút điện thoại di động ra, ngón cái ấn vào phím gọi tắt để có thể gọi được kịp thời sự giúp đỡ. Tiếp đó, nhanh như cắt, cô mở túi công văn, tìm chìa khóa trong đó. Có lẽ là do quá căng thẳng, Nguyệt Quang nhìn rõ được tay mình đang run lên, đến nỗi chìa khóa vừa được cô lấy ra đã bị rơi ngay xuống đất.

Nguyệt Quang dùng một tay nhặt lên, vội vàng chạy nhanh tới phía cuối hành lang. Lúc này, cô chỉ hi vọng mình có thể về đến nhà, chẳng được ngay đi tất cả những nỗi sợ hãi không tên.

Cuối cùng cũng sờ tới được cửa. Trong lúc cuống quýt, Nguyệt Quang dường như không tìm thấy lỗ khóa. Cô lắc mạnh tay nắm cửa, chỉ mong sao đẩy được cửa phòng ra. Trong lúc

không suy nghĩ gì, cô thoáng thấy một cái gì đó cuộn tròn phía bên cửa, cô sợ quá thét lên một tiếng kinh hoàng.

- Meo.

Một tiếng mèo kêu thật quái dị đã khiến Nguyệt Quang tin chắc rằng, cái đống đó chính là một con mèo đen tuyền. Đôi mắt dài, nhỏ của con mèo chứa đầy những mê hoặc, mang theo cả tà khí. Con mèo lạnh lùng trợn mắt nhìn Nguyệt Quang, cứ như là đôi mắt nó mang theo cả ma quỷ. Nhìn vào nó, đột nhiên lại có một cảm giác ớn lạnh xương sống.

Từ trước tới nay, gặp phải mèo đen chẳng phải là điềm lành gì. Nguyệt Quang lấy hết dũng khí, cầm lấy chiếc chổi rơm ở bên cạnh định đuổi con mèo đen đi. Chỉ nghe thấy tiếng kêu nhỏ, khàn của nó, tiếng kêu có lẫn cả bao nhiêu những hận thù. Nguyệt Quang không thấy lạnh mà lại run lên.

Con mèo đen nhảy về phía đầu còn lại của hành lang, biến mất trong góc rẽ. Nhưng thoát tiên, nó co tròn trên nền, nằm im lặng trên bao đựng giấy. Nguyệt Quang kinh hãi, không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng nhấc chiếc bao giấy đó lên, lập tức mở cửa đi vào trong phòng.

Đứng dựa vào bức tường trong phòng, cô trượt người ngồi xuống, nhịp thở gấp gáp chưa từng thấy.

Chỉ cách có một cánh cửa, lại như thế hai thế giới khác nhau.

Đợi cho đến khi thở đều trở lại, Nguyệt Quang mới cúi đầu nhìn kĩ chiếc bao đựng giấy. Nét chữ bằng mực in đậm, trên bao giấy có viết ba chữ lớn:

GỬI NGUYỆT QUANG!

Lẽ nào lại là độc giả gửi quà tặng?

ở đây buộc phải giải thích một chút. Nguyệt Quang là nhà viết tiểu thuyết, hơn nữa lại là tiểu thuyết kinh dị. Bạn biết rằng, độc giả yêu thích kinh dị, yêu những câu chuyện dạng huyền bí thường có đôi chút không giống người thường. Có nghĩa là cách thể hiện sự tán thành đối với tác giả mà mình ngưỡng mộ cũng tương đối khác.

Vừa nghĩ tới đây, Nguyệt Quang đã liên hệ tới từng chi tiết vừa xảy ra trước đó. Nếu độc giả giờ trò đùa tai quái này thì tất cả đều đã có thể giải thích được.

Ngay lúc cô thở một hơi dài khoan khoái để mở chiếc bao giấy ra thì tim cô, ngay lập tức lại bị treo lên! Hai chữ viết trơ trọi trong phút chốc nhảy vào tầm mắt cô, đánh thẳng vào tim gan cô: Quán đêm!

Mặt chính của bao giấy dùng để viết tên người nhận, dùng điều này để suy luận thì ở mặt trái sẽ dùng để viết họ tên người gửi. Nguyệt Quang ngồi dưới đất, toàn thân không còn sức lực, giống như sắp bị lún xuống vậy.

Quán đêm!

Đó là một trang web kinh dị mà khi bắt đầu sáng tác, cô cùng với năm tác giả khác đã sáng lập ra. Sau này, do phát sinh một số chuyện không vui mà trang web bị hủy bỏ, sáu tác giả cũng theo đó mà mỗi người một ngả. Điều khiến Nguyệt Quang nghĩ mãi vẫn không thể lí giải nổi, đó là một tổ chức mà ba năm trước đã không còn tồn tại nữa tại sao đột nhiên lại có thể gửi đồ đến cho cô?

Bình tĩnh trở lại, Nguyệt Quang càng muốn dùng cách tư duy trước đây, coi đó là trò đùa của độc giả nào đó. Cô từ từ mở bao giấy, bên trong có một tập giấy A4. Sau khi rút ra, Nguyệt Quang vội vàng đọc nó. Trong phút chốc, khi tầm nhìn tiếp xúc với các con chữ, tim cô như ngừng lại, ngay cả đôi mắt cũng không chịu nhắm!

Ngay sau đó, cô đột nhiên cảm nhận được cái đau như bị cào xé từ trên cánh tay truyền xuống. Nguyệt Quang chẳng hề xem qua, cô chỉ mở mồm nói nhỏ: “Cuối cùng đã đến”.

Từ giờ phút đó trở đi cô đã biết rõ được rằng, trên cánh tay của cô đang hiện ra mờ ảo một vết răng cắn đáng sợ...

Lớp sương mù thứ nhất

Tên căn người Bạch Nha

Đào Tử và Tần Quan không thể ngờ rằng, lần đầu tiên gặp lại Nguyệt Quang lại chính bởi vì tính mạng của họ bị đe dọa.

Hôm nay vừa sáng ra, Nguyệt Quang đã gọi điện thoại cho hai người. Do lâu ngày không liên lạc, hai người họ sau khi nghe thấy ở đầu dây bên kia là Nguyệt Quang đều hết sức ngạc nhiên. Vừa mới định hàn huyên thì họ chỉ nghe được từ đầu dây bên kia, Nguyệt Quang nói một cách lạnh lùng:

- Mau lấy bút, ghi lại địa chỉ của tớ, đến đây ngay lập tức!

Khi Đào Tử nghe thấy câu này, cô ta nói khéo rằng gần đây mình khá bận, khi nào có thời gian sẽ đến ngay chỗ Nguyệt Quang thăm cô. Không ngờ rằng những lời vừa mới được thốt ra, lập tức đã bị Nguyệt Quang cắt lời và kèm theo tiếng quát:

- Cậu sống chán chưa? Nếu không muốn chết, hôm nay, không, ngay bây giờ! Tới đây mau!

Cuộc gọi với Tần Quan đại loại cũng được kết thúc bằng một cơn tức không tên của Nguyệt Quang. Khi anh ta cùng Đào Tử đường xa mệt mỏi tới nhà Nguyệt Quang, trong lòng hai người ít nhiều cũng có đôi chút nghi hoặc.

Bước vào nhà, đập vào mắt họ là sự hỗn loạn, vừa nhìn đã biết ngay nhiều ngày qua nhà cửa không được thu dọn.

Nguyệt Quang ngồi tựa lưng trên chiếc ghế sofa, người quấn một chiếc chăn len lớn. Nhìn thấy khách đến, cô cũng không đứng dậy chào, chỉ chỉ vào hai chén nước đã được rót sẵn trên bàn, ý rằng bọn họ tự uống lấy. Tiếp đó, cô thấp giọng hỏi:

- Hai người có cách liên lạc với ba người còn lại không? Tìm gấp họ đi, bảo họ đến chỗ tớ.

Ba người còn lại mà Nguyệt Quang nói tới ở đây là Tống Lương Ngâm, Tiểu Phỉ và Hứa Thiên Cát. Sáu người bọn họ sáng lập ra “Quán đêm”, đều có thể viết ra được một cuốn tiểu thuyết kinh dị khiến người ta sau khi đọc phải thích mê. Nhưng ba năm trước đã xảy ra một chuyện khiến cho trang web phải giải thể. Sau khi chia tay nhau, mỗi người đi một hướng, dần dần không còn liên lạc với nhau.

Khi nói chuyện, hơn nửa gương mặt của Nguyệt Quang ẩn trong ánh sáng mờ mờ. So với trước đây, cô dường như gầy đi rất nhiều. Trước đây gặp nhau, họ đều thông qua mạng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Quang, cũng là ba năm sau khi xảy ra chuyện, Đào Tử và Tần Quan dường như không còn nhận ra được cô.

Nghe Nguyệt Quang nói với ngữ khí ra lệnh, Đào Tử có chút tức giận, cô đặt ngay chén trà trên tay xuống. Phải biết rằng, cô là một phóng viên. Cuộc gặp mặt đường đột mà kì quái này đã phá vỡ kế hoạch phỏng vấn một ngày của cô. Nhưng nhìn thấy Nguyệt Quang với sắc mặt bệnh tật ở trước mặt, Đào Tử vẫn nhẹ nhàng:

- Tớ chỉ có số di động của Tống Lương Ngâm. Trước khi đến nhà cậu, tớ đã thử gọi rồi, nhưng tắt máy.

Nguyệt Quang nhìn về phía Tần Quan, ánh mắt sắc bén pha thêm cả lo lắng. Không hiểu tại sao nó lại khiến Tần Quan run lên. Anh nói ngay, anh có mã số QQ của Tiểu Phi, mặc dù dường như chẳng có cách nào nói chuyện được với cô ấy. Mà Tiểu Phi ban đầu ở “Quán đêm” đã có quan hệ tình cảm với Hứa Thiên Cát, bây giờ có lẽ vẫn còn duy trì mối quan hệ này.

Một tay mang vết thương của Nguyệt được đưa ra từ dưới chiếc chăn len. Đào Tử nhìn thấy, vô cùng kinh ngạc, vội hỏi:

- Nguyệt Quang, tay cậu sao thế? Bị con gì cắn phải không?

Chẳng có lời đáp lại, Nguyệt Quang chỉ giơ tay lấy tập bản thảo ở góc chiếc sofa, đưa ra nói:

- Các cậu hãy đọc tập truyện này đi.

Tần Quan lại gần, nhìn chăm chú vào tập bản thảo trong tay Đào Tử. Đó là một bộ tiểu thuyết mang tên “Tên cắn người Bạch Nha”. Mấy chữ tiêu đề này được thiết kế bằng cỡ chữ lớn trong word, to đến mức gần như là khoa trương.

- Em viết đấy à?

Tuy ngữ khí là câu hỏi song trong lòng Tần Quan tin chắc rằng đó là tiểu thuyết kinh dị mà Nguyệt Quang đã viết từ rất lâu rồi. Với những tác phẩm của cô, anh rõ như lòng bàn tay.

Người ngồi trên ghế sofa vẫn không trả lời, toàn bộ khuôn mặt chìm vào trong bóng tối. Đào Tử và Tần Quan nhất thời không biết làm sao, chỉ còn biết làm theo lời cô nói, đọc kĩ lại những chữ viết đã được cất kín từ lâu...

I

- Bạn có mẹ không?
- Có phải bạn chỉ sống cùng mỗi mẹ thôi không?
- Mẹ bạn có yêu bạn không? Còn bạn, có yêu mẹ bạn không?
- ... Tình yêu đó, bạn dám chứng minh không?...

“Tôi là Thiên Thu Thiên Niên, chào bạn”.

Đó là câu tiêu đề gần đây tôi đặt trên MSN, Thiên Thu Thiên Niên là tên nữ nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết thần kì gần đây, là một người, cũng là hai người. Sau khi đọc cuốn sách đó, tôi liền đổi tên câu tiêu đề trước đây thành câu tiêu đề này.

Lý do, không gì khác là muốn khiến cho bản thân có một chút thần bí trên mạng.

Tôi là giảng viên khoa toán của một trường đại học, khi đi làm tôi luôn ăn mặc rất cứng nhắc. Đứng trên bậc thềm phòng học rộng lớn, tôi kéo lên kéo xuống sáu tấm bảng nhỏ nặng nề, dùng phấn viết hàng dãy kí tự chữ số mà trong thế giới tự nhiên này chúng ta dường như không nhìn thấy.

Hôm đó, một buổi sáng đẹp trời và có gió, do thức quá khuya để lên mạng nên tôi dậy hơi muộn một chút.

Đi vội vàng trên đường, mặt trời trên cao hơi chút nhợt nhạt. Cuối cùng cũng đã chen lên được xe buýt, tôi thở một hơi dài.

- Con thần kinh!

Âm thanh chát chúa của một đứa con gái bỗng nhiên vang lên ở phía trước xe buýt. Tiếng nói chuyện ồn ã ngay lập tức được ngưng lại.

- Cháu muốn xuống xe.

Tiếng đứa con gái đó lại vang lên. Lúc đó, qua khe hở của đám người, tôi mới nhìn thấy một đứa con gái ngồi ở phía trước đứng lên, chạy thẳng đến cửa xe trước mặt.

- Cháu muốn xuống xe!

Nó tiếp tục nói với giọng nghèn nghẹn. Xe buýt từ từ dừng lại, nó xuống xe giống như đang thoát nạn vậy.

ánh mắt mọi người cùng đổ về phía chỗ ngồi kề với chỗ của đứa con gái ấy. Đứa con gái ngồi chỗ đó có mái tóc đen rất dài, mặc chiếc áo phong màu trắng, đen trắng tương phản nhau quả là gai mắt.

Tôi nhận ra đứa con gái đó, em tên là Chương Tiểu Nhã, là sinh viên trong lớp của tôi. Em lúng túng thu đôi vai lại, nhìn tứ phía với một chút luống cuống, ngay sau đó em nhìn thấy tôi. Hai mắt em dừng lại, đột nhiên ánh lên cảm giác tủi hổ. Rất nhanh, em quay lại, rụt đầu vào phía trong đôi vai.

- Có chuyện gì thế?

- Chẳng phải đã nói là thần kinh à? Tránh xa nó ra một chút.

Âm thanh tiếng nói chuyện rì rầm vang lên trong xe.

Tiểu Nhã ôm vai, mặt hướng ra ngoài cửa sổ. Hành khách bên cạnh đều cố gắng tránh xa em.

- Không sao đâu. Chúng đều là sinh viên của tôi, chắc là có xích mích đấy mà.

Nhìn đứa trẻ đó, trong lòng tôi không nín nhịn được nữa. Tôi bước lại, ngồi bên cạnh em.

Tiểu Nhã không động đậy, mặt em vẫn hướng ra phía ngoài cửa sổ.

Khi sắp xuống xe, em đột nhiên quay mặt vào, ngược nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn rõ mặt em. Các nét trên mặt em rất đẹp, trông rất xinh, nhưng sắc mặt lại trắng xanh khác với người thường.

Mắt của em rất lạ, khi nhìn người khác sẽ cho bạn cảm giác lòng trắng vô cùng nhiều, nhiều đến mức giống như cả con ngươi đang sắp lật ngược lên.

Đột nhiên em nắm lấy tay tôi, ngón tay của em cứng mà lạnh khiến cánh tay tôi ngay lập tức nổi lên một tầng da gà.

- Cô Nguyệt Quang, cô có lên mạng không?

- Có, cô có lên mạng.

- Cô đừng bao giờ lên mạng nữa, cô hãy nghe em đi, em chỉ muốn tốt cho cô thôi.

Cô bé lạnh lùng dùng một chất giọng rất bình thường để nói hết câu này, rồi đột ngột vung tay tôi ra, chẳng kịp đợi tôi phản ứng gì thì đã xuống xe rất nhanh.

Tốt cho tôi? Tôi vẫn không hiểu gì, nhìn theo bóng hình màu trắng xanh đang vội vàng qua đường và đi vào trong trường của cô bé. Trong lòng dấy lên một cảm giác khác lạ.

Cảm giác đó khiến tôi cả ngày đều không hề thoải mái.

Tan giờ học, tôi ngồi trong văn phòng khoa thưởng thức trà, nghỉ ngơi để chuẩn bị về nhà.

Lúc này, cửa đột ngột mở ra, thầy hướng dẫn lớp toán học bước vào, theo sau lưng thầy còn có một sinh viên, đầu cúi xuống, mái tóc dài che đi nửa mặt, khiến người ta không thể thấy rõ mặt của nó.

“Reng reng”, tiếng chuông vào lớp reo lên, mấy vị giảng viên lần lượt bước ra khỏi văn phòng khoa và đi về phía lớp học của mình. Vào lúc mà thân hình bọn họ đang xen lẫn nhau, tôi đột nhiên phát hiện ra, đứa con gái đứng trước bàn làm việc của thầy hướng dẫn, đứng quay lưng lại với tôi, mặc áo phông màu trắng đến lóa mắt, trong cái nóng của ngày hè, nó phát ra ánh sáng chói lọi, lạnh lẽo màu trắng xanh.

Lại là Chương Tiểu Nhã.

- Tiểu Nhã, mấy ngày nay em làm sao thế? Tôi đã tìm em mấy lần rồi, tại sao em không nói lấy một lời? ở nhà có khó khăn gì, cứ nói ra tôi nghe, đừng hoa chân múa tay, nói năng lung tung để dọa các bạn xung quanh mình thế, có được không?

Tiểu Nhã cúi đầu, không nói gì, lưng em gầy và trơ trọi.

- Em xem, giờ trong văn phòng chỉ có tôi và cô giáo của em thôi. Em muốn nói gì cứ nói ra. Không nên bỏ lỡ tương lai của mình, đúng không? Em không muốn sau này thi nghiệm cứu sinh nữa à?

Tiểu Nhã nghe xong lời của thầy, người động đậy, đột nhiên quay mặt lại, nhìn tôi.

- Cô Nguyệt Quang có mẹ không?

Em đột nhiên hỏi tôi, âm thanh đó có một chút nóng nảy.

Từ trước tới nay tôi sống trong gia đình chỉ có mỗi mẹ, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống, do vậy câu hỏi này khiến lòng tôi nảy sinh một cảm giác thật lạ kì. Tôi hơi sững sờ, tay run lên, nửa chén nước trà đổ hết lên đùi.

- Chương Tiểu Nhã! Đây là đâu hả? Đây là văn phòng khoa! Tại sao em còn hỏi câu hỏi kì lạ đó, như thế vui lắm hả?

Thầy hướng dẫn thấy tôi bị em làm cho sợ hãi thì rất không vui.

- Em lên lớp đi, khi nào nghĩ thấu rồi thì quay lại tìm tôi.

Tôi lấy khăn giấy ra lau chỗ nước bị đổ, trong lòng có một chút buồn vì cử chỉ của mình nên tôi cười nói luôn:

- Không sao, không sao, con bé hỏi câu hỏi kì lạ hiếm thấy như thế cũng chẳng có vấn đề gì, hơn nữa câu hỏi đó thực ra cũng không được coi là câu hỏi. Cô đương nhiên là có mẹ chứ. Ai lại không có mẹ?

Chương Tiểu Nhã cúi đầu xuống thấp hơn, từ từ đi ra khỏi văn phòng khoa.

- Sinh viên này có vấn đề gì không? - Tôi không kiểm chế được liên hỏi thầy hướng dẫn của em.

- Bạn cùng lớp nó phản ánh với tôi rằng nó bị thần kinh, gặp người ta là hỏi ngay người ta có mẹ không, có phải là đang sống cùng mẹ không. à, đúng rồi, mới chỉ hỏi có một bạn gái cùng lớp thôi. Theo tôi thấy, nó chưa hết tuổi lớn, cố ý dọa người khác để gây xích mích ấy mà. Cô Nguyệt Quang này, cô đừng để ý đến nó, hi vọng rằng sau từ giờ nó cảm thấy việc này không hay ho gì nữa thì tốt.

- Cứ theo tình trạng hiện tại của Tiểu Nhã thì khoa chúng ta nên liên lạc với gia đình của em.

Tôi nhớ lại vừa dạy xong tiết học đó, Tiểu Nhã ngồi ở bục giảng trong lớp học, chỗ ngồi xung quanh em trống ra một khoảng lớn. Giữa ban ngày, em trông cứ như một âm hồn không sợ chết ngồi trong lớp.

- Ý của cô là, chúng ta nên thông báo cho gia đình của nó để cho nó nghỉ học? Chúng tôi thực ra cũng nghĩ thế và đã có liên lạc rồi - Thầy hướng dẫn gật đầu.

Thực ra cách làm thực sự của tôi là muốn em sinh viên này được giúp đỡ, tôi định nói, nhưng cuối cùng lại thôi. Để cho em về nhà cũng tốt, hi vọng rằng người nhà có thể giúp đỡ được em.

Bước ra khỏi văn phòng khoa, tôi chỉnh lại áo quần, men theo cầu thang góc rẽ để đi xuống. Cầu thang ở bên này tương đối xa nên rất ít khi có học sinh đi lại ở đây. Tôi từ trong văn phòng khoa đi ra, cũng chỉ là nghĩ cho tiện nên mới đi xuống ở đây. ánh sáng chói lọi của mặt trời chiếu vào trong tòa nhà những hình ảnh mơ hồ. Tôi nhìn thấy cái bóng của mình cũng mơ mơ hồ hồ, lảng lảng như ẩn như hiện trên bức tường.

Lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn bỗng nhiên vang lên kèm theo tiếng những sinh viên nam nói thầm với nhau truyền tới một cách nhanh chóng.

Rất nhanh, sinh viên nam trong đội bóng rổ của mấy khoa từ dưới gác chạy lên. Chúng nhìn thấy tôi, lễ phép nói một tiếng chào cô giáo, sau đó vượt qua tôi để lên gác. Tôi nghe loáng thoáng được rằng chúng đang bàn luận về vấn đề bệnh thần kinh gì đó.

Bệnh thần kinh, chúng nó nói chuyện chắc là về Chương Tiểu Nhã. Đang nghĩ thì tiếng khóc thút thít từ cầu thang tầng dưới vọng lên. Ban đầu chỉ mỏng như tiếng ruồi muỗi, nhưng rất nhanh âm thanh ấy phóng to lên, trở thành một kiểu gào khóc không thể tiết chế.

Tôi vội vàng chạy theo cầu thang xuống tầng dưới, chỉ thấy Chương Tiểu Nhã ngồi ở cầu thang không một bóng người, tay ôm cặp sách đang khóc lớn. Vừa khóc mồm lại vừa nhắc mẹ, mẹ. Thân hình nhỏ bé của em thu lại giống như một con tôm, toàn thân như bị rơi vào trong trạng thái bị hoang tưởng khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Tôi đi về phía em một cách cẩn thận, đưa tay ra định an ủi em, giúp em bình tĩnh lại. Nhưng đột nhiên em vỗ lấy người tôi, thò đôi tay gầy nhỏ ôm chặt lấy đôi chân tôi, đôi tay đó giống như một chiếc đai sắt.

- Em cần mẹ! - Em gào lên ngắt quãng.

- Không sao cả. Cô đưa em về nhà, cô đưa em về gặp mẹ. Con ngoan phải nghe lời, về nhà gặp mẹ.

Tôi còn không kịp nghĩ xem trạng thái hiện tại của em có bao nhiêu phần không bình thường, chỉ có thể vuốt mái tóc của em, cố gắng hết sức để an ủi em.

Một lúc lâu sau, con bé cũng dần im lặng. Đôi cánh tay ôm lấy chân tôi yếu ớt buông xuống, cả người em nằm thẳng xuống nền.

II

Nhà của Chương Tiểu Nhã nằm trong khu tập thể nhỏ mới xây ở Thành Bắc. Khi tôi ngồi taxi đưa em về đến nhà thì trời đã tối.

Xuống taxi, tôi ngược nhìn tòa nhà khá cao, rồi lại nhìn Chương Tiểu Nhã bên cạnh mình. Suốt quãng đường đi, đứa bé gái này luôn ở trong trạng thái tê dại không có cảm giác gì, chỉ nói với tôi có đúng một câu, câu nói đó là nhắc lại câu mà em đã từng nói với tôi: Cô phải nhớ, đừng lên mạng nữa.

Về trực giác, đứa trẻ này có vẻ như rất mâu thuẫn. Em muốn tôi về nhà cùng em, nhưng em càng không muốn tôi nhìn thấy những thứ đồ riêng tư của mình.

Tôi đang suy nghĩ xem có nên nghe theo lời hứa của mình là đưa em về nhà hay không thì đột nhiên em lấy ra một chiếc điện thoại di động nhỏ xinh, gọi một cuộc:

- Mẹ à, cô giáo của chúng con đến rồi. Đúng, cô giáo đại học đấy ạ.

Em nói điện thoại một lúc với đầu dây bên kia rồi sau đó ngừng cuộc gọi, nói với tôi:

- Mẹ em mấy ngày nay không được khỏe, không tiện chào cô. Mời cô về ạ! - Nói rồi em quay người, đi vào con đường dẫn đến tòa nhà. Trong chớp mắt cơ thể em như bị bóng đen của tòa nhà nuốt chửng.

Ngóng theo sau hình dáng gầy mỏng của em, trong tim tôi lại nảy ra ý muốn giúp đỡ em. Thế là tôi đuổi theo:

- Chẳng phải cô đã nói sẽ đưa em về nhà gặp mẹ sao? Giáo viên nói mà không giữ lấy lời còn có thể làm giáo viên được không?

Em không nói gì, chỉ cúi đầu, đi thẳng.

Nhà của Chương Tiểu Nhã là kiểu nhà từng phòng nhỏ một. Bước vào trong nhà mình, đứa bé gái này bỗng nhiệt tình hẳn lên, lấy dép lê, treo áo khoác lên cho tôi. Tôi nhìn qua cách bố trí và bày biện của phòng khách, phát hiện ra đây có lẽ là chỗ ở chỉ có mẹ và con gái. Cái cảm giác ở đây cũng giống như nhà của tôi vậy.

Trên tường của phòng chính có treo tấm ảnh của Tiểu Nhã chụp chung với một người phụ nữ trung niên. Tôi nghĩ chắc chắn người phụ nữ trung niên đó chính là mẹ của Tiểu Nhã. Nụ cười của họ trong tấm hình làm sáng cả bức tường lên.

- Tiểu Nhã, em chỉ sống với mỗi mẹ thôi à?

Tiểu Nhã rửa hoa quả trong phòng bếp rồi bung ra để trên cái bàn trước mặt tôi.

- Vâng ạ, mấy năm trước bố em bị tai nạn xe qua đời rồi. Em và mẹ ở với nhau, chỉ có em và mẹ thôi.

Tiểu Nhã đột nhiên cúi đầu xuống, mân mê các ngón tay của mình.

- Tình cảnh như của em và mẹ rất hiếm phải không?

- Đâu phải, cô cũng chỉ ở cùng với mẹ thôi.

Nghe xong lời của tôi, người em bỗng nhiên cứng đờ lại, hai mắt nhìn thẳng vào tôi, bùng lên một ánh sáng sáng như tuyết, giống y như trong phút chốc không nhận ra tôi vậy.

- Cô và mẹ cô ở cùng nhau à?

Không để ý lắm sự thay đổi của em, tôi đứng dậy, đi đến bên cửa phòng ngủ.

- Mẹ của em chắc đang ở trong phòng ngủ chứ. Cô muốn nói chuyện với mẹ em.

Em bước lại, kéo cánh cửa phòng ngủ ra:

- Mẹ, cô giáo Nguyệt Quang của chúng con đến rồi.

Cùng với tiếng kêu “soạt” khi cánh cửa được mở ra, dường như tôi còn ngửi thấy một mùi tanh khó chịu ập tới. Do không mở cửa nên phòng ngủ tối om, chỉ có ánh sáng từ phòng khách chiếu tới. Nhờ thế tôi mới có thể nhìn thấy một cách mờ ảo rằng trong phòng ngủ có hình dáng một chiếc giường.

Tiểu Nhã mở cánh cửa ra rồi lại quay người rời khỏi đó. Em không nhìn tôi một lần. Khi mới bắt đầu mở cánh cửa, sự thân mật nó dành cho tôi đã không còn nữa. Tôi nhìn vào trong căn phòng được mở cửa tối mờ mờ đó, trong tim đột nhiên có cảm giác u ám. Bàn tay run rẩy đưa về phía tay nắm cửa, tôi không có dũng khí bước vào trong, chỉ muốn đóng cửa lại.

- Chào cô Nguyệt Quang, mời cô vào.

Trong phòng đột nhiên truyền đến một chất giọng hiền từ, cùng với đó là tất cả các đèn trong căn phòng đều sáng cả lên. Sự tương phản quá mạnh về thị giác khiến mắt tôi hoa lên, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

Người phụ nữ độ tuổi trung niên trong bức ảnh ban nãy lúc này đang nằm trên giường. Tuy là chính giữa hè nhưng trên người cô vẫn đắp một tầng chăn bông dày kín mít, chỉ để hở mỗi phần đầu ở bên ngoài. Tóc bị rối, mặt cũng trắng xanh, nhìn có vẻ bệnh không nhẹ. Tuy nhiên, cô nhìn chằm chằm vào tôi, trên mặt còn ánh một nụ cười rất hiền dịu, chẳng biết có phải tôi cảm nhận sai hay không, tôi thấy nụ cười của cô thô cứng, miễn cưỡng khác lạ.

- Do có bệnh trong người nên không thể chào cô giáo, thật có lỗi với cô quá, cô mau vào và ngồi xuống đi.

Khó từ chối trước tình cảm nồng hậu, tôi đành bước vào trong phòng, ngồi trên chiếc ghế cạnh giường. Cái mùi hôi tanh ấy càng nồng nặc, tôi cau mày nhưng không tiện hỏi nên đành nói:

- Cô bị bệnh gì thế ạ? Đang giữa hè thế này, chắc là khó chịu lắm.

- Bệnh không tiện nói ra cô ạ.

Ánh mắt mẹ Tiểu Nhã luôn theo tôi. Nghe tôi hỏi xong, ánh mắt cô trở nên âm ỉ.

Cô ấy đã ngại không muốn nói thì tôi cũng không tiện hỏi lại nữa. Cái mùi tanh ấy làm ngạt thở khiến tôi choáng váng, hoa mắt. Thật không thể hiểu nổi sao cô ấy có thể ở trong căn phòng này được.

Tôi quyết định đi thẳng vào chủ đề:

- Cô Chương à, Tiểu Nhã mấy ngày hôm nay ở trường có những cử chỉ và lời nói rất quái lạ. Tôi cho rằng tư tưởng của nó có thể có một số vấn đề. Còn cô, cô có phát hiện ra nó gặp chuyện gì không theo ý muốn không, hoặc giả trong nhà có chỗ nào không phải không?

Mẹ Tiểu Nhã ngược nhìn tôi, lăm băm nói:

- Còn có thể có chuyện gì, ngoài bệnh của tôi.

Cô quay đầu về lại vị trí nằm ngửa ban đầu. Ở cái góc nhìn ấy dường như phần ven lưng đã cắt đi một nửa đầu.

- Cô Nguyệt Quang này, không khí trong phòng này không được tốt, tôi không giữ cô lại nữa. Khi ra ngoài, làm phiền cô đóng giùm tôi cửa vào.

Nhìn vẻ mặt dường như cô ấy biết một cái gì đó, nhưng cô đã không muốn nói thì tôi cũng không tiện hỏi nữa, hơn nữa thực sự là tôi không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Tôi đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng.

- Vậy tôi xin cáo từ ạ.

- Cô giáo, cô đợi một chút.

Vừa mới quay người lại, đột nhiên một cánh tay của mẹ Tiểu Nhã thò ra từ dưới lưng, nắm lấy cổ tay tôi, một cảm giác dính dính ướt ướt. Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy thịt trên cánh tay đó đầy những vết thương và da thịt bị thối rữa. Tôi chưa nhìn thấy cảnh ghê người thế bao giờ, tôi ngộp thở, rồi trào lên cảm giác buồn nôn.

Cố gắng kìm nén cảm giác ghê tởm đó, tôi hỏi với giọng run run:

- Cô còn chuyện gì nữa ạ?

- Tôi thấy cô là người tốt bụng. Vậy Tiểu Nhã nhà tôi phải nhờ cô bỏ chút công sức chăm lo giúp.

- Tôi sẽ làm vậy, tôi sẽ làm vậy mà - Tôi đáp lại liên tục. Cánh tay đó cuối cùng đã buông ra khỏi cổ tay tôi, thu lại về trong chăn.

Tôi bước ra khỏi phòng, trong lòng trào dâng mạnh mẽ một cảm giác khó chịu, chỉ muốn rời khỏi phòng thật nhanh. Cái cánh tay thối nát đó hiện ra liên tục trước mắt tôi.

Tay rữa nát thế rồi, vậy cả thân người sao chứ?

Không dám nghĩ tiếp, tôi lấy chiếc túi sách đặt ở một góc trên chiếc sofa, nói với Tiểu Nhã đang ngồi quay lưng lại rằng:

- Tiểu Nhã, cô còn có việc, cô về đây.

Cô bé quay lưng lại tôi, không động đậy gì. Mái tóc dài trông giống như một thác nước màu đen thẳng tuột, nằm yên trên chiếc áo phông màu trắng.

- Tiểu Nhã?

Chỉ cách có ba bước làm sao mà nó không nghe thấy được? Tôi không dừng được, đi lên phía trước, lúc này mới phát hiện ra cô bé đã mở máy vi tính, đang ngẩn người ra trước màn hình.

Kì lạ thật, chẳng phải cô bé vẫn nói với tôi là không được lên mạng nữa sao? Tại sao lại mở máy ngay khi tôi đến thăm?

Toàn bộ màn hình chiếc máy hiển thị một tấm ảnh, tuy màn hình, không rõ lắm nhưng tôi vẫn nhìn thấy đó là bức hình chụp chung của hai mẹ con. Hai mẹ con trên bức hình đó ăn mặc rất giản dị. Người mẹ trông rất đẹp, đưa con gái tầm mười bốn, mười lăm tuổi. Hai mẹ con đứng ôm nhau ở nơi giống như là đầu một thôn miền núi, đang nở nụ cười sáng láng giữa thanh thiên bạch nhật.

Cái cảnh đó với bức ảnh mà Tiểu Nhã và mẹ em treo trên tường, lại giống nhau tới mức kinh hãi.

Tôi nhìn bức ảnh đó như đang bị mê hoặc. Đột nhiên, một khuôn mặt trắng bệch như giấy, ánh mắt đờ đẫn chần lầy màn hình.

- Cô ơi, bức ảnh này cô đã thấy bao giờ chưa?

ồ, Tiểu Nhã. Tôi cố gắng chớp chớp mắt, mồ hôi lạnh lại rịn ra:

- Chưa thấy bao giờ.

Tiểu Nhã lạnh lùng ngược nhìn tôi, đột nhiên cô bé nói:

- Cô ơi, không còn sớm nữa rồi, cô nên về nhà thôi. Để em tiễn cô.

- Không cần đâu, cô tự về được mà.

- Để em tiễn cô.

Cô bé nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi đi ra khỏi nhà họ. Chỗ mà ngón tay cô bé nắm vào chính là chỗ mà mẹ em vừa mới nắm.

Bước ra khỏi cửa của khu nhà, nhìn thấy ánh trăng tỏa sáng mặt đất rộng, không khí trong mát, tươi mới tràn vào trong phổi, tôi cảm giác như cơ thể mình trong chốc lát đã trở nên nhẹ nhõm.

- Cô ơi, cô về nhé.

Tiểu Nhã đứng dưới ánh trăng, dừng bước lại và buông tay tôi ra.

- Được rồi, em mau về đi.

Tôi không dừng lại, bước nhanh như thoát nạn về phía trước. Bước đi vài bước, không kìm nổi tôi quay đầu lại nhìn.

Tiểu Nhã áo trắng tóc đen, đang cúi người về hướng tôi đi. Người cúi thành một góc 90 độ. Mái tóc đen như mực ấy tập trung toàn bộ về phía trước, và dường như đã chạm xuống đất.

Thật kỳ quặc, tôi chỉ đưa cô bé về nhà, chuyện đơn giản như vậy thì cần gì phải cảm ơn một cách quá trang trọng như thế? Tôi vượt ngực mình đang đập mạnh, quay người và bước đi như chạy.

III

Buổi tối hôm đó, tôi đã uống vài viên thuốc an thần, sau cùng cũng thiếp đi trong sự bất an. Tối hôm đó tôi ngủ rất khó nhọc, liên tục gặp ác mộng. Lúc thì là khuôn mặt tuyệt vọng đờ đẫn của Tiểu Nhã, lúc thì là mẹ Tiểu Nhã toàn thân đầy máu đang muốn bắt lấy tôi. Trong giấc mơ tôi chạy liên tục, chạy đi chạy lại cũng chẳng thoát được bàn tay của mẹ con Tiểu Nhã. Sau cùng, tôi cũng giật mình tỉnh giấc, ngồi phía đầu giường, toàn thân là mồ hôi lạnh.

“Ring, ring...”

Chiếc đồng hồ treo tường trong phòng mẹ lúc này phát ra tiếng chuông báo giờ tẻ nhạt.

Nó kêu tất cả 12 lần.

Trời ơi, sao giờ mới đến 0 giờ. Nửa đêm còn lại tôi sẽ phải thức thế nào đây!

Tôi ngồi dậy, từ giường đi vào phòng khách để mở vô tuyến, sau đó giảm tiếng xuống cho còn rất nhỏ. ánh sáng mà màn hình vô tuyến phát ra sau cùng đã làm giảm đi bóng đen của đêm tối. Tôi co người trên ghế sofa, không có tâm trí nào để nhìn vào màn hình cả, trên kênh thành phố lúc này đang phát tin tức 0 giờ.

Ngẩn ngơ nhìn vào vô tuyến khoảng năm, sáu phút, tôi mơ màng buồn ngủ. Lúc này vô tuyến chuyển cảnh, phát thanh viên bắt đầu thông báo một vụ tai nạn giao thông, đồng thời đặt cho phần tin này một cái tên rất kêu, đó là sự cố đâm xe để cho thêm phần li kì. Cô phát thanh viên nói vào tối hôm nay, ở một ngã tư nào đó, một chiếc xe chở hàng đã đâm phải một người phụ nữ đang đi trên đường dành cho người đi bộ bất ngờ lao tới, người phụ nữ này chết ngay tại hiện trường. Li kì là ở chỗ, qua kiểm tra thi thể người phụ nữ này, phát hiện toàn thân trừ phần đầu ra, đâu đâu cũng đều có những vết tích do dã thú cắn. Da cô thối rữa đã mừng mủ, hình dạng vô cùng bi thảm. Tiếp sau đó, trên tivi còn chiếu tấm hình phần đầu của người phụ nữ đó để người thân của người phụ nữ hoặc người biết rõ sự tình liên lạc với cảnh sát.

Nhìn thấy tấm hình phần đầu của người phụ nữ, tôi giật mình nháy mắt từ trên sofa xuống, ham muốn ngủ bị dọa cho bay sang tận Java. Tuy chỉ là liếc mắt qua rất nhanh nhưng tôi vẫn còn nhận ra một cách rõ ràng rằng người phụ nữ này chính là mẹ của Tiểu Nhã - người mà tôi vừa mới gặp vài tiếng trước.

Một cảm giác lạnh thấu xương tấn công tôi từ mọi nơi của căn phòng, tim tôi lại đập nhanh vô cùng. Tôi, vừa mới xong đây lại có thể ngồi cạnh, trò chuyện với người sắp chết. Còn nữa, cô ấy đã từng dùng cánh tay lẫn máu đó nắm lấy cổ tay tôi.

Cổ tay!

Nghĩ đến đây, cổ tay tôi dường như bị nắm lấy bởi một bàn tay lạnh lẽo, dính ướt. Tôi giơ tay lên một cách có ý thức, trong ánh đèn mờ phát hiện ra cổ tay của mình còn dính vết một vòng máu. Không thể, ban đầu rõ ràng không có mà. Tim tôi căng lên đến mức không chịu nổi, tôi chạy như điên vào phòng vệ sinh, vặn vòi nước ra, đưa cổ tay vào chỗ nước chảy mạnh, rửa một cách kĩ càng. Do sợ hãi, trước mắt tôi chỉ là một mảng trắng xóa.

Chiếc gương trước bồn rửa thành hình xuất hiện một người phụ nữ quay lưng lại phía sau, để lộ ra phía bên ngoài áo là một cánh tay với đầy vết tích sau khi bị cắn. Cái hình dáng sau lưng ấy dần dần được phóng to ra, hơn nữa còn dần dần quay người trở lại phía tôi.

Tiếng nước chảy ra từ vòi kêu ào ào một cách đơn điệu. Tôi như bị đóng chặt lại trên nền căn phòng vệ sinh. Quả tim như được treo lên bằng một sợi dây căng chặt đến nỗi đứt được ra, tôi chỉ có thể ngược nhìn một cách thờ đẫn người phụ nữ trong gương.

Người phụ nữ đó sau cùng cũng đã quay người lại, nhưng tôi lại không nhìn thấy mặt của cô ta. Mái tóc đen của cô che kín hết cả mặt, chỉ có chiếc mũi cao phả vỡ làn tóc như cơn sóng ấy, khiến tôi có thể mờ ảo nhìn thấy được hình dáng của đỉnh mũi.

Trên đỉnh mũi đó, thành hình có một cục thịt nát.

- Cô Nguyệt Quang, xin lỗi cô. Cảm ơn cô! - Người phụ nữ trong gương bất chợt nói với tôi, sau đó cong người cúi lạy tôi.

Rất giống với vài tiếng trước, Chương Tiểu Nhã đã cúi lạy tôi như thế.

Về trực giác, tuy không thể nhìn ra mặt của cô ấy, nhưng tôi đoán có tới tám, chín phần, cô ấy là mẹ của Tiểu Nhã.

Cô ấy cúi đầu thẳng về hướng tôi, nhìn cảnh đó, cái đầu phủ đầy tóc dài dường như sắp đâm ra từ trong kính, đè lên đầu tôi. Tôi không còn cách nào tự kiềm chế được nữa đành phát ra một tiếng thét kinh hoàng, sau đó mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, mẹ tôi đang ôm lấy tôi, vừa gọi tên tôi vừa khóc. Nhìn thấy tôi tỉnh dậy, mẹ liền ngồi phệt xuống lớp gạch bông trong phòng vệ sinh, liên mồm nói:

- Dọa chết mẹ rồi, con dọa chết mẹ rồi đấy, cái con này, con nhìn thấy gì hả, hay là gặp phải cái gì, nói mẹ nghe xem nào.

Ngược nhìn mặt mẹ, tôi bất chợt cảm giác cơ thể toàn thân đang lỏng ra. Tôi ôm lấy mẹ, lẩm bẩm nói:

- Mẹ, mẹ đừng lo, chỉ là con vừa gặp ác mộng thôi.

- Gặp ác mộng tại sao lại có thể ngất ở đây? Con nói thật mẹ nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôm chặt lấy mẹ, ngược nhìn lên mái tóc hoa râm của mẹ, tôi không nói thêm câu nào. Tôi thầm nghĩ nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, tôi cũng phải tự đối mặt, không nên để mẹ phải lo lắng.

Ngày thứ hai lên lớp, trong phòng học không thấy Tiểu Nhã đâu. Tôi hỏi lớp trưởng, em nói cô bé bị bệnh xin nghỉ phép. Trong lòng tôi có hàng trăm nghìn lời, nhưng nhìn quanh thất vọng, không biết có thể nói cho ai nghe đây. Cuối cùng, tôi hạ quyết tâm quên hết toàn bộ những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây.

Nhưng, buổi hoàng hôn của mấy ngày sau đó, tôi lại nhìn thấy Tiểu Nhã một lần nữa. Lần này là do cô bé tự động đến tìm tôi.

Cô bé vẫn mặc chiếc áo phông màu trắng, vẫn mái tóc đen dài, nhưng lần này đứng trước mặt tôi là một Tiểu Nhã trong ánh sáng mặt trời còn sót lại, lại để cho người ta một cảm giác mềm yếu đáng thương.

- Cô ơi.

Đôi tay cô bé nắm chặt lấy quai túi sách, nói ấp a ấp úng:

- Thưa cô, bây giờ cô rồi không?

- Em có chuyện gì à?

Tôi lẩn tránh cô bé theo bản năng. Chuyện của vài ngày hôm trước đã bám rễ trong đầu, khiến tôi chốc chốc lại rơi vào trạng thái sợ hãi.

- Thưa cô...

Cô bé nói, bỗng nhiên nước mắt chảy ra, đau khổ, sợ hãi chứa đầy trong mắt, chúng đan xen lẫn nhau.

- Em không biết có thể tìm ai, mẹ em trước khi chết nói em có thể tìm tới cô.

Trước khi chết? Đầu tôi nổ tung và đau hằn lên. Không sai, xem ra tôi đã không nhìn nhầm, hoặc giả do quá sợ hãi mà trong đầu tôi nảy sinh ảo giác. Mẹ của Tiểu Nhã, đúng là đã chết vì tai nạn giao thông. Còn nhớ trước khi chết cô ấy đã nhờ tôi chăm sóc em, không ngờ cô ấy còn nói cả những lời này cho Tiểu Nhã nghe. Người mẹ này thật sự tín nhiệm tôi.

Vậy thì, buổi tối hôm ấy cô ấy xuất hiện trong phòng vệ sinh nhà tôi là muốn nhắc nhở tôi chăm sóc Tiểu Nhã.

- Cô không bận, không bận chút nào. Em có điều gì nói cho cô nghe. Chỉ cần cô có thể, cô nhất định sẽ không để em và mẹ phải thất vọng - Tôi đưa cô bé đến ngồi trên chiếc ghế đá bên đường, an ủi em.

- Cô ơi, thực ra, tất cả đều là do lỗi của em. Mẹ em, mẹ em là người nhận tội thay em. Cô ơi, bây giờ em muốn kể hết toàn bộ câu chuyện cho cô nghe, mong cô tin rằng tất cả những gì em nói đều là thật.

IV

Sau khi chị Lư, Thịnh Tịnh Khiết ra đi, nỗi sợ hãi trong Trần Thần vẫn không thể nguôi ngoai, cô ấy cũng chuyển luôn về nhà. Việc xác của đứa trẻ được phát hiện và việc Trương Na mổ bụng đã khiến cho phòng ngủ chỗ tôi ở trở nên vắng tanh.

Sau khi Trương Na chết, một số tin đồn được cung cấp trên BBS trường. Có người tiết lộ, nguyên nhân thực sự khiến Trương Na nghỉ học là do có thai. Người ta nói, trước khi chết, Trương Na từng có một người bạn trai, anh ta đòi chia tay với cô. Trương Na gào khóc, làm loạn lên nhưng vẫn không thấy người bạn trai hồi tâm chuyển ý. Không lâu sau, cô ấy đột nhiên nói mang thai, đồng thời nói rằng đứa con ấy là của người bạn trai kia nên muốn giữ lại.

Một thời gian sau, tin đồn nặc danh nổi lên khắp nơi, người ta nói rằng Trương Na bị hồn ma của đứa trẻ vây lấy. Trong Học viện Ngoại thương, những nữ sinh mang thai không rõ nguyên nhân đều phải chịu lời nguyền. Lại có người viết bài nói, loại gái phóng đảng như vậy đáng phải chết.

Tôi đóng trang web đó lại, không muốn nghĩ nhiều. Tôi ghét những người lấy mạng làm lá chắn để nói ra những lời lẽ thâm độc, huống hồ là bây giờ họ đang phỉ báng người đã chết.

Nửa đêm, vẫn không muốn ngủ, tôi vào MSN. Trong cột những người liên hệ, tên của Tiểu Thanh đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt. Tôi thử kích vào avatar màu đỏ đậm của cô ta. Mũi tên chỉ đột nhiên chuyển động, nó như không muốn ấn vào cái tên đó. Tôi điều chỉnh chuột, kích phải và chọn mục gửi thư điện tử.

Đối diện với bức thư rỗng, tôi nhanh chóng đánh vào một câu rồi gửi đi. Nội dung là:

“Tôi vẫn muốn viết”.

Một câu ngắn gọn lại bao hàm rất nhiều ý nghĩa cần biểu đạt. Bốn chữ đó thể hiện rằng tôi chấp nhận sự khiêu chiến của Tiểu Thanh. Lúc này, tôi không thể không tin rằng, cô ấy có mối liên hệ đằng sau tất cả những chuyện kì quái. Đằng trước còn chưa biết, đằng sau lại là vách đá cheo leo. Hiện tại đã có người phải mất mạng, tôi đoán rằng nếu không sớm làm rõ chân tướng sự việc, phạm vi của nó sẽ mở rộng thêm một bước nữa.

Tôi không xem các trang web, cũng chẳng mở word ra để viết, vài người chat đêm mời tôi nói chuyện cũng đều bị từ chối. Tôi vào nick “đừng sát lại” trong MSN, chỉ trực đợi câu trả lời của Tiểu Thanh.

Vài giây sau, phía bên phải màn hình quả nhiên hiển thị, tôi nhận được một bức E-mail!

Tôi mở rất nhanh bức thư, nội dung của nó lại khiến tôi hơi cau mày lại. Một bức thư vô vị, một câu hỏi không hề lịch sự chút nào. Trong bức thư đột nhiên viết một câu:

“Cậu mang thai bao giờ chưa?”

Mục quảng cáo nhỏ đâu đâu cũng thấy, ngay cả trên mạng cũng không tránh khỏi móng vuốt của nó. Tôi nghĩ chỉ cần trả lời bức thư, đối phương sẽ giới thiệu lại ngay phòng khám tư phá thai bí mật mà nổi tiếng nhất Thượng Hải. Đang chuẩn bị cho bức thư vào thùng rác thì tay của tôi bỗng run lên. Nó mở ra rất nhanh, không để người ta kịp chú ý. Lúc này tôi nhìn lại, chỉ thấy trên cột người gửi có hiện rất rõ tên của Tiểu Thanh.

Là Tiểu Thanh? Cô ấy hỏi tôi câu hỏi này có dụng ý gì?

Đang mải suy nghĩ, một khung đối thoại trong cột nhiệm vụ phía dưới đột nhiên lóe sáng. Tôi vội vàng mở ra, nhìn avatar, đúng là bức ảnh thôn quê có trái một chất dịch tối màu, đó là bức ảnh của Tiểu Thanh.

Cô ấy lên mạng lúc nào? Tại sao hệ thống MSN không nhắc nhở tôi?

Kinh ngạc nhất là khi tôi phát hiện ra Tiểu Thanh nói chuyện với tôi ở chế độ “invisible”. Cũng không thể nói đây là nói chuyện, bởi cô ấy không hề nói gì, chỉ gọi cho tôi một file real player.

- Đó là cái gì? - Tôi hỏi.

Tiểu Thanh không đáp lại, chỉ có file đó đang lặng lẽ chờ trong khung đối thoại, đợi tôi tiếp nhận. Nhận hay không nhận, tôi đang suy nghĩ. Cuối cùng, tôi ấn vào nút “lưu lại” (save as).

Khoảng thời gian ấn vào nút tiếp nhận đó, tôi đã mở trang google, tìm hiểu thông tin về phiên bản mới nhất của MSN. Vui mừng ở chỗ, bản dùng thử 8.0 quả thật đã đưa ra tiện ích ẩn nickname, người sử dụng có thể sử dụng trạng thái “invisible” để nói chuyện với người khác.

Đây là một lời giải thích hoàn hảo, giải thích tại sao Tiểu Thanh có thể gửi file đó cho tôi trong trạng thái invisible. Nhưng tôi vẫn cảm thấy bị gò ép, sự gò ép này không phải là việc nghi ngờ về MSN 8.0, mà là một suy luận chủ quan đáng sợ khác của tôi: Tiểu Thanh không hề sử dụng 8.0, không lên mạng là trạng thái hiện tại của cô ta!

Không dám nghĩ tiếp, nhìn thấy file đó đã được lưu xong, tôi vội vàng rời mạng. Trước khi mở real player ra, tôi phải chuẩn bị một chút về tâm lý, đem tất cả những bài viết còn chưa đăng trong máy dán hết vào cột chuẩn bị gửi lên mạng. Hít một hơi thật sâu, tôi ấn vào nút chạy.

Hình ảnh lập tức mở ở mức lớn nhất, choán hết cả màn hình máy. Tôi nhìn thấy một cái thôn nhỏ, rách nát, lạc hậu, một vùng tiêu điều. Chỉ nhìn chất ảnh thì có thể biết đây là một

dạng DVD đơn giản, một chiếc máy quay gia đình thông dụng cũng có thể làm được. Điều khiến tôi thán phục là ở chỗ, cách chọn lọc những hình ảnh rất tinh xảo, các cảnh quay hết sức tự nhiên, giống như làm một lều đã thành.

Trên màn hình hiển thị, ống kính quay vào trong một căn nhà đất cũ nát. Một người con gái với đôi mắt vô hồn đứng ở góc tường u ám. Sắc mặt cô ta trắng bệch, phần bụng hơn lồi ra, đầy đặn như người phụ nữ có thai vậy, hoặc có thể là vừa sinh xong.

Người con gái bước ra khỏi cửa, tôi bước theo cô ta vào con đường đất trong thôn. Trên đường đi, rất nhiều người dân trong thôn nhìn cô ta với ánh mắt khác lạ. Nhìn thấy cô từ xa đi lại, phụ nữ trong thôn giống như đang gọi tên đứa con của mình một cách tự hào để bảo chúng mau tránh ra, đừng để cô ta chạm vào. Ống kính quay cảnh gương mặt của cô, tôi nhìn thấy nước mắt dâng lên trong mắt cô.

Hình ảnh đột nhiên rung lên, một người đàn ông bề ngoài tầm thường đột nhiên xông tới, ôm lấy cô gái từ phía sau. Từ mồm người đó nói ra những lời lẽ không thể nhét nổi vào tai, người dân xung quanh chờ người ra đứng nhìn. Người lớn giơ tay ra che mắt trẻ con, nhưng lại không ai tới giúp cô ấy.

Đó là một đoạn phim không có tiếng. Tôi nghe không rõ nhân vật chính nói cái gì, chỉ xem với tâm trạng tức giận sục sôi. Người con gái gắng sức vùng vẫy, cô cắn vào mu bàn tay của hắn và cuối cùng đã thoát ra khỏi sự kìm kẹp, cô chạy bạt mạng.

Cùng với nhịp thở gấp gáp của cô, tim tôi cũng không ngừng đập mạnh, vận mệnh như được treo trên một sợi dây.

Vào đêm, hình ảnh lại quay về trong nhà của cô gái. Một ông lão khuôn mặt đầy đau khổ đi bên giường cô, người đàn ông đó đúng là hình tượng người nông dân điển hình, thật thà, những nếp nhăn thật sâu hằn trên khuôn mặt đen sạm, giống như trên mảnh đất khô cằn vậy. Lông mày cô gái có chút giống với ông ta, tôi đoán, họ chắc hẳn là hai bố con.

Ông lão nắm lấy tay con gái và nói cái gì đó. Con gái vừa khóc vừa lắc đầu, giống như đang từ chối. Lần tiếp theo ông lão vào, hình như khi đó nước mắt đã đầm đìa. Ông nhìn đứa con một lần nữa rồi lặng lẽ đi vào trong phòng. Sau lưng già nua, ủ dột.

Màn hình lập tức đen lại, đôi mắt mang nước mắt của người con hiện ra.

Con tim mạnh mẽ đột nhiên trầm lắng. Trong một tích tắc, đôi mắt đó khiến tôi nhìn vào cảm thấy không lạnh mà run. Bởi trong hai con người đen bóng ấy có thể đọc được nỗi tuyệt vọng, đau thương, bất lực, còn cả... căm hận!

Đợi màn hình sáng lên, tôi đã hiểu được người bố cầu xin gì ở người con gái. Người con gái phải kết hôn, đối tượng là do bố cô ta quyết định.

Hôn lễ trong thôn rất truyền thống, người con gái mặc đồ màu đỏ, ngồi trong một căn phòng nhỏ hẹp và chờ đợi. Sau khi say bí tỉ, tân lang đẩy cửa vào, tôi ngạc nhiên đến mức

không cử động được. Tân lang không phải là ai khác mà chính là người thanh niên tầm thường ở trên đường ban nãy đã vô lễ với cô gái!

Hắn ta ngồi bên giường, định cởi áo quần của cô gái. Cô quay người lại và chạy trốn. Người con trai vội vàng mắng chửi, văng cho cô gái một cái tát căm hận, sau đó đè lên người cô.

Cô gái chống cự kịch liệt, người con trai vẫn tiếp tục chửi rửa cô, nét mặt thể hiện sự hung ác. Không hiểu hắn ta nói gì. Có thể là nhắc lại những gì mà cô gái không muốn nhớ lại. Điều này đã kích thích cô rất nhiều. Cô đánh vào hắn như phát điên, rồi thuận tay với lấy chiếc đồng hồ đã cũ ở bên giường đập vào trán hắn.

Người con trai khế kêu một tiếng rồi ngã xuống. Người con gái càng trở nên sợ hãi. Cô nhanh chóng đứng dậy, nhìn sang hai phía, hoàn toàn không biết làm thế nào. Tiếp đó, cô đột nhiên cười lên, cười như là khóc vậy. Trong bộ quần áo cưới đỏ, trông càng khiếp sợ hơn.

Cô đi loạng choạng ra cửa, xông thẳng vào đêm tối. Tôi đi theo cô gái chạy đến một nút đường, cô ấy vẫn không dừng lại, vẫn chạy như bay, giống như một con thiêu thân lao mình vào đồng lửa.

Chỗ nút đường đó tôi thấy hơi quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi. Trong đầu đột nhiên lóe lên một cảnh tượng, tôi kinh hoàng nắm chặt bàn tay lại. Vừa nhớ ra cái nút đường đó thì tôi nhìn thấy chiếc xe tải chạy ngang qua, đâm mạnh vào người con gái ấy.

Cảnh quay trở nên chậm, tôi tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình cô ấy bị nghiền nát. Mái tóc dài bay tung ra, khuôn mặt trắng bệch trong giây lát, hai con ngươi đột nhiên thu nhỏ lại để lộ ra đôi mắt trắng dã, ngón tay cái đâm sâu vào lòng bàn tay... Đó là toàn bộ quá trình từ một người biến thành một con quỷ!

Một tiếng chạm đất lớn dao động trong tim tôi, mặc dù không có âm thanh gì truyền tới.

Máu bắn tung tóe! Bắn vào khắp cả màn hình, gây lóa cả mắt. Hình ảnh bắt đầu trở sang màu đen trắng, một con đường nhỏ có trải một chất dịch tối màu, đó chính là avatar trên MSN của Tiểu Thanh!

Tôi nhìn màn hình một lúc lâu và chờ người ra, nói không ra câu nào. Sau khi tỉnh lại, tôi thử đứng dậy và rồi lại đâm vào tủ đựng tài liệu trên chiếc bàn. Chiếc tủ bằng nhựa đó là của chị Lư. Nhìn thấy sách vở, giấy tờ bên trong rơi tung tóe xuống nền nhà, tôi vội vàng ngồi xổm xuống nhặt chúng lên. Trong vô ý, tay tôi cầm lấy một cuốn an bum, tôi nhớ ra đó là cuốn an bum mà chị Lư đã ngậm ngùi nước mắt trong khi xem.

Tôi mở cuốn an bum ra, khi giở đến giữa cuốn, toàn thân tôi cứng đờ lại, cảm giác lạnh sinh ra từ trong tim. Trong tập ảnh cũ đó, ngoài chị Lư ra, tôi nhìn thấy một gương mặt quen, đó là gương mặt trong đĩa DVD ban nãy! Thế là tôi quyết định đi tìm chị Lư.

Nhà người dì của chị Lư là một căn nhà có cửa bằng đá. ở nơi này, có lẽ tâm trạng chị sẽ khá hơn. Sau khi mời tôi ngồi xuống, chị Lư hỏi:

- Sao lại có thời gian đến thăm chị thế này, tìm được việc rồi à?

Chẳng có chút khách khí nào, tôi vào đề luôn:

- Chị Lư này, em muốn hỏi chị về chuyện năm năm trước, chuyện người nữ sinh bị đuổi học do mang thai đấy. Năm đấy chị học năm thứ nhất, chắc chị vẫn nhớ.

Nụ cười của chị Lư sau khi nghe xong đoạn vừa rồi đã bị chặn lại. Chị không nhìn tôi mà liếc sang chỗ khác nói:

- Xin lỗi, chị không biết.

Lời từ chối như trong dự đoán khiến tôi lo lắng, tôi nói:

- Chị Lư, em đang viết một bài phỏng vấn. Một người phụ nữ tên Tiểu Thanh tự động liên lạc với em, cô ấy nói cô ấy chưa có chồng mà đã có con. Cô ấy không biết bố đứa trẻ là ai, em nghi ngờ...

- Thôi đủ rồi!

Chị Lư cắt ngang lời tôi, hỏi rằng:

- Em viết truyện đi được không? Lại còn viết cả bài phỏng vấn làm gì nữa chứ? Muốn làm nữ hiệp về tin tức à?

- Bây giờ không phải là lúc để hỏi xem em viết cái gì. Chị có biết không, Học viện lại có một người chết, là Trương Na phòng 308!

Tôi nói có đôi chút kích động, nhìn thấy gương mặt chị Lư như là khó tin, tôi ổn định lại tinh thần rồi nói tiếp:

- Chị Lư, chị từng là một quân nhân. Em biết chị không hề muốn né tránh tất cả mọi chuyện. Thông báo cho các phương tiện truyền thông về chuyện của năm năm trước, xóa bỏ cảm phần giúp người con gái đó, người làm những việc này sẽ là chị chứ?

Mắt của chị Lư mọng nước, chị lắc đầu nói rằng:

- Không có ích gì đâu, mối hận đó sâu lắm, không chỉ bắt nguồn từ một mình cô ấy đâu...

Tôi đỡ đôi vai của chị Lư lên và hỏi:

- Cô ấy là ai?

Chị Lư nhìn tôi, hồi lâu không nói. Cuối cùng chỉ thở một hơi dài, khẽ nói:

- Cô ấy là Từ Lệ Thanh, là bạn cùng học đại học năm thứ nhất của chị. Bị cưỡng bức sau đó mang thai, rồi trường đuổi học. Sau khi về quê không lâu, cô ấy bị một tai nạn ô tô cướp đi sinh mạng.

Từ lúc tôi xem đoạn DVD đó, xem tập ảnh của chị Lư xong thì cái chết của Tiểu Thanh đã nằm trong dự đoán của tôi. Tôi muốn an ủi chị Lư song chẳng tìm ra từ nào cả, không biết nên nói gì cả.

Đối diện với chiếc ghế ngồi có đặt một chiếc bàn trang điểm kiểu cũ, một tấm gương thật to chiếu thẳng vào tôi. Tôi nhìn vào chiếc gương, trong phút chốc, chén trà trong tay tôi đột nhiên rơi xuống. Chỉ bởi vì trong gương xuất hiện một gương mặt kì lạ ngồi ở chỗ tôi, nhưng không phải là tôi. Cái ánh mắt căm hận, sâu não đó rõ ràng là của Tiểu Thanh!

- Chị Lư... gương gương...

Tôi nói lung tung và chỉ tay vào chiếc bàn trang điểm mà gọi lớn. Cùng lúc đó, tấm gương “rắc” một tiếng, từ phần giữa nứt ra một khe hở, khám sâu vào giá gương, giống như một nỗi hận thù không hóa giải nổi.

Chị Lư nhìn vào gương, như đang nói chuyện với một người khác trong không gian vậy:

- Lệ Thanh, nhìn thoáng hơn đi, mọi chuyện đều là quá khứ rồi.

Lần này chiếc gương vỡ luôn ra, giống như đang trả lời một cách dứt khoát. Nhìn thấy cảnh này, chị Lư ứa nước mắt, khuyên tôi rằng:

- Em đi về đi, cô ấy không bỏ qua chuyện đó đâu.

- Việc gì mà em đã quyết định làm, kể cả có thất bại em cũng phải thử.

Câu nói đó tôi nói khi nắm bàn tay lại và nhìn vào những mảnh thủy tinh vỡ trên nền nhà.

Nhìn thấy tôi kiên quyết như vậy, chị Lư đuổi tôi về. Tôi không chịu bỏ qua mà đứng ở trong ngõ, hét lớn lên:

- Chị Lư, em không đi đâu, em ở dưới nhà đợi đến khi chị chịu nói mới thôi.

Lúc trời nhá nhem tối thì có mưa. Để tránh lỡ chuyện với chị Lư, tôi đã đưa cho một đứa trẻ một ít tiền, nhờ nó đi đến quầy ăn sẵn mua hộ cho ít lương khô, còn mình vẫn tiếp tục đợi.

Cuối cùng, cửa sổ nhà chị Lư cũng đã mở ra, nhìn thấy tôi vẫn đứng dưới cửa, chị quay người đi xuống dưới nhà.

- Vào đây đi, nếu em đã muốn đi sâu vào chuyện này thì chị nghĩ Lệ Thanh cũng sẽ không để bụng việc em biết nhiều hơn.

Quay lại phòng của chị Lư, những mảnh vỡ trên mặt đất đã được quét dọn sạch sẽ. Chị bảo tôi thay bộ quần áo ướt ra rồi nói:

- Ban đầu khi sự việc xảy ra, em cũng đã biết. Thực ra từ sau khi bị cưỡng bức, cuộc sống của Lệ Thanh không hề tốt đẹp. Khoa xóa bỏ chức vụ trong hội sinh viên của cô, tên cô trở thành một chủ đề nóng. Cho dù là trong giảng đường, nhà ăn, phòng tắm đều có sinh viên chỉ vào mặt cô ấy, thì thầm với nhau rằng, đó là Từ Tiểu Thanh - người bị cưỡng dâm đấy.

Tôi im lặng nghe chị Lư kể lại. Tôi như được bay về khoảng thời gian năm năm trước.

So với việc chèn ép của các sinh viên thì việc Học viện khai trừ thân phận đã đánh đòn chí mạng vào Lệ Thanh. Cô ấy đã từng khóc lóc cầu xin chủ nhiệm khoa giúp đỡ, nhưng cái mà cô nhận được lại là sự lạnh nhạt.

Từ Lệ Thanh đến từ một thôn nhỏ không có tên, bị bịt kín, lạc hậu. Từ nơi nghèo khổ như vậy mà được bước vào học ở một trường nằm trong một thành phố cao chọc trời, đó là thứ mà cô theo đuổi cả trong mơ. Nhưng cho tới ngày hôm nay, thành phố ấy đã gạt bỏ cô đi. Chị Lư đã từng hỏi cô ấy, có cần một khoản tiền không để bỏ đứa trẻ đi. Từ Lệ Thanh không đáp, lòng bàn tay nắm chặt tới mức bị ngón cái đâm tới chảy máu.

Từ Lệ Thanh sau khi bị đuổi học không hề về nhà mà vẫn tiếp tục ở lại Thượng Hải, trở thành một phần tử trong số vô số những người lang thang trong thành phố không có ban đêm này. Một ngày hơn nửa năm sau đó, cô quay lại trường vào ban đêm, tay xách một chiếc bao tải nặng nề, đi vào trong nhà vệ sinh nữ trên tầng ba...

Sau khi chuyện đó kết thúc, trong thư của Từ Lệ Thanh viết cho chị Lư có nói rằng cô vô cùng hối hận. Cô ấy nói rằng, mình đã vứt đi đứa con trai do chính mình sinh ra. Nếu không phải do đứa trẻ đó thì cô cũng không bị khai trừ. Từ Lệ Thanh không còn một cái gì nữa. Sau khi suy nghĩ, cô càng cảm thấy căm hận Học viện Ngoại thương hơn, căm hận thành phố không có tình người này. Cô ấy lựa chọn việc vứt đứa con vừa mới sinh vào phòng vệ sinh trong kí túc khi xưa, khiến cho trường này mang tiếng ác, từ đó báo thù cho mình.

Trước khi cho đứa trẻ vào trong bao tải, cô đã giết nó trước. Nhìn đứa con còn dính đầy máu, Từ Lệ Thanh đau đớn không muốn sống. Cô đã không còn là người nữa, mà đã trở thành một con quỷ sát nhân.

Xác đứa trẻ được phát hiện. Sau khi cơ quan công an vào nhập cuộc, họ chỉ coi vụ này như một vụ vứt con bình thường. Những sinh viên biết được chân tướng vụ việc đều được gọi lên khoa, tiến hành thả thông tư tưởng, từ đó không ai nhắc tới vụ này nữa. Trong số đó có cả chị Lư.

Từ Lệ Thanh viết rất nhiều thư cho chị Lư. Cô ấy nói rằng mình mất ngủ cả đêm, vừa chợp mắt thì lại nghĩ tới đứa con đã chết. Thằng bé người đầy máu, vẫn còn mang cuống rốn nhìn cô ấy với ánh mắt căm hận. Nó còn trèo lên bú sữa của cô, hỏi rằng tại sao lại vứt nó đi.

Thư trả lời lại của chị Lư đã không dập tắt được nỗi sợ hãi của Từ Lệ Thanh. Cô ấy không thể sống ở Thượng Hải nữa, ở đây có quá nhiều những kí ức làm cô sụp đổ. Từ Lệ Thanh quay về thôn nhỏ. Việc đột ngột quay lại ấy cùng với tình trạng sức khỏe của cô đã khiến người dân trong thôn nghi ngờ.

Việc quay về của cô ấy, cuối cùng cũng đã bị lộ. Người dân trong thôn cười nhạo chế giễu cô, mấy thanh niên từng theo đuổi cô đã không thấy bóng dáng. Từ Lệ Thanh lại viết thư cho chị Lư, nói rằng bố cô bắt cô lấy một người đàn ông lười biếng. Vì rằng lúc ấy trong thôn chỉ còn mỗi người ấy muốn loại phụ nữ không còn sạch sẽ như cô.

- Chị chính thức biết Từ Lệ Thanh xảy ra chuyện là trước khi chị nhập ngũ - Chị Lư khẽ nói - Lúc đó bọn chị lâu lắm rồi không viết thư cho nhau. Trước khi chị vào bộ đội, chị đã đi đến quê cô ấy một lần, mới phát hiện... - Chị Lư nghẹn ngào không nói nên lời.

Tôi nghe xong, có một chút gì đó căm hận vì không thể trách cứ việc Từ Lệ Thanh bỏ đi đứa con, suy cho cùng cô ấy cũng đã chết thảm, đã phải trả giá. Tôi kéo tay chị Lệ, nói:

- Em muốn được cùng chị đưa chuyện bất công của Từ Lệ Thanh ra ánh sáng có được không?

Chị Lư rút tay ra, nói một cách bất lực:

- Chị đã làm những gì nên làm rồi.

Mối hận của Từ Lệ Thanh sâu như vậy, chị Lư có đưa ra quyết định đó thì cũng là chuyện thường tình. Tôi không hề trách móc chị.

V

Vài ngày sau, khi tôi và Tiểu Nhã đứng một lúc lâu bên cột mốc phân giới ở đầu thôn - nơi đã xuất hiện trong tấm ảnh ấy, tôi ôm lấy bờ vai của Tiểu Nhã, phát hiện ra cảnh tượng nơi đây giống với tấm ảnh tới mức giật mình.

Những cái cây đó, những viên gạch đó, thậm chí là đường nét của ánh sáng mặt trời đều không một chút khác biệt so với bức ảnh. Tất cả như đứng yên lại đón chờ chúng tôi tới.

Bước vào trong thôn, tôi bảo Tiểu Nhã giở tờ giấy A4 có in bức hình đó cho tôi, trong lòng suy nghĩ xem mình nên dò hỏi ai về tin tức hai mẹ con họ. Không biết có phải do xem tiểu thuyết kinh dị nhiều hay không mà trong lòng tôi nghĩ rằng, nếu đây là một bức ảnh khủng bố thì tôi không hi vọng việc chúng tôi xuất hiện lại đem đến nỗi khủng hoảng cho những người trong thôn.

Tôi dẫn Tiểu Nhã vừa đi vừa dò hỏi và đã tìm được nhà của trưởng thôn. Đây là một ngôi nhà gạch xanh ngói đỏ, rất sạch sẽ. Trên tường của phòng chính còn treo ột đồ và ngô khô. ánh mặt trời trắng xanh tỏa ra những ánh hào quang rất đẹp.

Cả nhà trưởng thôn đều ra đồng làm việc, chỉ có mình người mẹ bảy mươi tuổi của ông ta ở lại trông nhà. Bà cụ già vô cùng hiếu khách, coi chúng tôi như khách trong thôn vậy. Bà bung ra rất nhiều hoa quả để tiếp chúng tôi. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng mới lấy bức ảnh ra, đưa cho bà xem, dò hỏi bà có biết hai mẹ con trong ảnh không.

Cụ già cầm lấy bức ảnh trong tay chúng tôi, nhíu mắt lại nhìn, ngay sau đó phát ra một tiếng thở dài.

- Đây chẳng phải là Tú Lan và Tú Nhi sao? Trời ơi, hai người đến tìm hai mẹ con họ à? Thật đáng tiếc, từ lâu đã không còn rồi, không còn rồi.

- Không còn nữa? ý của bà là họ đã chết rồi?

- Ôi, chẳng chắc đâu, cũng có thể là trốn đi rồi.

Tiểu Nhã ngồi ở một góc, không nói câu nào. Nghe được câu đấy, đột nhiên nói:

- Bà ơi, bà có thể kể chuyện về hai mẹ con họ cho bọn cháu nghe có được không?

Bà cụ già cũng chẳng truy hỏi xem chúng tôi lấy đâu ra tấm ảnh này, toàn bộ tâm trí bà như tập trung vào trong những hồi ức về chuyện cũ.

- Tú Lan là một người con gái bạc mệnh. Người xưa có câu, trai sợ chọn nhầm nghề, gái sợ gả nhầm chồng. Nỗi khổ của Tú Lan kiếp này chính là không được gả cho một người đàn ông tốt. Cháu nhìn cô ấy xem, trông rất xinh đấy. Năm ấy cũng chẳng hiểu sao lại tối mắt vì

người đó, cô ấy được gả cho Tiểu Tỏa Tử, nhà ở đầu phía đông thôn. Tiểu Tỏa Tử chỉ được cái mẽ bên ngoài, tham ăn lười làm, lại còn keo kiệt, không giống đàn ông một chút nào.

Khi Tú Lan vừa được gả đi, hắn ta đối xử với Tú Lan còn tạm được. Ai mà biết được hơn một năm sau, Tú Lan sinh cho hắn một đứa con gái tên là Tú Nhi thì hắn bắt đầu thấy ngứa mắt với Tú Lan, cả ngày chỉ biết mắng chửi cô vì những chuyện nhỏ nhặt. Tú Lan xinh đẹp nên trong lòng hắn cũng đề phòng. Chỉ cần Tú Lan gặp mặt người con trai trong hay ngoài thôn thì lập tức hắn sẽ cho rằng cô đã dong đưa với họ. Về đến nhà hắn chửi mắng thậm tệ và đánh đập cô dã man. Vì Tú Lan chỉ sinh được con gái nên cô tự thấy mình đuối lý, đành cứ để cho hắn phát điên lên, sau cùng hắn quen mui nên càng chẳng ra làm sao cả. Khoảng sau mười mấy năm, Tiểu Tỏa Tử đánh cô một ngày ba trận, coi cô là súc vật để sai khiến.

Chị em phụ nữ trong thôn cũng không ít lần khuyên cô, đều nói rằng người đàn ông như thế mà cũng sống cùng được à? Nhưng Tú Lan là người cố chấp, cô nói rằng mình không thể thiếu người đó được, còn phải nghĩ cho cả Tú Nhi nữa, cố sống cho qua vài năm nữa, đến già rồi tự nhiên sẽ tốt hơn. Nhưng mọi chuyện không như cô ấy nghĩ, một mùa đông của mấy năm trước, qua tết đã lâu, Tiểu Tỏa Tử không biết do đâu mà lên cơn tức, hắn uống vài chén rượu, về nhà liền đánh ngay vợ để thỏa cơn tức. Lần đó cũng chẳng biết tại sao mà hắn lại hung ác đến vậy, hắn hành hạ Tú Lan hai ngày hai đêm. Sau này chúng tôi nghe nói, Tú Lan đã bị điên.

Bà cụ thở một hơi dài, dò dẫm bên mép giường và không nói tiếp nữa. Bà còn dùng tay áo lau nước ở khóe mắt.

ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào bên trong, cảm giác se lạnh.

- Khi đó các bà đang làm gì? Tại sao không giúp đỡ cô ấy? - Tiểu Nhã đột nhiên nói, lời nói không mang chút hơi ấm, như một con dao, rơi "soạt" một cái bên tai chúng tôi. Tôi quay đầu lại nhìn cô bé, chỉ thấy cái đầu nó lại cúi xuống, đôi mắt trắng dã đầy thù hận nhìn chằm chằm vào bà lão.

Bà già không chú ý tới cô bé lắm, tiếp tục kể theo dòng suy nghĩ của mình:

- Giúp, giúp thế nào đây? Người ta là vợ chồng có chứng nhận, về mặt luật pháp sẽ được bảo vệ. Hai vợ chồng đó làm việc gì, vào lúc nào thì ai có quyền quản lý. Chuyện chồng đánh vợ lại chẳng phải chỉ nhà họ mới có, ai mà nghĩ được lại thành như bây giờ.

Cô Tú Lan đó sau khi điên, cả ngày chỉ lẩm bà lẩm bẩm, để tóc lòa xòa lang thang khắp thôn. Cán bộ thôn đều kêu Tiểu Tỏa Tử phải đưa cô ấy vào bệnh viện trong thành phố, thằng khốn Tiểu Tỏa Tử ấy lại nói, vợ hắn có thể tự lo liệu được cuộc sống, cũng chẳng được gọi là điên. Nếu điên thật thì đánh chết chứ không đưa vào bệnh viện, người đấy không thể đi được.

Mọi người cũng chẳng muốn nói gì nữa. Không thể ngờ được rằng chưa được mấy hôm sau, Tú Lan và Tú Nhi đã mất tích, nhà của Tiểu Tỏa Tử cũng bị người ta đốt, tuy nhiên

không thiêu cháy được tên Tiểu Tỏa Tử đó. Mọi người đều đoán là, nói không chừng Tú Lan giả điên, đi theo người đàn ông khác, đem theo cả Tú Nhi chạy rồi. Dần dần, mọi người đều cho rằng suy luận đó là đúng. Cái tên Tiểu Tỏa Tử cũng chẳng sống được trong thôn nữa, hẳn đi vào thành phố làm ăn mày luôn.

Nghe xong câu chuyện bà cụ kể, tôi sửng sờ nhìn vào hai mẹ con họ trong tấm ảnh. Ban đầu tôi cho rằng đằng sau nụ cười của hai mẹ con họ là một câu chuyện li kì làm người ta kinh ngạc, ai ngờ lại là thế này.

Buổi tối hôm đó, do không chạy kịp chuyến xe khách về thành phố, tôi và Tiểu Nhã ở lại trong văn phòng của thôn. Đó là một căn phòng bằng xi măng sơ sài, bốn mặt đều thông gió. Trong đêm tối, gió thổi khiến người ta có cảm giác ớn lạnh xương sống.

Tiểu Nhã nằm trên chiếc giường phía bên phải tôi, trong đêm giá lạnh em ngủ rất nhanh. Tôi nhắm chặt mắt lại, ép mình phải ngủ ngay, nhưng do quá căng thẳng nên chẳng hề có ý niệm muốn ngủ.

Những cảnh quay trong phim kinh dị đã xem trước đây giờ lại nhảy ra từ nơi sâu thẳm nhất trong bộ não, không ngừng hiện ra trước mắt tôi. Tôi cố hết sức nén những suy nghĩ đó xuống, nhưng chúng lại nhảy ra rất nhanh từ trong đầu tôi. Tôi cảm giác như cổ mình đầy mồ hôi, mồ hôi thấm ướt gối và chăn, làm cứng đờ cả cổ khiến tôi có cảm giác khó thở.

Tôi chỉ có thể mở to đôi mắt của mình.

Lúc này, ánh sáng màu xanh nhạt đang chiếu vào căn phòng. Tôi thở dài một hơi, thỉnh thoảng cảm thấy xung quanh có một chút gì khác lạ.

Trong phòng lúc đầu có bốn chiếc giường, hai chiếc còn lại là trống. Nhưng trong đêm tối, tôi phát hiện thấy hai chiếc giường đó lại đang có người ngủ.

Trong ánh sáng trắng xanh của mặt trăng chiếu vào, tôi nhìn thấy hai bóng người đó ngồi dậy. Bọn họ đưa chân từ trên giường xuống dưới đất. Họ đứng dậy, từ từ tiến về phía tôi.

Sau cùng họ đã đứng trước giường tôi. Dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy rõ mặt của hai người: Tú Lan và Tú Nhi.

Họ giống hệt như trong ảnh, hướng về phía tôi vẫn với kiểu cười ấy. Sau đó, họ ngồi ở phía đầu giường tôi.

Sợ hãi từ đầu bao trùm xuống người tôi. Không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi phát ra một tiếng hét, sau đó nhảy vọt lên trên giường.

Tú Lan và Tú Nhi biến mất trong chốc lát.

Hóa ra đó chỉ là ảo giác, không, đó phải là cõi mộng chứ. Tim tôi đập thật nhanh, tôi mừng lắm vì đó chỉ là cảnh tượng trong mơ mà thôi. Mồ hôi đã ướt đầm chiếc áo trong. Tôi quay người vặn cho đèn sáng, chuẩn bị thay một chiếc áo bên trong khác. Đột nhiên, tôi phát hiện ra Tiểu Nhã đã mặc xong quần áo, cô bé ngồi trên chiếc giường giống như cảnh trong cõi Niết Bàn của đạo Phật, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía tôi.

- Tiểu Nhã!

Lúc này, nhìn cô bé dưới ánh đèn mờ ảo không hề dễ chịu hơn so với khi nhìn thấy hai mẹ con nhà kia trong giấc mơ. Mãi sau tôi mới lẩm nhẩm gọi được tên của cô bé.

Con bé đưa chân xuống đất, đi giày vào rồi từ từ bước tới giường tôi. Sau đó em hơi ngồi xổm cho người thấp xuống và ngừng đầu nhìn tôi:

- Cô ơi, em đã nhìn thấy Tú Nhi rồi. Tú Nhi gọi em tới đó.

Cô bé nói rồi đưa cổ tay mình ra, tay áo xắn tới cùi trỏ. Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi nhìn thấy toàn bộ cánh tay đó là vết răng cắn, nó phát ra một mùi tanh hôi.

- Tú Nhi nói Bạch Nha ở cùng cô ấy, Tú Nhi có thể giúp em.

Cô bé nói thế rồi đứng thẳng người lên, quay người về phía cửa rồi bước đi. Tôi nhìn quanh một vòng căn phòng lạnh lẽo này, tôi không còn muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

- Được rồi, Tiểu Nhã, chúng ta sẽ cùng đi. Cho dù đó là cái gì đi nữa, chúng ta hãy cùng nhau đối mặt, dù chúng ta sẽ phải đối mặt với một trận chém giết một mất một còn.

VI

Ra khỏi thôn, tôi theo Tiểu Nhã đi lên một đoạn đường núi. ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống toàn thế giới một màu trắng bạc.

- Tiểu Nhã, em có thể đi chậm hơn một chút được không, còn nữa, nói chuyện với cô đi.

Tôi đã không dừng được, cứ thế nói. Tiểu Nhã đi đằng trước tôi lúc này giống như một con rối gỗ có buộc dây, chỉ biết có đi theo con đường nhỏ lên trên núi.

Nghe thấy lời tôi nói, cô bé quay đầu lại nhìn tôi, đưa ngón tay ra làm động tác “suyt”. Sau đó cô bé nói khẽ:

- Cô ơi, đừng làm ồn, Tú Nhi đang tìm đường.

- Tìm đường?

- Đúng vậy ạ, năm đó Tú Nhi đã dẫn mẹ chạy từ đầu thôn ra, họ đã đi trên chính con đường này. Lúc đó là mùa đông, tuyết bám đầy trên núi, không giống như bây giờ lắm.

- ý em là, năm đó, Tú Nhi dắt mẹ chạy trốn từ trong thôn ra, rồi họ trốn lên trên núi?

Nghe những lời cô bé nói, tôi cảm giác như tim mình đã nhảy lên tới tận cổ họng rồi.

- Vâng ạ, tất nhiên là Tú Nhi rồi. Trong thôn không một ai giúp đỡ mẹ mình nên Tú Nhi không thể cứ mở to mắt nhìn mẹ chết. Cái người đó, không, hẳn không phải là người, hẳn nói hẳn muốn giết mẹ cô.

Tiểu Nhã dừng lại, nhìn về phía tôi, đột nhiên nói tiếp:

- Tú Nhi sợ người đó phát hiện ra, đành đưa mẹ lên núi trốn trước. Tú Nhi và mẹ cứ đi thẳng mãi, đi thẳng mãi. Nhưng, bỗng nhiên...

Tiểu Nhã đột nhiên không kể nữa. Cô bé như bị tỉnh đột ngột giữa cơn mơ. Em nhìn bốn phía với ánh mắt hốt hoảng, sau đó ánh mắt ấy dừng lại ở chỗ tôi, nước mắt em cứ thế chảy ra:

- Cô ơi, em cầu xin cô, cô đi mau lên. Cô đừng để ý đến em, cô đi mau đi, nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu. Em xin cô, cô mau đi đi. Cô ấy nói, chỉ cần dẫn cô đến, cô ấy sẽ thả em ra. Không phải em cố ý đầu cô ơi, em xin lỗi, nhưng em thực sự không thể chịu đựng được nữa. Cô ơi, cô mau chạy đi. Tú Nhi bị mẹ cô ấy cắn cho điên rồi. Cô ấy điên rồi, cô ấy chính là Bạch Nha.

Tôi ngược nhìn em, tôi bị em khiến cho không biết làm thế nào cả.

Cô bé khóc to lên, đột nhiên toàn thân em ngửa thẳng ra và nằm về phía sau. Tiếp đó, cô bé lên cơn co giật toàn thân một cách điên cuồng. Nhìn cảnh đó cứ giống như đang đột ngột lên cơn động kinh vậy. Tôi vội vàng chạy lại, nắm lấy tay em.

- Tiểu Nhã, em sao rồi?

Bỗng nhiên, mắt cô bé mở ra, hai mắt như hai tia điện lạnh lùng chiếu thẳng vào tôi:

- Lại đây đi.

Tôi chỉ thấy trước mắt mình một màu đen, gót chân trơn tuột, toàn thân như đang rơi vào trong một hang núi.

Tuyết từ đâu bay lá tả? Tay tôi sờ phải cái gì, cục băng?

Tôi rớt xuống một hang núi, ngã xuống một chiếc đệm tuyết cao quá đầu người, chỉ còn lộ ra ngoài không khí từ phần môi trở lên. Kì lạ ở chỗ, tôi tự nhiên không còn cảm thấy chút lạnh nào, tất cả đều như trong mơ vậy.

ảo giác đấy, đây chắc chắn là ảo giác.

Đang nghĩ, bỗng nhiên tôi nhìn thấy một đám bóng người đi từ phía xa lại, đi đến gần rồi, tôi mới nhìn ra đây là một người con gái mười lăm mười sáu tuổi, công trên lưng một phụ nữ đầu tóc rối bời. Họ từ từ đi đến rất gần tôi, người con gái nhẹ nhàng đặt mẹ xuống, sau đó nói:

- Mẹ, rất lạnh, phải không ạ? Nhưng chúng ta nhất định sẽ trốn được ra. Mẹ, có đúng vậy không?

- Lạnh, lạnh, mẹ đói, mẹ đói - Người phụ nữ đầu tóc rối bời nói lầm bầm.

- Mẹ cố chịu thêm một chút nữa. Đợi khi chúng ta thoát ra khỏi cánh rừng này sẽ tốt thôi mà - Đứa con gái cười.

- Đói, đói - Người mẹ liên mồm nói như vậy.

Đứa con bước tới, quay người lại phía mẹ, như lại muốn công mẹ lên.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy trong mắt người mẹ đang nhìn vào tôi ấy phát ra những ánh nhìn đầy dã thú. Bà ta tóm lấy con gái mình, mở to miệng ra, cắn vào cô bé...

Hóa ra là vậy...

Không gian choán đầy tiếng kêu thảm thiết của đứa con:

- Mẹ, đừng, mẹ... mẹ, con là con gái của mẹ mà...

Người mẹ mất đi lí tính đó giờ giống như một con dã thú.

Cảnh tượng điên cuồng mà thâm thấu hết mức ấy như một bộ phim chỉ chiếu cho riêng mình tôi xem. Tôi cảm nhận được sự hận thù đầy điên cuồng, không cam chịu và vô cùng hung ác trong hình ảnh đó.

Tuyết điên cuồng như bão.

Tôi lẩm bẩm, đôi môi run rẩy mà nói:

- Đừng, cô bé là con gái bà.

Tôi không làm gì được. Thứ tôi có thể đưa ra bây giờ chỉ là âm thanh và nước mắt.

Một gương mặt trong gió tuyết đột nhiên xuất hiện, thoắt cái đã đến gần trước mặt tôi, ánh mắt mù mịt mà như tê dại nhìn về tôi. Luồng khí thở ra từ mũi như muốn thổi vào mặt tôi. Gương mặt đó trước đây đã từng rất xinh đẹp. Tất cả những âm thanh điên cuồng đều dừng lại.

- Không được, kể cả bà điên cũng không được, cô bé là con gái bà.

Gương mặt đó vẫn tê dại, nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt chảy ra từ trong khóe mắt của người con gái xinh đẹp ấy.

Trong giây lát, chúng đóng lại thành băng.

VII

Khi tôi tỉnh lại từ trong hôn mê, trí nhớ đã có đôi chút mơ hồ, thậm chí không rõ lắm rằng, tại sao một mình tôi lại có thể ở giữa vùng núi hoang vắng này. Chỉ nhớ rằng tôi đã dẫn một sinh viên đến đây khám bệnh, sinh viên đó tên là Tiểu Nhã.

Đầu đau tới mức như đang vỡ ra. Tôi nghĩ, có thể là do mình đã mắc chứng gì đó tương tự như mộng du rồi. Tôi chống mạnh để đứng người dậy, dò tìm phương hướng một lúc lâu mới tìm ra con đường nhỏ dẫn xuống núi.

Quay về văn phòng công sở thôn, tôi nhìn thấy mẫu giấy Tiểu Nhã để lại, nói rằng em không sao, em quay về trước. Tôi thấy hơi lạ vì tại sao cô bé không đợi tôi đã vội một mình quay về nhà. Nhưng do đầu đau, tôi rất ngại nghĩ nhiều.

Làm xong thủ tục trả phòng, tôi xách túi hành lý giản đơn bước ra đầu thôn. Nhìn thấy chiếc cột mốc phân giới và cảnh tượng có chút quen thuộc, tôi sửng người một cách có ý thức. Dừng lại đó, tôi móc ra trong túi tờ giấy A4, phát hiện ra nó đã bị mờ, trông giống như những màu sắc được trộn vào với nhau.

Tôi vo tờ giấy lại rồi tiện tay ném nó đi.

Trên đường đi thay vài lần xe buýt, cuối cùng tôi đã về đến thành phố quen thuộc. Chẳng biết là do nguyên nhân gì mà tôi lại có cảm giác phải mười mấy năm chưa được trở về. Về đến nhà, tôi rầy la mẹ vì bà làm quá nhiều món ăn ngon, bởi vì lâu lắm rồi tôi mới được làm nũng. Mặt mẹ tôi nở một nụ cười như hoa.

Buổi tối mở vi tính lên mạng, đã lâu lắm rồi chưa được lên, bồn chồn một lúc, cuối cùng mới nhớ ra tôi đã nợ tiền một tháng dùng mạng. Thế là tôi nằm dài trên ghế kê lớn: Không được lên mạng rồi, cuộc đời còn có ý nghĩa gì nữa!

Ngày thứ hai đến trường học để lên lớp. Nghe nói Tiểu Nhã vừa mới làm xong thủ tục chuyển trường ngày hôm qua. Tự nhiên tôi cảm thấy có chút gì đó khác lạ.

- Tự cô bé làm thủ tục chuyển trường à?

- Mẹ cô bé đến làm cho, không thấy cô bé xuất hiện.

Nghe thầy giáo hướng dẫn nói đến mẹ cô bé, đầu tôi tự nhiên cảm thấy đau.

- Đi được cũng tốt, cả ngày lăm bà lăm bầm. Tuy nhiên, tôi thấy mẹ em cũng rất bình thường mà.

Lầm bà lầm bẩm, đúng là thế mà? Tôi nhớ ra em Tiểu Nhã đó từng có một biểu hiện trên lớp học khiến tôi sợ tới mức không nói được nên lời. Cô bé này mà đóng phim kinh dị chắc hẳn sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Tự tôi cười chửi ngược, tuy trong lòng vẫn có cảm giác bất an, nhưng tôi vẫn nén cái cảm giác đó xuống, không để ý tới nó nữa.

Buổi tối về tới nhà, mẹ nói đã giúp tôi nộp tiền mạng, tôi vui mừng chạy đến trước máy vi tính, chẳng phải đã có người từng nói: thiếu mạng ba ngày, như gặp tai họa. Hình dung này đúng là hợp lí.

“Tôi là Thiên Thu Thiên Niên, chào bạn”.

Tôi mở MSN ra và phát hiện trong hòm thư chứa đầy thư chưa đọc.

Lúc này, mẹ gọi tôi từ trong phòng bếp:

- Ăn xong cơm rồi chơi.

Tôi trả lời vâng, rồi mở hòm thư của một người bạn ra.

Màn hình đột nhiên một màu đen, vi tính của tôi tự nhiên khởi động lại. Ba, bốn phút sau, màn hình mới bắt đầu sáng lên. Một bức ảnh hai mẹ con lại hiển thị, chiếm toàn bộ màn hình.

Sau đó, một khung đối thoại được nhảy ra:

- Xin chào, tôi là Bạch Nha. Bạn là người thứ 2156 tới thăm tôi. Vì bạn chỉ sống cùng mẹ nên điều kiện của bạn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi. Chúc mừng, bạn đã được chọn.

Nhìn thấy bức hình và khung đối thoại đó, tôi như rơi vào một hầm để nước đá lạnh thấu xương. Bao nhiêu những kí ức mơ hồ đã trở nên rõ ràng một cách nhanh chóng.

Thảo nào Tiểu Nhã liên tục hỏi bạn gái của nó:

- Bạn có mẹ không? Bạn chỉ sống với mỗi mẹ phải không?

Hóa ra, với tôi tất cả không phải là kết thúc, mà chỉ là một sự bắt đầu.

Dòng đếm khoảng thời gian ba phút trên màn hình vi tính đang chạy một cách nhanh chóng.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ xào rau trong phòng bếp vang lên giống như tiếng gõ trống vậy.

Cẩn tôi.

Tôi không hề do dự mà lựa chọn ngay đáp án của mình trong cột lựa chọn của khung đối thoại. Đồng đếm thời gian lập tức dừng lại. Vì tính của tôi rơi vào trạng thái tĩnh lặng như chết.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng mẹ:

- Mau ăn cơm thôi, đói rồi, phải ăn cơm thôi.

- Em đọc xong rồi.

Đào Tử gửi bản thảo vào trong tay của Tần Quan, nói một cách bình tĩnh. Lúc này, so với những chấn động mà câu chuyện gây ra, cô càng cảm thấy thú vị trước động cơ lần này của Nguyệt Quang.

Đợi cho tới khi Tần Quan đưa ra lời nhận xét đối với kết cục của câu chuyện, Nguyệt Quang mới nói:

- Bộ tiểu thuyết này từ tay tôi ra. Bây giờ có người đã gửi nó lại cho tôi, toàn bộ!

Hai chữ “toàn bộ” phía sau cùng đột nhiên được hét ra, rất có lực khiến cho hai người còn lại sợ hãi. Họ nhìn Nguyệt Quang không hiểu, rồi nhìn thấy cánh tay bị thương của cô được giơ ra một lần nữa. Cô nói:

- Thứ đó đã tới cần tôi...

Câu nói đơn giản nhưng lại khiến người ta tim đập chân run.

Tần Quan vội vàng lại gần, cầm lấy cánh tay của Nguyệt Quang. Chỉ nhìn thấy vết thương trên cánh tay trắng muốt của cô. Quả thật nó giống như bị động vật cắn mà thành mà cũng giống như bị bỏng nữa. Tần Quan vội vã thả tay cô ra, lùi về phía sau một bước, anh nhìn Nguyệt Quang với ánh mắt không thể tin nổi.

Nguyệt Quang cười nhạt, giống như một nụ cười đã bị lộ ra tất cả, cô nói chậm chạp:

- Chuyện ngắn này được viết trước khi mọi chuyện xảy ra. Sáu người chúng ta, mỗi người đã viết một phần, mỗi người đều có phần!

Câu nói này nghe ra có vẻ như đang uy hiếp nhưng Đào Tử không hề thay đổi sắc mặt và giọng nói. Yên lặng là một trong những tố chất buộc phải có trong công việc của cô. Cô hỏi:

- Cậu gọi chúng tớ đến đây là để cảnh báo rằng, chúng tớ không được thu thập lại những bài trước đây đã viết để tránh những tình tiết đó xảy ra với chính bản thân mình?

Nguyệt Quang không nói gì, chỉ gật đầu.

- Có ý nghĩa gì không?

Đào Tử đột nhiên hỏi lại.

- Nếu cậu vẫn không rút chuyện của ba năm trước đi thì thậm chí tôi có thể hoan nghênh cậu đến tòa báo nơi tôi làm việc, để ưa chuyện đó ra ánh sáng một lần nữa, để chuộc tội. Nhưng xin đừng lãng phí thời gian vào những chuyện nhạt nhẽo thế này nữa.

Nói xong, Đào Tử quay người đi khỏi, đóng mạnh cửa phòng lại.

I

Dưới ánh đèn nê ông lung linh có thể ẩn giấu những cái xấu xa không thể nói cùng ai.

Tôi ở Thượng Hải, một thành phố hoa lệ nhưng nông nổi. Hơn hai mươi năm đối với tôi, có hai điều lớn nhất không theo ý muốn. Thứ nhất là tiểu thuyết mà tôi viết không theo kịp được cái gọi là trào lưu, không được nhà xuất bản chú ý tới. Thứ hai là lần thi vào đại học đã phát huy theo hướng khác, tôi vào Học viện Ngoại thương.

Học sinh cùng khóa được chọn vào trường năm đó đều không biết chuyện bên phía nhà trường đã giấu một chuyện khiến người khác phải lạnh người: Học viện Ngoại thương từng có một nữ sinh do muốn kiếm tiền để tiêu dùng trong cuộc sống nên đã làm gia sư ở bên ngoài. Lịch trình hàng ngày của cô sắp xếp rất kín: Sau khi dạy kèm cho một học sinh cuối cùng đang học lớp 12 về đến phòng ngủ đã là tối muộn. Chính trên con đường về trường ấy, nữ sinh đó đã bị tấn công bất ngờ, cô ấy bị cưỡng hiếp.

Kẻ xấu rất nhanh đã bị sa lưới. Khi mọi người đều cho rằng chính nghĩa đã được nêu cao, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp thì, không một ai ngờ rằng đó chỉ là mở đầu của tất cả: Nữ sinh đó đã mang thai.

Bên phía nhà trường xử lý cô ta cực kì đơn giản: Xóa tư cách sinh viên!

Từ đầu đến cuối, Học viện giấu bặt chuyện này. Nhưng điều khiến nó lại được nổi lên là nhờ một lời nhắn điện thoại nặc danh...

Hôm đó, tôi cầm sơ yếu lí lịch đi đến các tòa soạn báo suốt buổi chiều nhưng vẫn không có kết quả gì. Lời đáp lại của tất cả mọi người giống nhau đến kinh ngạc: Về nhà đợi kết quả.

Khí hậu Thượng Hải rất ẩm ướt. Không có mưa nhưng phòng ngủ vẫn ẩm ướt tới mức đáng sợ. Tôi ngồi trước màn hình vi tính để sửa bản thảo, bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo lên khiến tôi giật bắn cả người.

Lẽ nào lại là điện thoại của tòa soạn gọi đến?

Tôi vừa định nghe thì chị Lư ở giường đối diện đột nhiên gọi giật tôi lại:

- Đừng nghe!

Trông chị vô cùng căng thẳng. Lúc này tôi mới nghĩ ra, từ lúc tôi về buồng ngủ tới giờ đã thấy chị Lư có gì đó khác thường. Trước khi chuông điện thoại reo lên, chị ấy ngồi chờ người trên giường, không nói một câu nào.

- Sao thế chị? Em đang thi tuyển mà.

Chị Lư nhìn tôi, không nói gì thêm, chỉ đưa mắt ra hiệu tôi về lại giường ngồi.

Chuông điện thoại lại reo lên lần nữa, rất ngứa tai. Tôi đi đến nghe, “alô” một tiếng. Nhưng bên kia đã dập máy, trong tai nghe chỉ thấy toàn tiếng tút tút đôi phần trống rỗng.

- Chị Lư, có phải có người quấy nhiễu chị không? - Tôi hỏi.

Chị Lư hơn tôi hai tuổi, năm thứ hai chị tham gia quân đội, hiện đang học năm thứ tư. Nghe tôi hỏi, chị lắc đầu, chẳng nói câu nào. Tôi ngồi lại đó, ôm lấy vai chị. Tôi phát hiện ra cơ thể chị đang mềm nhũn.

- Điện thoại... ghi âm...

Chị Lư nói vài từ không rõ ràng.

Tôi nhớ ra điện thoại trong phòng ngủ có chức năng ghi âm, bèn đưa lên tai nghe, ấn vào nút phát băng ghi âm. Một âm thanh từ xa chậm chậm truyền tới, là tiếng giọt nước chảy! Âm thanh từ nhẹ đến vang dần, nghe rõ vô cùng.

ở những nơi như phòng rửa tay, phòng vệ sinh thường xuyên nghe thấy những âm thanh này. Nhưng âm thanh trong tai nghe truyền tới lại có vẻ khác lạ. Cái làm tôi thực sự lạnh hết cả xương sống là một loạt các tiếng lẩm bẩm tiếp sau đó. Chất âm đó có đôi chút giống với tiếng của đứa trẻ con đã qua biến điệu, không phân biệt được là nam hay nữ, giống như đã qua xử lý đặc biệt rồi. Tôi nghe mơ hồ tiếng nó nói: Bọn họ sẽ đến báo thù...

Đó là một lời nguyền rửa đáng sợ, mà hình như đã được in vào trong đầu tôi. Tôi có một khả năng mẫn cảm bẩm sinh đối với từ ngữ. Lúc này, chủ ngữ của câu nói đó hiện ra bên tai tôi, hiện ra dưới dạng chữ Hán, gõ liên tục vào tim tôi.

Bọn họ! Bọn họ! Bọn họ!

Không phải là bọn anh ấy, bọn cô ấy trong chữ Hán! Mà là bọn họ!

Tôi treo điện thoại đánh “rầm” một nhát, lòng bàn tay đã ướt đẫm. Tôi nhất thời cảm giác rằng việc hít thở không hề dễ dàng. Chị Lư vẫn không nói gì, tôi đoán rằng chị ấy nhất định đã bị những lời nhắn đó hù dọa!

Không khí đôi chút lắng lại, chậm chạp như không có người phá vỡ sự tĩnh mịch.

Trong buồng ngủ có tất cả bốn nữ sinh. Khi Trần Thần và Thịnh Tịnh Khiết trở về, nghe xong ghi âm đó họ đều không hề tán thành. Thịnh Tịnh Khiết cười nhạo nhiều hơn và nói, cục bưu chính hiện đã mở dịch vụ thay đổi giọng nói. Đây nhất định là một trò đùa mờ ám của một sinh viên nam nào đấy. Hắn đã giở trò quái gở.

Nửa đêm, đèn đầu giường chị Lư vẫn sáng, Thịnh Tịnh Khiết xoay người về đầu còn lại, lầm bầm trách cứ. Hai năm trong bộ đội đã đào tạo tác phong cực kì có kỉ luật cho chị Lư.

Chị chưa bao giờ làm ảnh hưởng tới giờ nghỉ của người khác. Có thể thấy rằng, lời nhắc để lại đó đã làm khuấy động cuộc sống của chị.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang giường chị Lư, chị như đang đọc một cuốn sách nào đó. Khi chị giở trang sách, tôi phát hiện ra mặt trang sách có màu đen kịt. Đó không phải là một cuốn sách, nó giống một quyển an bum hơn.

Tôi thò đầu ra cố gắng nhìn những tấm ảnh trong quyển an bum đó, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt chị Lư. Lúc đó, tôi nhìn thấy trong mắt chị đã đầm nước mắt. Trong phút chốc, mặt chị Lư biến mất vào trong bóng tối. Chị đã vịn tắt đèn đầu giường.

- Chị Lư! - Tôi gọi nhỏ.

- Mấy giờ rồi? Có để người khác ngủ không đây? - Thịnh Thịnh Khiết lầu bầu một câu. Tiếp sau đó, Trần Thần ho lên một tiếng, ý là mọi người hãy giữ hòa bình cho căn phòng ngủ.

Tôi đã nói, thời tiết Thượng Hải rất ẩm thấp, lúc này có nằm trong chăn cũng không thấy ấm áp. Tôi không nói nữa, thoáng nghe thấy một cách mơ hồ tiếng nước nhỏ giọt. Có lẽ vòi nước nhà vệ sinh lại hỏng. Dù nghĩ như thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, tôi vội vàng trùm chăn để ngủ.

Nhưng sau đó vài ngày, mọi chuyện trở lại như thường, mọi người đều bận rộn với việc đi phỏng vấn ở các đơn vị. Khi nghe tin Học viện bị đưa ra ánh sáng, trút thêm vào tôi phiền toái là lúc tôi đang ở trong một quán mì và giục nhân viên phục vụ. Ăn xong còn phải đi phỏng vấn buổi chiều. Trong cái quán đó, trên chiếc vô tuyến bấm đầy dầu mỡ, tôi nhìn thấy ngôi trường quen thuộc.

Một tổ chương trình thời sự nổi tiếng chạy đến phỏng vấn Học viện Ngoại thương, hỏi rằng năm năm trước đây, có phải có một sinh viên nữ bị đuổi học do mang thai. Chủ nhiệm phòng công tác sinh viên xuất hiện và bác bỏ tin đồn, cách làm là dùng tay bịt kín màn hình máy quay, từ chối phỏng vấn. Thấy không thể ngăn lại khả năng tấn công của các kí giả, ông này chạy một mạch, trốn vào trong văn phòng.

Hóa ra, trừ phần lớn các sinh viên năm thứ tư đang chạy đôn đáo ở bên ngoài, không nghe thấy tin tức này ra, những sinh viên khác trong Học viện đều đã mong ngóng mẩu tin này được phát đã lâu. Ngày phát tin hôm đó, phía nhà trường ra lệnh: vô tuyến trong phòng ăn đều phải chuyển đi hết.

Giấy cuối cùng đã không bọc được lửa.

Địa điểm xem đã được chuyển từ nhà ăn về các phòng ngủ của sinh viên. Theo giới truyền thông cho biết, một người xem nhiệt tâm đã gọi điện đến, tiết lộ hành vi phạm quá đáng đối với một nữ sinh của Học viện Ngoại thương năm đó.

Sức mạnh của dư luận thật lớn. Trong phút chốc, không ít những người làm trong hệ thống luật pháp cũng đứng lên, nguyện giúp đỡ về mặt pháp luật cho nữ sinh năm năm về trước đó. Nhưng khổ nỗi khoảng cách thời gian đã quá lâu, không tìm được cô ấy.

Khi mới bắt đầu, thái độ của phía trường đã rất kiên quyết. Nhưng danh tiếng ngày càng xấu đi là do một chuyện nghe mà kinh hãi khác đã xảy ra: Trong phòng vệ sinh của kí túc xá nữ Học viện đã đột nhiên phát hiện ra một thi thể hài nhi!

Người phát hiện ra thi thể hài nhi đó chính là chị Lư. Do quá khủng hoảng, không thể nhận ra giới tính của đứa trẻ đó, chỉ nhớ được rằng đứa trẻ vừa mới được sinh ra. Bởi nó vẫn còn có cuống rốn, trên người còn dính máu.

Giới cảnh sát bước vào điều tra. Thực ra, trong nước vụ án kiểu này không hề hiếm. Một số phụ nữ đã bỏ lỡ thời kì đẹp nhất của con người, lựa chọn cách sau khi sinh con ra, lập tức vứt bỏ chúng. Đứa bé chết trong Học viện tử chi không đầy đủ, giống như có người đã nhét nó vào đường ống nước, cố ý làm nó bị tàn tật.

Trong phòng ngủ không thấy bóng dáng của chị Lư. Chị đã thu dọn vài bộ quần áo, quyết định tạm thời ở nhà một người thân thích ở Thượng Hải. Trước khi đi, chị ngồi bên chiếc bàn, viết bừa bãi một cách điên cuồng lên một tờ giấy, ánh mắt thực sự trống rỗng. Viết kín hết một tờ, lại vò đi và vứt vào thùng rác.

Do tính hiếu kì, sau khi chị Lư đi, tôi đã nhặt tờ giấy đó lên, vuốt phẳng ra và đọc, phía trên viết đi viết lại một câu: Vẫn là nơi đó!

Bút tích của chị Lư rất thô. Có đến hàng nghìn câu “vẫn là nơi đó” được viết chen chúc nhau, chúng kích thích thị giác tôi.

Cái mồm hiếu kì của tôi ngoác rộng ra, cái nơi mà chị Lư viết đi viết lại đó rốt cuộc là ở đâu? Tôi không ngăn được việc liên tưởng tới những chuyện kì quái suốt hai ngày sau đó. Lời nhắn biến giọng, Học viện bị đưa ra ánh sáng, thi thể đứa bé bất ngờ được phát hiện, những cái ấy có liên quan gì tới “nơi đó”?

Đêm hôm đó, tôi bỗng chợt phát hiện, trong phòng ngủ ngoài tôi ra chẳng còn một ai khác. Chị Lư đã đến ở nhà họ hàng. Mẹ của Trần Thần nằm viện, tuần này cô ấy phải trông qua đêm. Còn Thịnh Thịnh Khiết vốn đã rất ít khi ngủ qua đêm trong phòng. Mỗi buổi chiều tối đều có chiếc xe đưa đẹp để đợi cô ta ở dưới lầu.

Nhờ một người bạn ở tòa soạn giúp đỡ, tôi đã nhận được nhiệm vụ phỏng vấn, chủ yếu về vấn đề nữ giới chưa lấy chồng đã có chứa trong xã hội. Tôi thông báo cách thức liên hệ qua mạng, tập trung những người phù hợp điều kiện và chịu để phỏng vấn.

Mở máy vi tính, tôi đăng nhập vào BBS, bài biết đăng được một tuần mà vẫn vắng tanh vắng ngắt. Tôi bắt đầu nghi ngờ về sự ngu dốt của cách làm này. Những người phụ nữ có tư tưởng truyền thống khó có thể mở miệng ra về việc chưa chồng mà chứa, thì không thể có chuyện chủ động tìm phóng viên, chấp nhận phỏng vấn được!

Tôi mở MSN, viết trên nickname của mình lời than thở, nửa tức giận: Người chưa kết hôn đã có con, người viết được thưởng lớn!

Đinh! Một tiếng đăng nhập rất lớn bỗng nhiên vang lên, thực sự khiến tôi rung mình một cái. Hệ thống hiển thị, tôi đã nhận được một bức thư, người gửi nó viết tên là Tiểu Thanh.

- Tôi đồng ý chấp nhận phỏng vấn, bạn dám viết không?

Trong thư chỉ viết mỗi mấy chữ đơn giản như vậy, ngữ khí lại vô cùng kiêu ngạo. Cho dù thế nào thì đó cũng là đối tượng đầu tiên chịu chấp nhận phỏng vấn. Tôi nén xuống ý định tranh cãi cùng cô ta và trả lời theo một kiểu rất công thức:

- Chào bạn! Tôi là Đào Tử, phóng viên của “Thân báo”. Rất vui nếu được phỏng vấn bạn. Bạn có thể tường thuật lại tình hình của bạn cho tôi, tôi sẽ chỉnh sửa lại và viết nó. Trước khi hết hạn nhận bản thảo, tôi sẽ đem nguyên văn gửi cho bạn. Trước khi bạn đồng ý, tôi tuyệt đối sẽ không đăng bài viết. Do lần phỏng vấn này được tiến hành theo hình thức chuyên đề nên tôi sẽ phỏng vấn bạn trong thời gian dài. Chúng ta có thể tiến hành bằng chat voice được không?

Vài giây sau khi thư được gửi đi, Tiểu Thanh đã add MSN của tôi.

Khi cô ấy lên mạng, hệ thống phát ra tiếng chuông báo cực to, lại một lần nữa khiến tôi giật mình. Avatar của Tiểu Thanh rất lạ, đó là bức ảnh đen trắng hình một con đường nhỏ ở nông thôn.

Có điểm kì quái duy nhất là trên con đường ấy như được phun một vũng chất dịch gì đó. Do chỉ có hai màu đen trắng nên không thể nhận ra được màu sắc thực của chất dịch đó là gì. Những người nhìn thấy rất dễ tưởng tượng rằng đó là vết máu. Vài sinh viên khoa Mỹ thuật mà tôi biết đều rất thích thêm một chút máu me vào trong tranh.

Tiểu Thanh không đánh chữ, trực tiếp gửi cho tôi lời mời chat voice. Sau khi đã thông nhau, tôi nói một cách lễ độ:

- Alô! Tiểu Thanh, chào cô.

Cô ấy như không để ý gì tới lời chào hỏi của tôi mà đi thẳng luôn vào vấn đề chính:

- Tôi chưa kết hôn nhưng đã có con, phù hợp với yêu cầu của cô.

Có thể là do mạng nên trong tai nghe, tiếng của Tiểu Thanh nghe rất xa, tôi phải tập trung toàn bộ tinh thần mới có thể vừa nghe rõ lời cô ấy nói, đồng thời nhanh chóng viết vào word, cho dù tôi đã chỉnh âm lượng tới mức cao nhất.

- Cô nói từ từ thôi. Cô có thể nói với tôi về bố của đứa trẻ, anh ta có thái độ gì với chuyện này không?

- Tôi không biết hẳn ta là ai - Tiểu Thanh đáp, giọng hơi run, giống như đang nói trong gió lạnh.

Giọng của cô nghe ra chỉ ngoài hai mươi tuổi, xấp xỉ tuổi tôi. Mới bằng hai câu, tôi đã đoán ra như thế. Đây là một người mẹ thiếu nữ điển hình. Có lẽ là do tuổi tác tương đồng nên tôi có lòng trắc ẩn đối với cô ta. Tôi đã quên trình tự phỏng vấn như trong dàn ý. Trực tiếp quan tâm tới tình trạng hiện tại của cô, tôi hỏi:

- Vậy người nhà của cô có biết không? Cô định thế nào?

Không thấy trả lời lại, chỉ nghe tiếng thở yếu ớt. Tôi đợi một lúc lâu, cuối cùng không chịu được:

- Tiểu Thanh, cô còn ở đấy không?

Lúc này chuyện mà tôi không tưởng tượng nổi đã xảy ra. Tiếng thở trong tai nghe từ từ biến mất, thay vào đó lại là tiếng nước từng giọt từ từ nhỏ xuống!

Tí tách, tí tách!

Cánh cửa trí nhớ được mở ra một cách mạnh mẽ, tiếng nước nhỏ giọt mà tôi nghe thấy trùng lặp với trong lời nhắn, tất cả cuốn vào trong tai tôi. Càng ngày càng vang, mỗi lúc một gần. Có lúc cảm giác như những giọt nước đang rơi trước mắt tôi, như muốn tôi chìm vào trong đó.

- Xin lỗi, nếu cô không ở đấy, tôi sẽ out đây!

Dường như tôi đã hét lên khi nói câu nói này, như vừa tỉnh dậy sau cơn mơ.

Tiếng nước nhỏ giọt bỗng ngưng im bật, một giọng nói không hề biểu cảm, nói rằng:

- Tôi đã sinh rồi, đứa con bị tôi vứt trong nhà vệ sinh.

Đó là tiếng của Tiểu Thanh, nhưng chất giọng cô ấy đột nhiên lại bình thường, có chút gì giống như là máy nói. Điều đấy càng làm tôi cảm thấy bất an hơn là nội dung mà cô ta đã nói. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã nhận nhiệm vụ phỏng vấn này. Nó không còn là một hiện tượng xã hội đơn thuần, câu nói đó của Tiểu Thanh nếu là thật thì cô ta đã phạm pháp rồi.

Tôi thở ra một hơi lạnh rồi hỏi luôn:

- Đứa con mà cô vứt là vừa sinh ra đã chết non, hay là còn sống?

Bất cứ một công dân nào sau khi được tách khỏi cơ thể người mẹ thì đều có quyền được sống. Tôi bắt đầu thấy lo lắng cho người phụ nữ tên Tiểu Thanh, lo rằng cùng với việc phải chịu tổn thương, cô ấy còn làm tổn thương nặng nề tới bản thân mình.

Trong tai nghe choán đầy tạp âm, sắc nhọn vô cùng. Tôi đang nghĩ thử điều chỉnh thì chat voice đột nhiên đứt đoạn, trạng thái của đối phương đã hiển thị “thoát ra” (sign out).

Lần phỏng vấn này tuy chỉ tiến hành trong không đầy năm phút song tôi lại chờ người trước màn hình rất lâu. Tay sờ ra sau lưng thì thấy có mồ hôi ươn ướt. Góc phải màn hình đã hiển thị mười hai giờ đêm. Thời gian này từ trước tới nay luôn tạo cho người ta cảm giác sợ hãi.

Định thần trở lại thì việc tôi làm đầu tiên đó là gửi cho Tiểu Thanh một bức thư, hẹn cô ấy tiếp tục phỏng vấn.

II

Tiểu Thanh không hề trả lời bức thư mà tôi đã gửi đi. Điều này làm cho cuộc phỏng vấn đi đến hồi bế tắc. Tôi không muốn để mất đi cơ hội đăng bài trên “Thân báo” nên gửi thư cho cô ấy một lần nữa, đồng thời lưu số điện thoại di động của mình lại.

Bệnh của mẹ Trần Thần đã nằm trong tầm kiểm soát, công việc ở lại chăm sóc bà qua đêm là do vài người bà con thân thích thay nhau làm. Trần Thần lại quay về trường ở. Tôi cảm thấy rất vui về điều đó. Phòng ngủ chật hẹp trong những ngày qua thực sự khiến tôi sợ hãi khi chỉ có một người.

Trước đây chị Lư có kể một câu chuyện ma, nói rằng một sinh viên sau khi chết đi, người nhà đã tới trường học để mang tất cả những di vật của cô ta về. Nhưng đêm hôm đó, người bạn ngủ cùng phòng với cô ấy lại nhìn thấy trên chiếc giường trơ trọi của người đã chết có một người đang nằm...

Kiểu chuyện ma nhảm chán như thế không thể nào dọa tôi khi đang kể được. Giống như loại rượu lâu năm, tác dụng về sau của nó chỉ có thể thực sự thể nghiệm được khi chính mình nằm trong hoàn cảnh đó, chính mình thử qua nó.

Cái ngày mà Trần Thần về, nửa đêm hôm đó, tôi bất chợt tỉnh dậy. Cái kiểu đột nhiên đó khó có thể giải thích, chỉ có một cảm giác duy nhất là mệt, nhắm mắt lại mà không ngủ được.

Trần Thần? - nhìn thấy hình người nhô lên ở mép giường, tôi gọi nhỏ một tiếng.

Bỗng nhiên tôi lại rất muốn nói chuyện, hoặc là hát hò, tìm một cách nào đấy để phá tan đi cái tĩnh lặng như tờ này. Trần Thần đang nằm ở mép giường, vẫn không để ý đến tôi, tôi ngồi dậy, định lay cho cô ấy tỉnh. Thò tay ra, tôi chỉ mò được một đồng chăn lạnh lẽo nhô lên.

Không thấy Trần Thần đâu!

Phòng ngủ trong phút chốc rộng hẳn. Chiếc chăn bông trên giường hơi cuộn lên thực giống hình một người. Điều này khiến tôi nhớ tới hình ảnh người chết nằm trên giường trong chuyện. Tôi ngồi dậy, dựa lưng vào tường. Đối mặt với những thứ còn chưa biết, sau lưng con người ta luôn là nguy hiểm, bởi vì bạn sẽ không bao giờ nhìn thấy sau lưng mình cảnh tượng gì đang diễn ra.

Rất ít khi nhìn thấy cảnh Trần Thần đi vệ sinh vào lúc nửa đêm, chẳng lẽ hôm nay cô lại bị Tào Tháo đuổi?

Tôi đợi rất lâu, vẫn không thấy cô ta quay lại. Một linh cảm không may cứ nháy nhót trong tim tôi, tôi buộc phải tìm cho nhanh thấy Trần Thần, điều này cũng giống như trong lúc lạc đường phải tìm thật nhanh cho ra lối đi vậy.

Tôi mặc quần áo vào, xuống giường và mở cửa. Trước mắt, chỗ có thể tìm thấy Trần Thần chỉ giới hạn ở nhà vệ sinh mà thôi. Ra khỏi cửa phòng ngủ, đi hết về phía bên phải chính là phòng vệ sinh và phòng rửa tay. Tôi đoán rằng, Trần Thần sẽ không đời nào đến phòng vệ sinh ở tầng chúng tôi đang ở, bởi vì chính ở đây chị Lư đã phát hiện ra xác chết của đứa bé. Nếu không phải là rất vội thì tất cả những nữ sinh trên tầng này sẽ không dám đến gần nơi đó một mình.

Tôi nhìn về phía bên phải, đen kịt một màu. Chính màu đen ấy khiến tôi có cảm giác bị người khác dò xét ngấm. Dường như trong chỗ đó có một thứ gì đáng sợ đang thở gấp chăm chú nhìn vào tôi.

Tôi bước nhanh về phía cầu thang bên trái, quyết định đi xuống phòng vệ sinh tầng dưới tìm Trần Thần. Khi tôi bước xuống tầng dưới cũng là lúc nghe thấy một âm thanh ghé người: “Tí tách”!

Nếu âm thanh đó là âm thanh mà tôi nghe thấy khi bước vào trong phòng ngủ thì nó trở nên không có ý nghĩa. Vòi nước ở trong phòng rửa tay tầng ba thường bị hỏng, phải dùng một lực lớn mới có thể vặn chặt lại được.

Nhưng tại sao trước đó không có tiếng gì?

Lẽ nào trong đó đã có người vặn chặt nó từ trước?

Nếu không có người mở vòi nước ra, nó sẽ không thể chảy được, cũng có nghĩa là người đó vẫn chưa đi khỏi, vẫn đang ở trong phòng rửa tay ở phía góc phải và sử dụng thiết bị cấp nước?

Két! - âm thanh đó, tôi nghe rất quen thuộc. Đó là tiếng cửa phòng rửa tay tầng ba bị mở ra. Nhưng điều khiến tôi sồn tóc gáy là sau khi cửa được mở thì không nghe thấy tiếng bước chân như dự đoán. Ngón tay tôi cứng đờ, mồ hôi lạnh cứ thế đổ ra. Lúc này, tôi không biết mình nên đứng yên hay là quay đầu lại để chạy. Nếu tôi để phát ra một tiếng động gì thì có thu hút sự chú ý của “cái gì” đó đang trốn gần phòng vệ sinh hay không?

Cuối cùng tôi đã di chuyển đôi chân gấn chùi của mình và chạy bạt mạng về phía tầng hai. Không nhớ rõ một bước mình chạy bao nhiêu bậc, chỉ nhớ rằng đoạn đường đó tôi giống như đang lao nước rút trong cuộc chạy dài, rất muốn chạy nhanh. Cổ họng lại giống như bị một viên đá nặng nén xuống, khó có thể thở được, cơ thể trở nên nặng nề.

Lúc đi ra, tôi mang theo điện thoại di động. Chủ một tòa soạn đã nói với tôi, mang theo điện thoại di động được mở suốt hai tư giờ đồng hồ là tố chất cơ bản của một phóng viên. Mà hiện tại, tác dụng duy nhất của nó là dùng để chiếu sáng. Vòi nước tầng ba có sự cố, còn tầng hai thì lại hỏng đèn hành lang.

ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động chỉ có thể chiếu sáng khoảng hai mét phía trước. Đập vào mắt tôi đều là những cánh cửa phòng đóng kín mít, không có sự sống, khiến người ta có cảm giác như đang bước vào trong cổ mộ. Nỗi lo sợ của tôi còn chưa kịp dừng lại, tôi còn sợ nếu đi thêm một bước thì ánh sáng điện thoại của tôi sẽ chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của một người có mắt mà không có con ngươi. Nhưng tôi buộc phải đi tới phía trước, dường như cứ dừng lại thì sẽ bị bóng tối kia nuốt sống.

Phòng rửa tay tầng hai truyền đến tiếng nước chảy. Nếu so sánh với tiếng nước nhỏ giọt khiến người ta lạnh người kia thì tiếng chảy “rào rào” này còn khiến tôi yên tâm hơn một chút.

Lúc tôi đẩy cửa phòng rửa tay ra thì một tiếng hét to đã vang lên. Tôi nhìn thấy Thịnh Thịnh Khiết đang đứng trong đó. Sự xông vào đột ngột của tôi khiến cho cô ấy có chút tức giận. Cô ấy hỏi:

- Sao cậu lại tới chỗ này?

Câu nói này cũng là câu tôi đang muốn hỏi cô ấy. Điện thoại bị sắp bóng nên tối đi, mắt tôi từ từ thích ứng được với bóng tối. Tôi nhìn thấy Thịnh Thịnh Khiết đang trần truồng.

- Cậu đến đây tắm? - Tôi hỏi có chút kinh ngạc.

Trong bóng tối không nhìn rõ ngũ quan của Thịnh Thịnh Khiết, chỉ nghe thấy giọng của cô ấy:

- Phòng tắm đóng cửa từ sớm, tớ đến đây để lau qua cái người. Cậu nhỏ mồm đi chút, đừng để quản lý bắt được.

Thịnh Thịnh Khiết rất xinh đẹp, nhưng trong Học viện này danh tiếng của cô không được tốt. Những người tình mà cô từng qua lại đều là những người lảm tiền, một số sinh viên đã gọi đó là lối sống dựa vào tiền. Hồi học đại học năm thứ ba, đã từng có một phụ nữ quý tộc ăn mặc rất trau chuốt đến tìm Thịnh Khiết. Hai người họ rất nhanh đi đến cái vĩa, cuối cùng, người phụ nữ quý tộc đó đã cho Thịnh Thịnh Khiết một cái tát.

Mọi người đồn nhau, nói rằng Thịnh Thịnh Khiết có quan hệ với người đã có vợ, vợ người ta đã tìm đến tận nơi.

Mỗi một người đều có quyền lựa chọn cho mình một cách sống riêng. Từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi hỏi về chuyện riêng tư của Thịnh Thịnh Khiết. Cô vẫn thường không về kí túc, sống một cuộc sống giàu có xa xỉ, chỉ cần cô ấy thấy xứng đáng thì có đồn đại nữa cũng chỉ phí công mà thôi.

- Cậu có nhìn thấy Trần Thần đâu không? Nửa đêm tớ tỉnh dậy đã không tìm thấy cô ấy rồi.

- Không nhìn thấy. - Thịnh Thịnh Khiết không nói nhiều lời. Cô lau khô người, mặc chiếc áo ngủ vào.

Trong số những người bạn cùng phòng, quan hệ giữa tôi và chị Lư tương đối tốt. Còn Trần Thần là một người vui vẻ, đến ngay cả Thịnh Thịnh Khiết cũng còn muốn làm bạn với cô. Hiện tại không thấy cô ấy đâu, tôi đã đợi trong phòng ngủ ít nhất là một giờ. Nếu đi vệ sinh thì đã phải quay lại từ lâu rồi.

Tôi bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng kèm theo cả sợ hãi. Tôi nói:

- Thịnh Khiết, cậu đi cùng tớ tìm ở nhà vệ sinh tầng một đi. Tớ vừa từ tầng trên xuống, cô ấy không ở tầng hai, làm người khác lo lắng quá...

Tôi còn chưa nói hết thì đã bị Thịnh Thịnh Khiết ngắt giữa chừng. Cô ấy không nhin được mà kêu lên:

- Tầng hai? Đào Tử, cậu chưa tỉnh ngủ à? Đây rõ ràng là tầng ba, tầng mà chúng ta ở đấy.

Câu nói không dài nhưng lại như đập mạnh vào tim tôi. Tôi không trả lời, quay đầu nhìn về phía lỗ thông khí phía trên của phòng rửa tay. Qua lỗ thông khí, bức tường phía bên ngoài in một chữ "3F" màu đỏ máu mờ mờ.

Không thể thế! Tại sao có thể thế được?!

Trong giây lát, tôi cảm thấy mình bị kiệt sức, người mềm nhũn dựa vào tường. Rõ ràng tôi chạy từ phòng ngủ tầng ba ra, rồi chạy một mạch xuống phòng rửa tay tầng hai, tại sao giờ lại ở tầng ba? Thế thì, con đường mà tôi đã chạy qua chẳng lẽ lại là đường vòng? Cầu thang thì giải thích làm sao?

Da đầu tôi hơi tê. Cảm giác đó giống như bị một sức mạnh nào đó trêu đùa.

- Cậu làm sao thế?

Thịnh Thịnh Khiết cũng phát hiện ra sự khác thường của tôi, cô hỏi nhỏ.

Chuyện đến hôm nay, cũng chẳng cần phải giấu làm gì nữa. Tôi nói một cách dõ dạc:

- Tớ đã xuống tầng dưới... Đây không thể là tầng ba, nơi từng có đứa trẻ chết được...

Lời nói cuối câu có sức sát thương mạnh, Thịnh Thịnh Khiết rõ ràng run bật lên. Cô như hơi tức tôi vì đã nhắc đến chuyện đứa trẻ chết, bèn nói nhỏ:

- Đừng nói nữa!

Không khí càng trở nên kì dị hơn. Khi chúng tôi định thần trở lại, muốn quay trở về phòng ngủ thì lại phát hiện ra cửa phòng rửa tay đột nhiên bị khóa trái bên ngoài, không mở ra được!

Ngay dưới mắt chúng tôi, cửa phòng rửa tay đã bị khóa trái từ bên ngoài. Dù tôi và Thịnh Thịnh Khiết có nỗ lực thế nào thì nó vẫn không hề động đậy. Lòng bàn tay tôi đã ướt sũng mồ hôi, tay cũng trở nên trơn hơn.

- Gọi điện thoại về phòng ngủ, không chừng Trần Thần đã về rồi đấy.

Khi Thịnh Thịnh Khiết đưa đề nghị này ra, giọng cô run lên, tôi biết rằng cô ấy cũng đã bắt đầu sợ.

Phòng rửa tay có thông với phòng vệ sinh, ở giữa là một bức tường ngăn cách. Tôi nhìn sang phía bên tường phòng vệ sinh cũng bị khóa chặt, hỏi:

- Khi cậu ở đây lau người ấy, trong này có động tĩnh gì không?

- Xin cậu đấy, đừng nói nữa! Tôi không nghe thấy! Tôi không nghe thấy gì cả! - Thịnh Thịnh Khiết không run nữa, mà là có chút hoang tưởng rồi.

Tôi biết mình đã mở rộng cái bóng đen của sự lo lắng. So với cánh cửa phòng rửa tay không mở được, một số thứ đằng sau cánh cửa phòng vệ sinh khiến người ta phải tưởng tượng ấy lại càng khiến cho cô bạn hoảng sợ.

- Gọi về phòng ngủ đi! Gọi đi! - Thịnh Thịnh Khiết nói với ngữ khí ra lệnh về phía tôi.

Tôi hiểu bây giờ chẳng còn cách nào khác, chỉ có cách cầu mong Trần Thần đã về phòng ngủ. Run rẩy bàn tay, tôi hoảng loạn tìm kiếm số điện thoại phòng ngủ và ấn vào nút gọi.

Sau những âm thanh chờ đợi ngắn ngủi là một tiếng kêu “cách”. Điện thoại đã có người nhận!

“Trần Thần?” Tôi như bắt được một khúc gỗ trôi trên dòng nước, nước mắt dường như đã chảy ra:

- Cậu mau đến phòng rửa tay tầng ba đi, tớ và Thịnh Thịnh Khiết đang bị nhốt trong này.

Bên kia không có tiếng trả lời. Tĩnh lặng như đang tận hưởng sự tuyệt vọng của tôi.

Giờ phút đó, tim tôi như bị chìm xuống đáy vực sâu nhất. Một khái niệm đáng sợ hình thành trong não: Đầu bên kia không phải là Trần Thần!

Mâu thuẫn! Vùng vẫy!

Tôi rất muốn biết đối phương là ai nhưng lại sợ sẽ là một điệu cười buồn đáng sợ, thảm thiết, hoặc là thốt ra câu nói như một lời nguyền về cái chết bảy ngày.

Giữ máy một lúc lâu, đầu bên kia điện thoại bỗng có âm thanh, sau khi truyền vào tai tôi xong, cánh tay tôi như không còn sức để cầm máy nữa. Đó không phải là tiếng cười buồn bã, không có lời nguyền, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt là duy nhất, không trầm bổng. Từng giọt từng giọt một, chúng sắp ép tôi phát điên!

- Trẻ con đang khóc! Có đứa trẻ con đang khóc đấy!

Thịnh Tịnh Khiết đang đứng bên cạnh bỗng nhiên ôm chầm lấy tôi, điện thoại di động rơi xuống đất, tắt đi ánh sáng của màn hình. Chúng tôi dìu lẫn nhau, im lặng để lắng nghe. Quả vậy, trong phòng vệ sinh được ngăn cách bởi một chiếc cửa phía sau lưng kia vắng vắng vọng đến tiếng khóc thút thít.

Thịnh Tịnh Khiết ôm chặt lấy tôi, trong bóng tối, tôi nhìn thấy sóng mắt long lanh của cô chứa đầy những sợ hãi. Cô hỏi:

- Có phải là đứa trẻ mà lần trước vớt lên?

Câu nói đó có kèm theo cả một chút nhăm lẩn. Xác đứa trẻ đã được vớt lên thì không thể nào lại xuất hiện được. Kể cả có quay trở lại thì nó cũng không có tiếng khóc, bởi vì nó chỉ là một cái xác.

Tư duy logic của tôi vẫn đang hoạt động mặc dù không nói ra được. Đầu óc càng rõ ràng thì lại càng giải thích được rõ ràng những nỗi sợ hãi. Điều khiến tôi cảm thấy bất an là Thịnh Tịnh Khiết dường như chỉ nghe được tiếng trẻ con khóc, trong khi đó phòng vệ sinh rõ ràng còn có cả tiếng gào khóc đáng sợ của một người phụ nữ.

Chiếc điện thoại di động dưới chân không sáng, rồi đột nhiên lại sáng lên và không ngừng rung. Tôi run run nhặt chiếc điện thoại lên, hít sâu một hơi:

- Alô!

- Cô còn dám viết không?

Năm từ ngữ không một chút tình cảm nhảy vào trong giác mạc của tôi, ngay lúc đó, nước mắt tôi lăn xuống. Tôi nghe ra, đó là giọng của Tiểu Thanh, mà câu hỏi của cô ta, ngữ khí của cô ta còn mang cả sự uy hiếp. Không phải là kiểm tra xem tôi có dám viết để thuật lại toàn bộ việc cô ta chưa có chồng mà đã sinh con hay không, một cảm giác mách bảo tôi rằng sự uy hiếp này có liên quan mật thiết tới những gì đang xảy ra ở đây.

- Xin cô... xin cô đừng làm thương tổn đến bạn tôi...

Tôi không biết Tiểu Thanh có nghe ra lời của tôi hay không, bởi vì tôi đã khóc lên không thành tiếng.

Một tiếng cười mang theo cả sự châm biếm lại quay trở lại. Thể xác và tinh thần tôi đều run sợ. Khi tôi còn muốn nói tiếp thì Tiểu Thanh đã tắt máy. Trong phút chốc, tôi ngã xuống đất.

- Là ai? Ai gọi điện thoại?

Thịnh Tịnh Khiết ngồi xồm xuống hỏi. Nhưng còn chưa nhận được câu trả lời của tôi thì cô ấy đột nhiên khóc to lên. Là do tiếng kêu “coong” truyền đến từ nhà vệ sinh phía sau lưng. Nó giống như màn mở đầu của tất cả những màn kịch kinh dị. Then sắt phía bên trong phòng vệ sinh đã bị rút ra, cái thứ đang nắp ở bên trong đó lúc nào cũng có thể trào ra!

Bên bờ của sự sụp đổ, tôi nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Không biết là do chính tôi phát ra hay là do Thịnh Tịnh Khiết, người đang đứng bên cạnh tôi cùng sợ hãi mà kêu lên. Tiếp đó, tất cả cảnh tượng trước mắt đều tối đen đi hết.

III

Đợi sau khi ý thức được trở lại, vị trí mà tôi ngã xuống ban nãy đã từ phòng rửa tay sang một buồng vệ sinh nhỏ. Cách cấu tạo của phòng vệ sinh nữ của Học viện là từng ô đơn riêng biệt, bên trong có một chiếc bồn tự hoại.

Đầu đau như muốn nứt ra, tôi đứng lên muốn đi ra khỏi, nhưng lại phát hiện ra buồng vệ sinh đó bị đóng kín. Phía trên cửa cánh cửa chạm vào trần nhà, chỉ có riêng chỗ sát với mặt đất còn khoảng trống 20 centimét. Nhưng một lỗ hổng nhỏ như thế không thể đủ cho một người trưởng thành bò qua.

Không gian trong buồng vệ sinh này vô cùng nhỏ hẹp, khiến người ta có cảm giác tắc thở. Không dám tưởng tượng rằng mình sẽ bị nhốt cho đến chết ở nơi đây, tôi đập mạnh vào cánh cửa, hét thật to:

- Cứu với! ở đây có người, mở cửa ra!

Loáng thoáng, từ chỗ cửa nối giữa phòng rửa tay và phòng vệ sinh có truyền đến tiếng mở cửa, như có người bước vào. Tôi vui đến phát điên, cất tiếng gọi gấp:

- ở đây! Tôi ở đây!

Xung quanh một màu đen kịt, tôi nghe thấy tiếng bước chân của người đó đi về phía buồng vệ sinh tôi đang đứng, bước chân đặc biệt nặng nề. Đột nhiên, đầu tôi căng lên. Nếu có người đến cứu tôi thì tại sao người ta không bật đèn? Tại sao không trả lời lại tôi?

Bước vào không phải là người! Là do tôi gọi nó tới!

Lo sợ, giống như trong phút chốc, một cơn rần rốc quẩn quanh người tôi. Tôi co người vào góc trong của buồng vệ sinh, rên lên sùt sùi. Cho dù đã gắng sức bịt mồm của mình lại, không muốn phát ra âm thanh nhưng thực tế là không thể khống chế được nó.

Nghe rất rõ ràng, cách có một cửa thôi, cái thứ đó đang đứng ở bên ngoài. Lúc này, tôi chỉ hi vọng rằng cửa buồng vệ sinh kiên cố hơn một chút, tôi thà bị ngất xỉu trong đây còn hơn cửa này bị mở ra, phải đối diện với cái thứ gì đó đang ở phía ngoài.

Đối diện với tôi, nó đứng bên ngoài buồng vệ sinh tôi đang đứng, không có một tiếng gì, giống như cuộc chiến trong im lặng vậy. Nó như đang nói: Chẳng phải người bảo ta đến cứu người sao?

- Uỳnh!

Một tiếng mở cửa lớn, dường như nó đã nghiền nát cả thể xác lẫn tinh thần tôi. Nó không còn kiên nhẫn được nữa! Nó muốn xông vào trong buồng vệ sinh! Cánh cửa buồng vệ sinh như đang run lên, có thể là chỉ cần một lần nữa thôi, cửa sẽ đổ rầm xuống!

- Đừng đừng... Bạn có nỗi oan gì cứ nói ra đi. Tôi... tôi có thể viết thành bài để đăng! Cầu xin bạn đừng hại tôi!

Tôi liên tục dùng lời cầu xin, cơ thể vào mép trong hết cỡ. Bởi tôi thực sự sợ hãi rằng, khoảng cách 20 centimet từ cửa buồng vệ sinh xuống đất sẽ có một thứ gì đáng sợ, ghê gớm tràn vào.

Căng thẳng quá mức đã khiến tôi không thể khống chế nổi sự co giật của mình. Trong lúc không chú ý, người tôi ấn phải cần gạt nước, cái bồn vệ sinh cạnh người bỗng trào nước lên, tôi lại một lần nữa kêu lên sợ hãi.

Phía bên ngoài buồng vệ sinh đột nhiên yên tĩnh. Tôi mở rộng miệng ra nhưng lại không dám khóc to tiếng, đành cắn lên mu bàn tay của mình, cố gắng kìm chế. Tôi sợ rằng nó đang tích lũy sức mạnh, sau đó xông vào đột ngột và tàn sát tôi.

Trong lúc sợ hãi, khái niệm về thời gian là rất mơ hồ. Không biết đã bao lâu trôi qua mà bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì. Tôi gắng sức dựa đầu vào bức tường bên thủ. Đó là một động tác rất nhỏ nhưng lại phải vô cùng cẩn thận. Cơ thể tôi dường như đang tê liệt, động một cái là như hàng vạn con kiến đang chui vào tim.

Không ai phá vỡ sự tĩnh lặng này trước. Con người ta khi gặp phải khó khăn thường nghĩ ra rất nhiều chuyện. Tôi đột nhiên cảm thấy mình có đôi chút đáng chế nhạo. Đi học bao nhiêu năm như thế mà không một cuốn sách nào bảo cho tôi biết phải thoát khỏi cảnh này như thế nào. Tôi nhớ ra mình có cuốn tiểu thuyết mang phong cách nhưng lại không có thị trường; nghĩ ra sự ấm áp của các mối quan hệ, nhưng vẫn không có cách nào chọn được một người bạn trai; còn cả những người trong gia đình tôi, bằng hữu tôi...

Phá vỡ dòng suy nghĩ ấy là một cơn buồn nôn xuất hiện ở dạ dày. Vào đúng lúc tôi cúi đầu ấy, đột nhiên nhìn thấy trong bồn vệ sinh nổi lên một đứa trẻ đã chết với máu me đầm đìa. Nói nó là đứa trẻ đã chết bởi vì cái mặt nó cúi xuống phía dưới, ngâm vào trong nước, hơn nữa nó lại không khóc, chẳng làm ồn, rõ ràng là chết yểu.

Nước trong bồn vệ sinh dần dần dâng lên, tôi mở to mắt, nhìn đứa trẻ ấy bị nước làm xoay chuyển cơ thể, phần mặt nó hiện lên, ánh mắt hung ác!

- Á...

Đó là tiếng thét gào thảm thiết của tôi, giống như là chút sức lực cuối cùng trong đời tôi. Lúc này, thà chịu chọn việc chết ngay còn hơn là phải ở lại đây. Đứa trẻ đã chết ấy nhô đôi mắt lên, nhìn tôi căm hận.

Tôi nhớ ra rất nhiều những tiểu thiên sứ được miêu tả trong những bức tranh sơn dầu châu Âu, thường đó là hình tượng một đứa trẻ được chấp thêm đôi cánh. Nhưng nếu bạn nhìn kĩ ánh mắt những đứa trẻ trong tranh đó thì bạn sẽ phát hiện ra chúng đã quá trưởng thành, quá kinh khiếp. Đó không phải là ánh mắt mà một đứa trẻ nên có. Nhìn lâu vào nó, người ta sẽ thấy run người.

Cánh tay tôi thỉnh linh bị một bàn tay khác nắm lấy. Tôi ý thức được đứa trẻ đã trèo lên, vội vàng đẩy nó ra, hét lên:

- Buông ra! Tao không phải là người mày cần!

Người tôi ngã mạnh một cái. Lúc đấy chỉ nghe thấy tiếng Thịnh Tịnh Khiết hét to:

- Đào Tử, cậu nhìn xem! Đó là cái gì?

Mở to mắt ra một lần nữa, người lại nằm ở phòng rửa tay. Thịnh Tịnh Khiết nắm chặt lấy cánh tay tôi, không ngừng lắc lư nó:

- Đứng dậy nhanh! Cậu nhìn xem cái gì tràn ra từ trong phòng vệ sinh kìa?

Tôi ngồi dậy và nghĩ rằng mình vừa nằm mơ xong. Nhưng giấc mơ đó thật quá, thà tôi nói đó là giấc mơ, còn hơn phải nói rằng khoảng thời gian đó, linh hồn bị mang sang một không gian khác. Tôi nhìn về hướng mà Thịnh Tịnh Khiết chỉ, chỉ nhìn thấy phía dưới cửa phòng vệ sinh tràn ra một chất dịch. Có thể khẳng định nó không phải là nước, bởi vì màu của nó đã nhuộm tối cả một khoảng nhỏ dưới nền nhà.

Mùi sắt gỉ trào lên, xộc vào trong khoang mũi. Thịnh Tịnh Khiết toàn thân co giật, cô khẽ nói rằng:

- Đó là... máu!

Cửa phòng vệ sinh mở ra một khe hở, giống như là đang chỉ dẫn. Không ai dám mở cửa ra, vừa nhìn đã biết sẽ là như vậy. Khi tính tò mò và nỗi sợ hãi cùng tới, có thể nói nỗi sợ hãi choán ngợp tất cả, nén chặt tính tò mò xuống.

Thịnh Tịnh Khiết ngồi xổm sau lưng tôi, ôm chặt lấy tôi.

Trong bóng tối, giống như có một bàn tay vô hình mở cửa phòng vệ sinh ra, nó đã tự động mở ra!

- Trần Thần! - Tôi và Thịnh Tịnh Khiết hình như kêu lên cùng một lúc.

Nhìn thẳng về phía cửa, một vệt ánh sáng của mặt trăng trải xuống, vừa đủ để chiếu sáng nửa mặt của Trần Thần. Cô ngồi trượt xuống trong phòng vệ sinh, hai mắt nhắm. Tôi không thể nhẫn nại thêm một phút nào nữa, vội vàng chạy đến bên cô, vừa lay lay, vừa gọi tên cô. Một hồi lâu sau vẫn chẳng thấy phản ứng gì, tôi đưa tay về phía dưới mũi cô...

Cảm ơn trời đất, cô ấy vẫn còn thở!

Đúng lúc tôi định thông báo cái tin này cho Thịnh Tịnh Khiết thì khi quay đầu để gọi cô, ánh mắt tôi một lần nữa mờ dần lại. Sau khi tìm thấy Trần Thần, tôi đã quên đi một việc, đó là đồng máu tràn ra từ trong phòng vệ sinh. Bây giờ đang ở trong phòng vệ sinh, phía trước một dãy dài các buồng vệ sinh, đập vào mắt là chất dịch màu đen kịt. Mà trước buồng vệ sinh nơi chúng được bắt nguồn, cửa buồng mở to, một cái gì đó giống như tay người, đang buông thõng xuống!

Trong phòng rửa tay không lắp đèn là để tránh các sinh viên lợi dụng thời gian rửa mặt súc miệng bình thường mà sau khi tắt đèn rồi mới dùng nước để giặt quần áo. Nhưng bây giờ tôi đã vào trong phòng vệ sinh, ở đây đã có đèn.

Như nhìn thấy cánh cửa của niềm hi vọng, tôi cố gắng đứng dậy, ấn vào công tắc đèn phòng vệ sinh. Trong phút chốc, dưới đất, một màu đỏ chói mắt chảy ra, khiến người ta buồn nôn, máu trong khắp phòng vệ sinh khiến cả người tôi run rẩy.

- Máu ở đâu ra thế? Cậu nhìn thấy gì rồi?

Thịnh Tịnh Khiết khóc thét ở phía bên ngoài.

Tôi không đáp lại lời cô, chỉ đóng mạnh cửa phòng vệ sinh lại, ngăn cô ấy bước vào. Theo trạng thái tinh thần của cô ta thì không nên cho cô ta nhìn thêm những cảnh tượng như thế này nữa.

Bước đến trước buồng vệ sinh có máu chảy ra, tôi run rẩy tại chỗ, thở một cách gấp gáp. Chỉ nhìn thấy trong một buồng vệ sinh nhỏ hẹp ấy, nhét ngang một nữ sinh viên toàn thân máu me, tay trái cô ta trượt ra phía bên ngoài, tay phải lại cầm một thứ gì đó giống như là chuôi dao, phần lưỡi dao đã cắm sờ sờ vào trong phần bụng của cô. Tất cả chỗ máu ấy, đúng là từ vết thương chỗ mổ bụng của cô ấy. Khi nữ sinh đó ngã xuống, nửa mặt cô ta chạm xuống đất trước. Có thể thấy mặt cô ấy méo mó, vỡ nát. Tôi vừa giận vừa khóc, sợ hãi kinh hồn.

Tôi lại xông ra phòng rửa tay, nhặt chiếc điện thoại di động lên gọi điện cho cảnh sát, tôi nhìn lại người chết một lần nữa. Tuy tôi không thể hét được tên cô ta lên nhưng tôi đã nhìn thấy cô ấy. Cũng giống tôi, phòng ngủ của cô ấy nằm ở tầng ba.

Khi nhân viên quản lý và cảnh sát cùng xông tới, dùng sức mạnh để phá vỡ cửa vào trong thì lúc đó đã là bốn giờ sáng. Đi theo họ còn có hai pháp y. Trần Thần vẫn hôn mê bất tỉnh và Thịnh Tịnh Khiết - dường như sắp đổ ầm người xuống - đã được đưa tới bệnh viện của trường trước tiên.

Bình minh đã lên, tôi được những người bạn học dìu về phòng, đầu óc tôi vô cùng tỉnh táo. Một cảnh sát độ tuổi trung niên đến làm biên bản cho tôi.

Tôi kể cho cảnh sát nghe vì sao tôi gặp được Thịnh Tịnh Khiết, Trần Thần, và đã phát hiện ra người chết như thế nào. Những người bên ngoài sau khi nghe xong có thể sẽ coi tôi là người điên. Tôi không nhắc đến công việc phỏng vấn, những tiếng nước nhỏ giọt đáng sợ kia, sự thay thế giữa tầng hai và tầng ba, tiếng khóc thút thít kì lạ của trẻ con, cú điện thoại thần bí của Tiểu Thanh và cơn ác mộng khiến tôi tim đập chân run kia...

Không thể phủ nhận rằng, khi nhớ lại những chuyện kia, tôi vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía. Khi quá trình ghi chép được quá nửa, tôi nói:

- Ngài cảnh sát, tôi có thể hút thuốc không?

Người cảnh sát độ tuổi trung niên đó nhìn tôi rồi cười. Ông lấy hộp thuốc trong túi áo sắc phục của mình, đưa cho tôi một điếu:

- Đừng sợ, đã qua rồi.

Có thật đã qua rồi không?

Không thể biết được, nhưng hi vọng là như vậy.

Chẳng cần đến việc cảnh sát công bố, các nữ sinh tầng ba hôm đó đã biết rõ thân phận của người chết. Khi nhân viên cảnh sát chuyển xác của người chết, bao đựng xác bất ngờ rơi xuống làm lộ ra khuôn mặt méo mó. Các sinh viên tuy bị chặn ở ngoài vòng vây cảnh sát, nhưng vẫn có người nhận ra được người chết, kêu lên một tiếng:

- Là Trương Na!

Nửa năm trước khi chết, Trương Na đã làm thủ tục thôi học, nghỉ ở nhà. Nguyên nhân cụ thể của việc ngừng học ấy rất ít người biết. Buổi sáng ngày hôm sau, bỏ mặc sự kinh hãi và mệt mỏi của đêm hôm trước, tôi định đi hỏi các bạn cùng phòng Trương Na để biết tình hình của cô ấy. Chỉ tiếc rằng, bọn họ đều không muốn nói nhiều cho tôi, có lẽ là do tôi đã phát hiện ra cái xác của Trương Na, đồng thời báo cho cảnh sát. Nó cũng giống như chuyện trong nhà vừa có người qua đời mà đã chạy đi buôn dưa lê vậy.

Thịnh Tịnh Khiết đã được bạn trai cô ta đi xe đưa đến đón. Trong phòng truyền dịch của bệnh viện trường, tôi nhìn thấy Trần Thần tỉnh lại. Vừa nhìn thấy tôi, cô ấy khóc lên:

- Đào Tử, Trương Na phòng 308 mổ bụng tự sát rồi!

Tôi nắm lấy tay Trần Thần, cảm giác cô ấy đang run rẩy không ngừng. Dấu ấn của đoạn kí ức đó quá sâu, đến tôi cũng không dám nghĩ lại nói chi đến người chỉ một thân một mình như Trần Thần. Có lẽ cô ấy đã nhìn thấy nhiều hơn, sợ hãi hơn.

Tôi chỉ lên bình truyền dịch được treo phía trên chiếc ghế nằm, ý là bảo cô ấy nên truyền xong trước. Nhưng Trần Thần kiên quyết nói ngay luôn những gì cô ấy biết. Có thể thấy rằng, cô ấy rất sợ, muốn một lần nói hết tất cả, sau đó sẽ đóng kín đoạn kí ức đó.

Sắc mặt Trần Thần trắng bệch, cơ thể dán trên chiếc ghế nằm, khóc nức và nói:

- Sau khi đi vệ sinh xong, trước khi ra ngoài, mình nghe thấy tiếng dao rạch thịt từ buồng vệ sinh bên cạnh. Cậu biết đấy, đó là chỗ đứa trẻ đã chết, mình rất sợ, không dám động chạm người. Sau đó...

Cô ấy lại khóc nức lên không nói tiếp được.

- Thôi, đừng nghĩ nữa.

- Không! Cậu nghe mình nói, mình thấy đây không phải là vụ tự sát bình thường!

Trần Thần đột nhiên hét lên, cô mở to mắt, nhìn trừng trừng vào trần nhà, như đang nhớ lại một cảnh tượng kinh khủng nhất. Sau đó cô kể:

- Tớ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Cậu đừng nghĩ nó đáng yêu. Thực tế, âm thanh đó nghe rất âm u, giống như khúc chiêu quỷ vậy. Mình xông ra khỏi buồng vệ sinh, định chạy ra ngoài, khi chạy qua buồng vệ sinh bên cạnh, mình nhìn thấy...

- Đừng nói nữa, mình biết, mình biết.

Tôi ôm chặt lấy Trần Thần, để cô ấy dựa vào cơ thể tôi và khóc to lên.

V

Sau khi ra khỏi cửa đá, tôi lập tức về phòng ngủ và viết bài đầu đêm. Tôi đem chuyện Từ Lệ Thanh bị cưỡng hiếp rồi mang thai, sau đó lại bị đuổi học, chuyện trường giấu kín mọi chuyện với bên ngoài, viết thành một bản tin. Đương nhiên, tôi biết thân phận trước mắt của mình là một phóng viên, những thứ viết ra phải có độ tin cậy. Do vậy, những chuyện kì lạ không thể giải thích được kia đều không được xuất hiện trong bài viết.

Động cơ của tôi là trả lại cho Từ Lệ Thanh một con đường công lý.

Ngày thứ hai, tôi gửi bài viết của mình lên ban biên tập. Người tiếp tôi là tổng biên tập tờ “Thân báo”. Bởi vì trước đó, tôi đã nói với người bạn làm biên tập của tôi rằng, tin tức lần này gửi đến nhất định phải do tổng biên tập đích thân kiểm tra.

Tổng biên tập là một người tuổi gần năm mươi. Rất may là, dưới sự yêu cầu của tôi, ông ấy không hề đặt ra những câu hỏi hóc búa. Sau khi đọc xong bài viết của tôi, ông nói:

- Tiểu Đào à, một tin chuyên đề có được đăng hay không buộc phải xem tính chân thực và khả năng ảnh hưởng tới xã hội của nó. Tin của cháu có đáng tin không? Tại sao nó lại bị giấu kín lâu như vậy?

- Dạ! Thưa Tổng biên tập, chính vì bị giấu kín lâu ngày như vậy nên mới có mong muốn được đào lên. Từ Lệ Thanh tuy đã chết nhưng hiện tại đại đa số những sinh viên nữ chưa chồng mà chưa vẫn còn giữ thái độ cứng nhắc. Muốn kêu gọi sự quan tâm của tất cả mọi người thì câu chuyện của Học viện Ngoại thương là điểm tiếp cận tốt nhất.

Câu nói của tôi đã làm xúc động ông tổng biên tập. Một tuần sau, trên bản tin xã hội của “Thân báo” có đăng bài về cảnh ngộ của người đã chết Từ Lệ Thanh. Báo vừa được đăng, các phương tiện truyền thông lần trước một lần nữa lại đến Học viện. Rất nhiều các máy ảnh chiếu thẳng vào những thầy cô giáo năm xưa đã xử cho Từ Lệ Thanh.

Chuyên đề của “Thân báo” vẫn được tiếp tục, dưới ánh đèn sáng chói, những bức ảnh ngôi trường che giấu tội ác đã được chụp. Không lựa chọn bút danh nào, dòng ghi tên người viết vẫn in đúng họ tên của tôi. Cũng vì vậy, chủ nhiệm khoa đã tìm tôi nói chuyện. Ông ấy nói với tôi, Đào Tử đã học năm thứ tư rồi, không đơn giản đâu! Hơi đâu mà đi lo chuyện của người khác thế? Biết viết văn, chẳng có gì là tài giỏi cả. Vấn đề là ở chỗ, phải biết chuyện nào nên viết, chuyện nào nên che mắt bàng quan.

Tôi không nói một câu nào, rời khỏi văn phòng chủ nhiệm. Đối với bộ mặt của trường, tôi không có gì để nói.

Độc giả gửi rất nhiều thư đến, có người muốn biết tình hình gần đây của bố Từ Lệ Thanh. Tòa soạn báo đã chi cho tôi tiền công tác phí để cử tôi đến quê của Từ Lệ Thanh, thu

thập một số tư liệu. Lại một lần nữa tôi tìm đến chị Lư, có thể nhận thấy, chị vẫn còn để tâm tới cái chết của người bạn, nên đã đồng ý đi cùng tôi về quê Từ Lệ Thanh.

Xuống tàu hỏa, chúng tôi lại ngồi trên chiếc xe buýt, lắc lư gần hai tiếng đồng hồ. Chị Lư đưa tôi vào trong thôn. Những cảnh tượng đập vào mắt đều đã được xem trong DVD, tôi không cảm thấy lạ lẫm. Chúng tôi dừng lại trước một căn nhà đất màu vàng chật hẹp, một người già khắc khổ bước từ trong bước ra, tôi nhận được ra đó là bố của Tiểu Thanh.

Thời gian trôi qua và cảnh vật đã thay đổi, ông nhất thời không nhận ra được chị Lư, nên hỏi:

- Các cháu tìm ai thế?

Tôi bước lên trước nói rằng:

- Chào bác ạ, chúng cháu đến từ Thượng Hải, là bạn cùng trường với con gái bác. Chuyện của chị ấy đã được sửa lại, hiện nay rất nhiều người trong thành phố quan tâm tới cuộc sống của bác ạ.

Tôi luôn mồm nhắc tới Thượng Hải, mà người già sống ở nơi nghèo khó, hẻo lánh thế này sẽ có một chút ngưỡng mộ. Họ không biết rằng, con gái của họ đang thoi thóp hơi tàn trong thành phố, bị đối xử không công bằng, không có tình người.

Ông lão than một hơi dài:

- Nó đã đi được lâu thế rồi còn nhắc tới chuyện đó làm gì? Chỉ trách bác, là bác bắt nó kết hôn...

Khi nói câu trên, mắt ông chứa đầy những giọt lệ vẫn đục.

Sau khi nghe chị Lư trình bày lại mục đích của lần đến này, ông lão dường như đã nhận được ra chị. Ông đưa chúng tôi đến chỗ mộ của Từ Lệ Thanh.

Sau khi dâng hương xong, quay trở về, đi qua một nút đường, đó là cảnh cuối cùng trong đĩa DVD được lặp lại trong giây lát. Tôi lặng lẽ bước ra chính giữa nút đường đó, ngồi xuống, vuốt ve chỗ mặt đất lồi lõm ấy.

- Chính tại chỗ này, Tiểu Thanh đã chết ở chỗ này.

Cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn cảm nhận được đất ở đây còn nhuộm một màu đỏ nhạt. Gió to đột nhiên thổi lên, cỏ trên núi nhảy múa, hồn người trẻ tuổi khó ra đi. Điện thoại di động của tôi bỗng nhiên reo chuông, vang dội giữa khe suối, nghe rất khó chịu.

- Alô!

Cùng với tiếng gió, tôi cố gắng nói to, đột nhiên nghe thấy Trần Thần đang ở đầu bên kia khóc không thành tiếng. Trong lòng tôi lạnh hẳn đi, vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Thịnh Tịnh Khiết xảy ra chuyện rồi, cô ấy cũng bị xác đũa trẻ quấy nhiễu.

Chỉ một câu ngắn thế thôi, nhưng suýt nữa khiến tôi ngã xuống, may có chị Lư đi tới đỡ tôi dậy.

Tôi chờ người tắt điện thoại đi, nhìn chăm chăm vào chị Lư:

- Vẫn chưa hết à? Cô ta muốn thế nào? Tại sao vẫn có người xảy ra chuyện?

Chị Lư cười đau khổ, không đáp lại gì. Còn tôi đột nhiên nhớ ra chị đã từng nói một câu, một câu nói chí mạng mà cũng quan trọng: Mỗi hận đó sâu quá, không chỉ xuất phát từ cô ấy đâu!

Thịnh Tịnh Khiết sống trong một ngôi biệt thự ở Thượng Hải vô cùng xa hoa, nhưng do nỗi cô độc của cô nên nó trở nên trống trải, tẻ nhạt. Tôi cùng với Trần Thần bước qua chỗ bể bơi được thiết kế ngoài trời rồi bước vào phòng chính. Tôi hỏi:

- Một căn nhà to thế này mà chỉ mỗi mình Thịnh Tịnh Khiết ở thôi sao?

Trần Thần vừa đi vừa than thở:

- Trước đây thì thế, nhưng bây giờ người ta ra hạn cho cô ấy phải chuyển đi trước tháng sau.

Tôi từng đọc một bài văn, miêu tả sự chờ đợi của ba loại người phụ nữ. Thứ nhất là phi tần trong cung đợi thiên tử đến, đợi đến bạc đầu. Thứ hai là những người phụ nữ trong thời chiến tranh thủ tiết đợi chồng, chỉ vì câu nói “anh sẽ quay về” mà ngày ngóng đêm trông. Thứ ba là những người tình trong thành phố, họ không nhìn thấy được ánh sáng, chỉ chờ đợi trong bóng đêm sự xuất hiện lần tiếp theo của người đàn ông. Mà Thịnh Tịnh Khiết thuộc vào loại thứ ba.

Trong một căn phòng đẹp đẽ nhưng tối om, tôi nhìn thấy Thịnh Tịnh Khiết với ánh mắt chờ đợi, ngồi co người vào đầu giường, đầu tóc rối bù, ôm chặt lấy hai đầu gối của mình, ngay cả tôi ngồi bên cạnh mà cô ấy cũng không phát hiện ra.

- Tịnh Khiết!

Tôi giơ tay ra, muốn vuốt lấy khuôn mặt của cô, nhưng lại bị cô vung mạnh cánh tay văng ra chỗ khác.

- Đứa bé, đứa bé!

Thịnh Tịnh Khiết đột nhiên ngừng đầu, để lộ ra một khuôn mặt sợ hãi. Cô chỉ về phía sau tôi mà gào thét lên.

Khi tôi còn chưa phản ứng gì, Trần Thần đã lên phía trước ôm lấy cô ấy, dỗ dành:

- Không có, không có! Nó không ở đây đâu, không ở đây đâu!

Hướng mà Thịnh Tịnh Khiết chỉ tới khiến tôi run lên, luôn cảm giác rằng phía sau đang có một đôi mắt oán hận, nhìn chăm chăm vào tất cả mọi thứ ở đây. Tôi hít một hơi rồi đột ngột quay đầu lại.

Sau lưng không hề có đứa trẻ nào! Chỉ là một thứ đồ chơi bằng nhựa đặt trên chiếc tủ.

- Đưa cho tôi! Đưa nó cho tôi!

Thịnh Tịnh Khiết vùng vẫy ra khỏi đôi cánh tay của Trần Thần, lao về phía thứ đồ chơi đó. Vừa động đến, cô ấy đã cấu xé nó, mồm hét lên:

- Chết đi, chết đi! Mày chết rồi, tao mới có thể được giải thoát!

Biểu hiện của cô ấy vô cùng đáng sợ. Nó khiến tôi nhớ tới việc Từ Lệ Thanh giết con.

Đầu của cái đồ chơi ấy bị giăng xuống, lông nhung mù mịt khắp phòng. Nhìn thấy chân tay của đồ chơi rơi đầy khắp phòng, Thịnh Tịnh Khiết đột nhiên run lên, vội vàng thu người về giường.

Trần Thần nhìn thấy cảnh đó, liền vội vàng thu dọn lại đồng đồ chơi vung vãi dưới đất, kéo tay tôi ra khỏi căn phòng. Vừa ra khỏi, tôi đã hỏi ngay:

- Cô ấy điên tới mức này rồi, tại sao không đưa đi bệnh viện?

- Tịnh Khiết sợ đi đến bệnh viện, cô ấy nói ở đây có đứa bé. Bác sĩ tư nhân cũng đã khám cho cô ấy rồi, nói là thần kinh của cô ấy bị tổn thương nghiêm trọng. Bạn trai của cô ấy cũng không muốn ở với một người thần kinh như cô ta nữa.

Nếu chưa từng chứng kiến toàn bộ câu chuyện “vứt bỏ đứa bé” thì có lẽ tôi sẽ cho rằng những lời nói này rất đáng buồn cười. Nhưng hiện tại, ngoài cảm giác lạnh người và sợ hãi ra, tôi không còn một cảm giác nào khác nữa.

Trên đường tôi và chị Lư về Thượng Hải, tôi và Trần Thần đã nói một chuyện bằng cú điện thoại rất dài. Hóa ra, sau khi phát hiện ra cái xác của Trương Na, Thịnh Tịnh Khiết thường xuyên xuất hiện triệu chứng của việc mang thai. Kết quả của việc đi kiểm tra ở bệnh viện xác nhận cô ấy đã mang thai.

Nửa tháng trước, cô ấy đã hẹn Trần Thần cùng đi nạo thai. Nhưng có điều, gần đây, khi phát hiện ra những chuyện kì lạ trong bệnh viện đều có liên quan tới những đứa trẻ, Trần

Thần đã lơ mờ cảm nhận được rằng, Thịnh Tịnh Khiết có thai lúc này không phải là một chuyện tốt đẹp.

Sau khi nạo thai xong, Thịnh Tịnh Khiết vẫn phóng khoáng như cũ, cô ấy tiêu tiền như rác, hưởng thụ một cách triệt để tài sản mà người tình dành cho cô ta. Nhưng một đêm cách đây ba hôm, tất cả mọi cảnh tốt đẹp đã bị tan vỡ cùng với sự xuất hiện của một thứ gì đó.

Khi Trần Thần đi dạo cùng với tôi trong công viên, cô ấy nói:

- Hôm đó nhìn thấy máu trên cầu thang tràn xuống, cô ấy đã cảm thấy hoang mang. Khi đi xuống, cô phát hiện ra chân cầu thang có đặt một cái thai đầy máu. Không biết ai đã đặt nó ở đây. Tịnh Khiết sắp sụp đổ rồi, cô ấy cảm giác đó chính là đứa bé được nạo từ tử cung của cô ta.

Tôi nghe thế mà toàn thân lạnh toát, tôi hỏi:

- Bệnh viện không thể giữ cái trò quái ác đó được. Thế cái thai đó đâu?

- Được chôn ngay dưới chân cậu đứng đấy - Trần Thần nhìn tôi và nói như vậy.

Vào giây phút ấy, một ý nghĩ lạnh lẽo đâm lên từ dưới lòng bàn chân. Tôi run sợ đứng im, không động đậy được. Trần Thần vỗ vai tôi nói:

- Đừng sợ. Tịnh Khiết chôn nó chưa được bao lâu thì cô ấy càng cảm thấy bất an hơn. Nhưng khi cô ấy đào lên thì cái thai đó đã không thấy đâu nữa.

Hiển nhiên, câu nói ấy giờ không hề làm tôi cảm thấy sợ. Tôi bắt đầu dò tìm đầu mối trong một đống các manh mối hỗn loạn. Vây quanh tai tôi vẫn là câu nói của chị Lư:

- Mối hận đó sâu lắm, không chỉ bắt nguồn từ một mình cô ấy đâu!

Trong phút chốc, ý nghĩ về một hài nhi hình thành trong đầu tôi. Tôi cứ muốn rửa oan cho Từ Lệ Thanh mà quên đi một điểm khác quan trọng hơn. Người đang đòi lại mạng sống, không chỉ có Từ Lệ Thanh mà còn có đứa trẻ năm đó bị cô giết và vứt đi! Là do nó không ngừng trả thù. Người đầu tiên có liên quan đó chính là người mẹ của nó, Từ Lệ Thanh!

Trong đường ống nước bẩn thỉu đã mai táng một sinh mệnh vô tội. Quanh người tôi bỗng ướt đẫm, lạnh lẽo hằn lên, tôi nghe lơ mờ tiếng trẻ khóc thút thít thảm thiết bên tai. Tôi nghĩ đến trước khi Trương Na chết, đứa trẻ bị vứt đi kia, nếu không đoán sai thì nó chính là đứa trẻ do Trương Na đẻ ra. Cũng như thế, Thịnh Tịnh Khiết đã nạo đi thai nhi trong bụng mình. Nhưng nó tự mình tìm về, yên lặng nằm ở chân cầu thang nơi mẹ nó bắt buộc phải đi qua...

Đầu tôi đột nhiên đau lên, nên vội vàng ngồi xuống.

Làm thế nào bây giờ? Tôi không phải là mẹ của chúng nó, tôi không thể làm lắng xuống cơn tức của chúng được. Trong Học viện Ngoại thương, những sinh viên có chữa không nguyên có, một khi đã vứt bỏ đi một sinh mạng mới thì người đó sẽ phải chịu lời nguyền luân hồi.

Định hồn trở lại, trời đã tối rồi. Trần Thần kéo tay tôi đi mua đồ ăn. Khi quay trở lại phòng của Thịnh Tịnh Khiết thì chỉ thấy toàn nỗi sợ hãi, còn không thấy bóng hình cô ấy đâu.

Tôi và Trần Thần chia nhau ra tìm, khi tôi đi qua vườn hoa, có nghe thấy một âm thanh sột soạt kì lạ, giống như động vật nào đó đang bò trên đám cỏ. ánh đèn đường vàng mờ chẳng thấy lảng mạn đâu mà chỉ thấy đáng sợ. Lúc này, tôi thà nhìn thấy một con rắn bò tới đây còn hơn là bị một thứ gì đó đáng sợ chiếm lấy tim tôi.

Không dám tiếp tục ở lại vườn hoa, khi tôi chạy nhanh tới bể bơi thì phát hiện ra một bóng hình nổi trên mặt nước. Vì trời tối nên tôi nhìn không được rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra rằng khuôn mặt của người đó nổi lênh bênh trên mặt nước.

Như bị mê hoặc, tôi đi lại phía bể bơi mà không chịu sự kiểm soát của bản thân, mắt mở to nhìn bóng người đó tiến đến. Mồ hôi lạnh không ngừng toát ra ngoài. Tôi rất lo thứ đó sẽ nhảy vọt lên khỏi nước và vồ vào mặt tôi. Nhìn thấy bóng người đó dần dần tiến tới, tôi cúi đầu xuống, lập tức thấy bốc lên một hơi lạnh.

Mặt nước ở phía trước chân tôi lộ ra một bộ mặt ghê sợ. Các bộ phận trên khuôn mặt xiêu vẹo hết cả do sợ hãi hết mức. Đó là gương mặt của Thịnh Tịnh Khiết!

Trong khung cảnh chụp ảnh tốt nghiệp thiếu mất hai người. Một là Thịnh Tịnh Khiết, người còn lại là tôi.

Thịnh Tịnh Khiết rơi xuống bể bơi sau khi được đưa tới bệnh viện đã tỉnh trở lại. Tiếc rằng sau khi tỉnh dậy cô ấy đã bị điên thực sự. Cô ấy không còn nhớ một chút nào về trước đây nữa, mỗi ngày chỉ ôm lấy đồng hồ chơi cũ rách bằng nhung vừa khóc lại vừa cười. Chị Lư nói, đó có thể mới là sự giải thoát thực sự của cô ấy.

Đối với những vụ mà sinh viên trong trường đột nhiên bị thần kinh, Học viện vẫn giấu kín như trước. Sinh viên mặc đồng phục của trường đều không biết được sự việc, cứ rề rà đợi nhưng không thấy Thịnh Tịnh Khiết đâu cả, không có cách nào chụp chung được ảnh. Có người cười mỉa mai, làm vợ hai lúc nào gọi thì phải tới, làm sao quan tâm được tới việc chụp ảnh với chúng ta!

May mà tôi không nghe thấy câu nói ấy, nếu không tôi đã cho người đó một cái tát. Việc đến ngày hôm nay tôi dần dần đã hiểu, thà nói rằng những người có liên quan bị chết vì lời nói của mọi người còn hơn nói rằng xác những đứa trẻ đến báo thù!

Miệng lưỡi của con người thật nguy hiểm!

Cái chết của Từ Lệ Thanh bị cái thế giới lạnh lùng xung quanh xô đẩy mà tạo thành. Rồi khỏi thành phố đã từng làm tổn thương cô, quay về quê nhà cô cũng phải đối mặt với những lời nói cay độc của người dân nơi đó.

Sự cố chấp của Trương Na đối với chuyện tình cảm đã không chiếm được người yêu và sự thấu hiểu của những người xung quanh. Sai lầm nối tiếp sai lầm, cô ấy không tiếc khi mang thai đứa con của người khác để cầu mong người ta quay đầu trở lại.

Đứa con gái dâm đẳng, đứa con gái dâm đẳng!

Hi sinh bản thân mình để đổi lại được một cái tên súc sỉ duy nhất: Đứa con gái dâm đẳng.

Thịnh Tịnh Khiết - người mà dường như không để ý tới thái độ của người khác, ngoài lời nguyền của xác đứa trẻ khiến cô ấy phát điên ra còn có sự đè nén của những lời đơm đặt. Người con gái yếu ớt, những đứa trẻ vô tội đều phải chết bởi miệng lưỡi thế gian!

Chị Lư và Trần Thần không gọi được cho tôi, họ đợi đến sốt ruột. Tôi có thể đoán trước được rằng những âm thanh hỗn loạn kia có thể lấp đầy trong tai họ. Người ta mắng chửi, đổ kị, phỉ báng và tìm thấy niềm vui trong ấy.

- Không đến thì đừng đợi nó nữa, người ta là một tác giả lớn, còn phải bận! Nhưng lại chẳng thấy cuốn sách nào bán chạy mới chết!

- Chắc bạn viết bản thảo về vụ cái chết ở trường đấy! Đừng có để cho xác đứa trẻ dâm phải, ha ha!

...

Cùng lúc đó, theo như nhân viên quản lý thì có nhìn thấy một bóng người mặc quần áo đen đi vào trong kí túc, mà người đó chính là tôi.

Lên thẳng tầng ba, rẽ đến tận cùng phía bên phải, tôi cởi bộ quần áo cử nhân, cầm một chai xăng được giấu phía dưới áo. Tôi muốn đốt sạch cả phòng vệ sinh đầy tội ác cùng với phòng rửa tay phía bên ngoài đó.

Ban đầu khi đưa ý kiến này ra với chị Lư và Trần Thần thì họ phản đối kịch liệt. Chị Lư thậm chí còn kéo tôi lại và nói:

- Em và Lệ Thanh, Tịnh Khiết điên giống nhau rồi! Nhớ đâu lửa lan ra, khống chế không được thì làm thế nào?

- Thì để cho trường đuổi học em đi! Chẳng phải đó là sở trường của họ sao? - Tôi trả lời ngoan cố.

Thừa dịp mọi người chụp ảnh, chị Lư và Trần Thần không thể đi đâu được, tôi vội vã về kí túc. Cho dù đã hạ quyết tâm nhưng khi đối diện với sự thật, tôi không thể nào thực hiện được. Tư duy dần hỗn loạn, tôi phát hiện ra việc xóa bỏ oán hận của quý dữ và việc thay đổi bản tính ác độc trong lòng người đều khó như lên trời. Đốt cháy nơi đây liệu có thể xóa bỏ được oán hận của những đứa trẻ bị bỏ rơi không? Khi đã xóa bỏ nó rồi, ai dám bảo đảm những tội ác bị giấu kín trong bóng tối kia không còn tiếp tục ép buộc để xảy ra những vụ bỏ rơi con khác, không còn ép buộc để xuất hiện những con quý dữ mới?

Lúc nào là bắt đầu?

Vẫn còn là một ẩn số.

Tôi thở một hơi nặng nề, sau đó nhặt bộ quần áo cử nhân lên. Chính cái lúc tôi bước chân ra khỏi cửa, tiếng nước nhỏ giọt vang rất rõ bên tai: “Tỉ tách!”

Tiếp theo đó, là tiếng khóc nỉ non truyền ra từ một buồng vệ sinh nào đó...

*

Vẫn bị hôn mê trong taxi, âm thanh hỗn tạp vẫn luẩn quẩn bên tai, Đào Tử cảm giác rằng mình sắp tắt thở đến nơi. Cố gắng duỗi chân ra, cô phát hiện cơ thể dường như có thể cử động được, cô vui mừng, cố gắng xoay chuyển phần eo dường như sắp bị tê liệt của mình.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lập tức khiến cho Đào Tử run rẩy toàn thân. Trong khoang xe đang rung động, cô nghe thấy rõ ràng tiếng khóc nỉ non của trẻ con. Âm thanh đó ngay lập tức khiến cho cô kinh hãi. Đào Tử nhìn khắp bốn phía, cuối cùng, cô hướng ánh mắt kinh ngạc lên trên người mình. Tiếng kêu đó được truyền ra từ chính trong bụng cô!

Lời nguyện liên hoàn, ứng nghiệm vào thân?!

ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ, Đào Tử kinh hãi nhìn xuống cái bụng nhỏ của mình, nơi đó đang không ngừng to lên. Mắt nhìn thấy nó căng sắp vỡ, bản năng đã thôi thúc cô hét to, cầu cứu người lái xe.

Đào Tử ngồi ở ghế sau nên không nhìn thấy được lúc này mép người lái xe đã để lộ ra một nụ cười hắc ám, đáng sợ. Nhưng cô vẫn cảm giác được rằng mình ở trong hoàn cảnh không may, cảnh phía ngoài cửa sổ đã rời xa khỏi trung tâm thành phố. Cái taxi mà cô ngồi đang lao ra vùng ngoại ô!

- Cho người một cơ hội, dừng xe lại và thả ta ra!

Tuy ngữ khí thì ngạo mạn nhưng ngữ điệu thì đã run lên.

Người ở phía trước cười nhạt, mang theo cả sự mỉa mai. Đào Tử chửi rủa một câu, nhẹ nhàng móc chiếc điện thoại di động ra. Bây giờ cô buộc phải gọi hai cuộc điện thoại, một gọi

đến cảnh sát, một cuộc là gọi cho Tống Lương Ngâm. Mình đã đến nước này thì người tiếp theo hẳn sẽ là Tống Lương Ngâm, buộc phải kịp thời gọi điện cho cô ấy để không dưới hình thức nào bài viết của mình được dùng trong bối cảnh trò chơi năm ấy.

Tuy nhiên, một giây tiếp theo, hành động đó của Đào Tử đã không thực hiện được. Một cơn quặn đau trong bụng đã khiến cô kêu lên thảm thiết một tiếng. Chiếc điện thoại di động trong tay bị rơi xuống đất theo tiếng kêu đó.

Lớp sương mù thứ hai

Vút con trong trường học

Đào Tử đang chạy trên con đường dẫn từ nơi ở của Nguyệt Quang, đối diện với con đường xe cô đi lại như mắc cửi, cô như người mất hồn: “Ban này... mình đã chột dạ sao?”.

Cứ cho là Nguyệt Quang không nhắc tới, cô cũng không thể quên được câu chuyện đã làm chấn động cô từ lâu. Đào Tử lao đảo bước đi, rồi vào một nốt điện thoại. Cô lấy chiếc thẻ phóng viên của mình ra ngắm nghía, đây là tượng trưng cho thân phận chính nghĩa của cô. Cô là một phóng viên! Là một phóng viên dám vạch trần hắc ám, dám đối mặt với sợ hãi, dám xông vào nơi nguy hiểm nhất!

Đào Tử bắt đầu hút thuốc, từng điếu một. Khói thuốc đậm đặc đã thức tỉnh nỗi đau từ dưới đáy tim cô.

Cái “Quán đêm” đáng chết kia đã từng hại chết người rồi!

Đây là một đoạn hồi ức đẫm máu không muốn nhớ lại. “Quán đêm” sau khi vừa thành lập, nhằm tăng thêm lượng khách vào đọc, sáu người họ với tư cách là người chủ trang web đã nghĩ ra cách chơi trò chơi, tên của trò chơi đó là “Bàn chuyện kì quái trong trường học”.

Khác với những trò chơi đối thoại thông thường khác, sáu tác giả này đã viết cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” sáu bài kinh dị. Sau khi vào trường học ảo kinh dị này, hệ thống sẽ phân tích tính cách mà mỗi một người chơi thể hiện, rồi căn cứ vào từng người khác nhau mà gửi cho họ những tình tiết và cảnh tượng kinh dị có thể kích thích họ, những thứ này được lấy từ trong sáu bài lấy bối cảnh là trường học. Chúng bao gồm những hình ảnh máu me, âm thanh kì dị và những ám thị tâm lý.

Cách chế tác trò chơi cũng không hề phức tạp, thậm chí còn có chút thô thiển. Nhưng bất cứ người trung gian nào một khi đã nhập vào “ám thị tâm lý” thì khó có thể thay đổi được.

ở đây buộc phải nói tới Tống Lương Ngâm - một trong sáu tác giả ở đó. Cô khi ấy vừa mới tốt nghiệp Học viện Y học không lâu, lại có chút nghiên cứu về tâm lý học. ám thị tâm lý mà cô ta đưa ra trong trò chơi thực sự đã làm sợ hãi một số lượng lớn những bạn chơi trên mạng.

Ban đầu mọi người vẫn cho rằng “Quán đêm” sẽ phát triển lâu dài, nhưng cảnh tượng tốt đẹp không kéo dài lâu. Một bản tin xã hội đã ra đời, thay thế vận mệnh của trang web và những người sáng lập. Đến nay, tim Đào Tử vẫn còn bị tra tấn bởi sự sắc sảo của tiêu đề bản tin đó: Trang web kinh dị ác như hổ! Một cô bé ở khu chung cư trong thành phố uống thuốc an thần tự tử!

Toàn bộ bài viết đã ẩn đi tên của người chết. Đại ý của bài báo là, hàng xóm của nạn nhân nói rằng đây là một cô gái sống độc thân, từ khi sinh ra đã không có họ hàng thân thích hay bằng hữu đến thăm. Trong history IE của nạn nhân đều là các bộ phim hoặc tiểu thuyết kinh dị và các địa chỉ trang web. Phía cảnh sát suy đoán, nạn nhân chỉ là muốn tìm kiếm sự kích thích cảm giác, nhưng do những thông tin kinh dị mà phía trung gian gửi đến đã bám rễ vào trong tim cô ta, sinh ra một áp lực tiêu cực rất lớn. Cuối cùng, chúng đã đưa cô đến bước đường cùng.

Bài viết còn đưa thêm một vài tấm ảnh của trang web: Hình ảnh vườn trường âm u. Đó đúng là bộ mặt của thế giới trò chơi “Bàn chuyện kì quái trong trường học”!

Đào Tử cảm hận những lời vô đoán của bài báo đó. Tại sao nó lại đoán định một cách dễ dàng rằng người đó là do kinh hãi trò chơi này mà phải uống thuốc để tự tử? Nói không chừng là do một chuyện khác ép chết thì sao? Tại sao lại không truy cứu thân phận của cô ta? Nếu mẩu tin đó là do cô ta tiếp tay thì nhất định phải truy cứu tới cùng. Các phương tiện truyền thông là nơi có quyền được phát ngôn, nếu cứ đen trắng lẫn lộn mà nhận định sự việc thì sẽ làm liên lụy tới bao nhiêu người đây?

Đúng vậy, việc tự sát của người con gái đó đã đánh một đòn rất mạnh vào “Quán đêm”. Mọi người bắt đầu xem xét lại việc tạo ra những trạng thái tâm lý kinh hoàng. Hội nghị giữa những người sáng lập ra nó được tiến hành qua chat voice trong QQ. Tiểu Phi đã khóc, cô ấy hối hận vì mình là người đầu tiên đưa ra phương án thiết kế trò chơi.

Lúc đó, Nguyệt Quang đã mất hút trên mạng một thời gian. Đào Tử và Nguyệt Quang đều là admin của trang web. Đêm nào lên mạng Đào Tử cũng đợi nhưng không thấy Nguyệt Quang. Cô đoán rằng, những chỉ trích của thế giới bên ngoài đối với “Quán đêm” có thể đã khiến cho Nguyệt Quang không dám đối mặt với tất cả những gì trên mạng.

Ai nói rằng hư ảo không thể cướp đi tính mạng một con người? “Quán đêm” của họ đã phạm vào tội đấy rồi!

Nhưng Đào Tử vẫn tin chắc rằng, Nguyệt Quang không vứt bỏ “Quán đêm” mà là tự nó tan biến. Cô luôn nhớ rằng, Nguyệt Quang đã từng viết trong một trang viết để trả lời rằng: “Người viết chuyện ma, đọc chuyện ma đều là những người cô đơn và không nơi nương tựa. Nếu bạn có sự che chở hoàn hảo của tình cảm, chưa từng trải qua những bất công của thế gian thì tại sao lại muốn thông qua những từ ngữ này để tìm đến sự thỏa mãn chứ?”

Sự trở lại của Nguyệt Quang là chuyện của mấy tuần sau đó. Nhưng cái mà cô đem đến lại là một thông tin khiến người ta thất vọng: Giải tán “Quán đêm”!

Trang web cho dù đã giải thể, nhưng sau ba năm, việc tự trách vẫn chưa hề được giải tỏa.

Dụi nốt liều thuốc cuối cùng, Đào Tử bước ra khỏi bớt điện thoại. Phía trước có đỗ một chiếc taxi màu đỏ. Cô đột nhiên cảm thấy người mệt mỏi, liền mở cửa chiếc xe ra và ngồi

vào ghế sau của nó. Đào Tử chỉ dặn được một câu rằng tài xế đưa mình tới phòng biên tập của “Thân báo” (báo Thượng Hải) rồi cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Giao thông ngay lúc này vẫn đang ùn tắc.

Ngồi trên xe, cô cảm thấy cái xe cứ đi rồi lại dừng, dường như chưa có đoạn đường nào thuận lợi cả. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Đào Tử nghe tài xế mở đài, hình như cô được nghe kênh kể chuyện. Điều này là bình thường, rất nhiều các tài xế đều muốn vừa lái xe vừa nghe đài.

Tiếng nói của phát thanh viên trầm lắng vô cùng, hiệu ứng âm thanh lúc tĩnh lúc vang khiến người ta không hề để ý. Đào Tử không mở mắt, lặng im nghe ngóng, trong lòng tự ngẫm: Chắc không phải là kể chuyện ma đấy chứ?

Đáp lại cô là giọng điệu lên bổng xuống trầm của phát thanh viên:

- Dưới đây là một câu chuyện li kì, xảy ra trong trường học. Tên của câu chuyện là “Vút con trong trường học”, tác giả: Đào Tử!

Trong tâm trí vang lên một tiếng “đùng”, Đào Tử bắt đầu căng thẳng, các ngón tay co giật liên tục. Những lời cảnh cáo của Nguyệt Quang thành linh tái hiện lại trong tai cô. Chẳng lẽ cách tự nhận lại truyện ngắn lại là nghe đài phát thanh?

Đào Tử muốn động đây, muốn thoát ra khỏi chiếc xe. Đáng sợ là ở chỗ, đột nhiên cô phát hiện ra mình không thể động đây được, thân xe hẹp dường như đang nén cô lại, cô không có sức để cử động, dù chỉ là một ngón tay!

Bóng đè!

Cho dù có dũng cảm thêm nữa, có kiên cường thêm nữa, nhưng lúc này cô cũng mất đi bình tĩnh. Đào Tử muốn kêu lên. Cô cảm giác như mình đã mở rộng được mồm nhưng lại không hét ra được thành tiếng. Nguyên văn “Vút con trong trường học” từng câu từng chữ rót mạnh vào tai cô...

I

Tôi đã từng sục sôi ý muốn bước vào cánh cửa đại học, ôm ấp mong muốn bước vào khu kí túc cũ nát. Nhưng không ngờ trường đại học nghênh đón tôi không phải là những tiếng cười nói vui vẻ như trong tưởng tượng mà lại là những cơn ác mộng quỷ quái.

Theo như thông lệ đối với học sinh mới, học sinh mới nhập trường sẽ được ở trong khu kí túc mới sáng sủa, rộng rãi, được hưởng đãi ngộ đối với sinh viên mới theo đúng thực tế. Nhưng khi tôi nhập trường lại là một tòa nhà đổ nát, có thể liệt vào loại hình kí túc cũ từ năm mươi năm trước trong viện bảo tàng lịch sử. Đối mặt với kí túc đổ nát, nghĩ đến số tiền thuê kí túc là 1.200 tệ mà bố mẹ phải nộp, tôi không kìm nổi những bất mãn chứa đầy trong lòng.

- Các em, nếu các em có bất cứ một kiến nghị, bất mãn gì đều có thể nêu ra với chị, chị sẽ chuyển lời lên chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục. Hoặc là một lát nữa anh ấy đến tuần tra, các em có thể trực tiếp đưa ý kiến lên anh ấy.

Một chị sinh viên năm thứ tư đến hỏi thăm sinh viên mới, nói một cách hòa nhã.

- Ha ha, chị xem tiền trọ kí túc của bọn em là 1200 tệ, nhưng cái kí túc này...

Tôi nhìn quanh những bức tường đã bị vẽ bừa bãi. Rất nhiều những bất mãn của tôi được phun ra không hề khách sáo.

- Rêu làm xanh cả tường, mạng nhện vào cả mắt. Bà chị xinh đẹp, môi trường như thế lẽ nào chị vẫn muốn bọn em phải chịu đựng?

Trương Phượng, cô gái xinh đẹp đến lóa mắt bấu môi nhìn về phía chị ta. Với những lời nói của cô ấy, trong lòng tôi lập tức muốn cổ vũ cho cô.

- Các em thân yêu, bọn chị đang ở trong một tòa nhà kí túc cũ được xây dựng năm năm trước. Kí túc đầy bụi đầy làm sao có thể so sánh với kí túc cũ kĩ đầy lịch sử này được? Các em phải biết rằng khu kí túc này từng sinh ra rất nhiều những người nổi tiếng trong cả nước! Lẽ ra bọn em không đủ tư cách ở trong khu kí túc đầy văn hóa này. Nó đã từng vật lộn với bao nhiêu mưa gió trong năm nay, ngoài ra còn thêm cả việc Dương Lão xin sự đồng ý...
- Chị ta nói tới mức nước bọt bắn tung tóe, đầy lý lẽ hào hùng.

- Dương Lão? Là thiên tài họ Dương đã từng được mời làm ở tổng công ty Microsoft của Mỹ với mức lương cao nhưng lại tình nguyện ở lại để xây dựng sự nghiệp giáo dục ở trường này chứ gì? - Tôi không dừng được mà hỏi luôn.

- Nghe nói Dương Quang tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn là người đàn ông đẹp trai và hiền nhất trong trường. Còn về việc tại sao anh ấy lại được hưởng chữ "Lão" trong

trường này thì là bởi vì anh ấy đã từng kiên quyết từ chối làm việc ở Microsoft với mức lương cao để ở lại trường. Tình cảm mà anh dành cho trường mình khiến tất cả mọi người đều cảm động. Sau sự việc đó, anh không những trở thành thần tượng của sinh viên đàn em, mà vai vế còn được nâng lên rất nhiều. Phá vỡ lệ thường, chưa đến mức năm mươi tuổi anh ấy đã được tất cả mọi người trong trường học gọi một câu: Dương Lão.

- Là anh ấy!

Lúc này tôi thấy con người của chị từ từ chuyển sang hình trái tim.

- Chị à, chị đừng có đánh đồng với nhau thế có được không? Chúng ta đang bàn về vấn đề kí túc. Em chẳng phải là một nhà văn hóa, em không hề thích một chút nào cái căn phòng ma quỷ không sức sống này!

Trương Phượng kéo cổ tay của chị ấy đi một vòng lớn trong kí túc, cho chị xem từng vấn đề một.

- Các em phải khắc phục một thời gian. Đáng ra các em có thể vào kí túc mới nhưng do mùa hè mưa nhiều nên kí túc mới bên kia vẫn chưa hoàn thành. Chị đảm bảo, trước khi chào mừng một trăm năm ngày thành lập trường các em có thể chuyển đến khu kí túc mới.

Chị ấy cười có chút ngại ngùng và cố chấp. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết được rằng, chắc chắn là do bọn chị ta không chịu rời khỏi khu kí túc với cửa sổ sạch bóng kia nên mới nghĩ mọi cách tìm ra cái cớ để cho bọn mới đến chúng tôi chuyển vào tòa nhà cũ kĩ với tuổi thọ năm mươi năm, hưởng thụ cái được gọi là văn hóa lịch sử tích tụ.

- Tiểu Phượng, tình hình không tồi tệ đến mức đấy đâu.

Tiết Luyện - cũng giống tên của cô ấy - có một cái gì đó mơ tưởng và yên ổn vượt qua giới hạn tuổi tác.

- Chúng ta đến là để học, không phải đến để hưởng thụ. Phòng ngủ của Tiểu Phượng so với các phòng ngủ khác trong tòa nhà này vẫn được xem là đồ nát ít nhất - Đặng Mai nhát gan vội vàng đứng ra hòa giải.

Người chị khóa trên đảo mắt một vòng, tiếp tục mở mồm:

- Đúng vậy, phòng ngủ này còn mới hơn nhiều so với những phòng khác. Chỉ có điều ở giữa chúng có nguyên nhân đấy. Nó liên quan tới một truyền thuyết... - Nói đến đây chị ta bỗng nhiên dừng lại.

- Truyền thuyết gì thế? - Trương Phượng lập tức hỏi ngay. Cách chuyển vấn đề kiểu này hiển nhiên rất thích hợp với cô ta.

- Đây là đề tài cấm kỵ của trường học. Chị nói cho các em thì cũng được. Tuy nhiên các em phải hứa tuyệt đối không được truyền ra ngoài nhé. Nghe nói mười năm trước, phòng

ngủ này là nơi ở của bốn bông hoa đẹp của các khoa lớn. Trong đó có một cô gái trông tự nhiên, trong trắng, xinh đẹp như Tiết Luyện vậy...

- Ai là người sắp xếp cho học sinh mới ở phòng 475 vậy?

Một tiếng gào thét vì giận giữ đột nhiên ngăn lại chủ đề thần bí của người chị khóa trước. Tất cả chúng tôi đều không tìm được sự kích động, hai mắt hướng ngay về phía ngoài cửa, chút xíu nữa thì bật ra tiếng chửi rủa.

- Dương Lão! Bởi vì phòng ngủ không đủ, do vậy ban hậu cần phải chuyển phòng 475 vốn là phòng chứa đồ thành phòng ngủ... dù sao cũng chỉ ở có một tháng thôi - Người chị khóa trên cười tươi như hoa.

- Nếu xảy ra chuyện một lần nữa, ai chịu trách nhiệm? Em đi tìm bọn họ để lý luận.

Chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang tức tối đầy mình, quay người rời khỏi đó.

Bầu không khí bị nén xuống được hóa giải cùng với sự ra đi của anh ta. Tôi thở một hơi dài.

Nghe nói chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang là người hiền như bụt, anh là mơ ước của không ít những giáo viên và sinh viên. Nhưng lúc này tôi chỉ thấy anh ta thật đáng sợ, không hề thể hiện được nét hiền hòa mê hồn của anh ta.

- Đây chính là cái được gọi là sát thủ của phái nữ đấy? - Giọng nói của tôi có chút xem thường.

- Chỉ cần liên quan tới phòng 475 là anh ấy sẽ lo lắng ngay...

Người chị khóa trước cười híp mắt giải thích. Tôi đoán chị ta chắc chắn là một trong số những thành viên trong đội bảo vệ thân cận của Dương Quang.

- Tại sao chỉ cần liên quan tới phòng 475 thì Dương Lão sẽ lo lắng? Chị à, em không có hứng thú với đề tài anh ta đâu, chị vào thẳng vấn đề được không!

Trương Phượng cười theo cách không thể nhẫn nại thêm được nữa. Cô nhìn chị ta với vẻ khiêu khích:

- Chắc chị không sợ cái truyền thuyết đó giống Dương Lão chứ?

- Chị?! Chị không sợ, chỉ lo các em sợ thôi!

Người chị khóa trên lắc đầu, vẫy vẫy cái tay bảo chúng tôi ghé sát vào, giọng nói vừa kéo dài vừa thăm thẳm thì:

- Người con gái giống Tiết Luyện kia được mọi người gọi là Tiểu Tuyết. Khi đó trong trường thịnh hành trò tiên đĩa. Một hôm bốn người đẹp trong phòng 475 đều sục sôi khí thế, họ đẩy cho Tiểu Tuyết, người nhát gan nhất bắt đầu chơi tiên đĩa. Khi cái đĩa bắt đầu chuyển động, Tiểu Tuyết là người buông tay ra. Khi đó mọi người đều chỉ coi đây là một trò chơi và đã trêu đùa Tiểu Tuyết đôi ba câu, sau đó tất cả giải tán. Chẳng ai biết được rằng mời đĩa đến thì dễ nhưng tiễn đĩa đi mới khó. Cái ngày kỉ niệm chín mươi năm ngày thành lập trường, Tiểu Tuyết đã nhảy xuống từ gác thượng tòa nhà kí túc. Ba người còn lại trong phòng trở thành hơi điên điên, liên mồm kêu tiên đĩa... Sau đó ba người đẹp còn lại đều nghỉ học rời khỏi trường dưới sự bảo trợ của gia đình. Từ đó truyền thuyết tiên đĩa giết người đã bắt đầu lan ra trong trường học. Cho dù đã qua mười năm nhưng trong trường không cho chơi trò tiên đĩa. Đó vẫn là một điều cấm kị ngầm trong trường học. Phòng ngủ 475 dù sao cũng là ngọn nguồn của câu chuyện đó, các em phải cẩn thận...

- Ha ha ha ha... - Trương Phượng ôm bụng cười lớn - Đủ rồi đấy! “Tiên đĩa” do Trung Quốc xuất bản chẳng có chút mới lạ gì.

Trương Phượng cười. Tôi cũng cho rằng câu chuyện mà chị ta kể giống phim ma loại ba thôi. Tôi nhìn Tiết Luyện và Đặng Mai, chúng tôi đều cười to lên như Trương Phượng.

- Kể chuyện thì chẳng ai lại tin. Nếu có bản lĩnh thì tắt đèn, đốt nến nên mà chơi tiên đĩa, lặp lại câu chuyện của mười năm trước xem sao!

Chị khóa trên rên lên lạnh lẽo.

- Được rồi, nhưng phải có điều kiện. Nếu bọn em dám chơi, ngày mai chị phải mời bọn em đi ăn!

Trương Phượng hưởng ứng, trong mắt đầy đắc ý:

- Được!

Chị khóa trên nghe đầu, bạnh hai quai hàm ra.

- Tiểu Mai, cậu lấy chiếc đĩa sứ đựng mực viết thư pháp mang ra đây.

Tôi nói lớn về phía Đặng Mai. Có người chủ động mời làm khách, tại sao tôi lại không thể hiện cơ chứ?

- Không vấn đề!

Đặng Mai lập tức tìm trong đồng dụng cụ viết thư pháp ra chiếc đĩa sứ, còn nhanh chóng viết lên hai phía trái phải của tờ giấy Tuyên Thành (loại giấy cao cấp do thành Tuyên và huyện Kinh ở tỉnh An Huy, Trung Quốc sản xuất, dùng để viết chữ bút lông và vẽ quốc họa) hai chữ: “có” và “không”.

- Các cậu đúng là biết đục khoét chị ý.

Tuy nói như vậy nhưng Tiết Luyện còn đi tìm cây nến nhanh hơn bất cứ một người nào. Sau khi châm nến tắt đèn, mọi người đứng đợi xung quanh chiếc bàn gỗ lớn đặt giữa phòng ngủ.

II

Ngô Tiểu Yến ở bên cạnh phòng kí túc của chúng tôi, chúng tôi đều đặt cho cô ấy cái tên: Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử khi còn sống và tôi là bạn tốt của nhau. Tính tình thoải mái, cô ấy có thể cười cả ngày được. Cô ấy không bao giờ giấu nổi chuyện gì cả, cứ có suy nghĩ hoặc điều gì tủi thân nhất định phải bộc phát ra ngoài. Một cô gái như thế tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới việc tự sát.

Nếu buộc phải tìm ra một lý do thì tôi nghĩ, nhất định rằng nó có liên quan tới giấc mộng mà cô ấy đã từng gặp phải trước khi chết hoặc là những âm thanh ấy.

Một buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, cô ấy còn chạy đến phòng tôi, kéo tay tôi và nói thật nghiêm túc, cô ấy lại mơ giấc mơ đó. Cái người con gái đã chết trong bể ngâm xác kia cầu xin cô ấy rất nhiều lần rằng hãy mau đến cứu cô ta.

Nói đến cô gái đã chết đó, thực ra tôi cũng biết cô ấy. Cô ấy tên Trương Diễm Hồng, là sinh viên của lớp lâm sàng 1. Tôi, Tuyết Vi, Tiểu Yến Tử và cô ấy được phân thành một tổ trong giờ giải phẫu. Mỗi một tổ có tất cả năm người, một sinh viên còn lại cả bốn chúng tôi đều không biết. Cô ấy là sư tỉ của chúng tôi, do không thi qua được môn này nên phải học lại.

Sư tỉ chân tay vững về, ngay cả dao phẫu thuật dùng cũng không được thành thạo. Bốn người chúng tôi chỉ cùng làm thực tập giải phẫu với cô ấy có một lần rồi sau đó đã xin giáo viên chuyển tổ cho cô ấy.

Nghe nói sau đó không lâu, sư tỉ đã tự sát do áp lực vì không thể tốt nghiệp được. Khi đó trong lòng chúng tôi đều cảm thấy rất áy náy, cảm giác rằng trước đó không nên loại bỏ cô ấy.

Một hai tháng sau, Trương Diễm Hồng cũng tự sát, lại là chết cùng một nơi với sư tỉ: bể ngâm xác trong phòng chứa xác. Đến bây giờ tôi còn nhớ rất rõ, Tiểu Yến Tử mở to đôi mắt tròn xoe của mình, nắm rất chặt tay tôi, suýt chút nữa bóp vỡ xương cổ tay của tôi.

- Lương Ngâm, tớ nghe nói, Trương Diễm Hồng trước khi tự sát cũng mơ thấy sư tỉ nói muốn Diễm Hồng đến cứu cô ấy.

- Cậu đừng nói mò!

Tôi vung tay cô ấy ra, cầm lấy bím tóc trước ngực của cô.

- Tớ thấy cậu bị ma quỷ nhập rồi, người khác nói mò mà cậu cũng tin.

- Nhưng... mình đã mơ đến năm, sáu lần rồi. Mình rất muốn đi xem xem, Trương Diễm Hồng cô ấy... có khi nào vẫn còn sống?...

Cô ấy lắc đầu, nói có chút hỗn loạn.

Cô ấy không thể nào đi lừa người khác. Chính vì biết điều này, tôi tuy không phải là người tin vào thuyết định mệnh, cũng không tin vào ma quỷ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy gai gai, thế là tôi nặng lời cắt ngang cô ấy.

- Cậu còn nói lung tung nữa tớ sẽ tức lên đấy. Người khác đều không nghe thấy, tại sao cậu lại có thể nghe thấy giọng nói của cô ấy?

Đưa cổ tay lên để xem đồng hồ, tôi cúi đầu nói với cô ấy:

- Một lúc nữa mình còn có tiết học, không thể nói chuyện cùng cậu nữa. Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, đi tự học hoặc đi nghe giảng cùng mình đi.

- Không đâu. Mình muốn yên tĩnh một chút. Cậu cứ đi học đi, không làm phiền cậu nữa.

Cô ấy mỉm cười, có một khoảnh khắc nào đó tôi thấy toàn thân cô ấy bị lay động. Do dự một lúc tôi muốn đưa tay ra kéo cô ấy lại, nhưng cô ấy đã bước đi khỏi rồi.

Cũng tốt, để cô ấy ở một mình, có lẽ sau khi nghĩ thông rồi, ngày mai lại là một Tiểu Yến Tử mặt mày hớn hở ngay thôi mà. Tôi nhớ rằng, khi đó tôi đã nghĩ như vậy. Kết quả là, ngày thứ hai tôi biết được tin cô ấy tự sát.

Cùng một địa điểm, cùng một phương thức chết, điều này... có thể là trùng hợp nữa không? Giấc mộng đó hoặc là những âm thanh đó... có thực sự tồn tại không? Thế giới này có thực sự tồn tại ma quỷ? Hay đó chỉ là tưởng tượng vô căn cứ?

"Lương Ngâm... cứu mình với... mình khó chịu quá... cầu xin cậu cứu mình với..."

Mỗi tối tiếng của Tiểu Yến Tử lại vang lên, đêm nào tôi cũng bị nó giày vò không dám ngủ, không dễ ngủ chút nào. Cũng có thể là do cơn ác mộng đó mà khi bừng tỉnh lại tôi phát hiện ra mồ hôi đã thấm ướt gối. Chưa được mấy ngày, tinh thần tôi suy sụp, sắc mặt xanh xao ghê gớm.

Sau khi ăn cơm trưa xong về kí túc, tôi ngồi ngay trước bàn để vi tính, mở ngay máy tính xách tay ra, chuẩn bị dùng ftp để nhận bài viết mà giáo viên gửi cho mỗi sinh viên. Chiều nay là buổi thi môn này, tôi cần phải chỉnh sửa lại bài viết trước thời gian đó.

Vừa mới lên mạng xong, còn chưa kịp di chuột thì một bản word đột nhiên bắn ra, tôi chờ người ra, cho rằng do mình đã thao tác sai. Vừa mới định đóng nó lại thì bất ngờ, mũi tên nhấp nháy trên bản word đó chuyển động nhanh chóng.

"Lương Ngâm, tại sao bạn không đến cứu mình, tại sao? Mình vẫn đang đợi bạn mà..."

Từng chữ, từng chữ cỡ to màu đỏ tươi đột nhiên hiện ra trước mắt.

Tôi chờ người nhìn vào trước màn hình, lòng bàn tay dần dần bị ướt. Có lẽ nào... máy tính của tôi bị người khác khống chế từ xa? Lý trí khiến tôi nghĩ đến điều này đầu tiên. Nhưng, ai có thể giở trò đùa vô duyên thế này với tôi? Hơn nữa, tôi chưa bao giờ nói với người khác về âm thanh nghe thấy trong đêm tối. Vậy bây giờ ai đang là người đánh chữ? Chẳng lẽ... đúng là Tiểu Yến Tử?

Đưa tay ra rút điện nguồn, màn hình máy tính ngay lập tức đen lại. Tôi chờ người ngồi trước màn hình. Một hồi khá lâu.

- Lương Ngâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt cậu càng ngày càng kém!

Trương Nhạc Thanh nhìn ra điểm bất thường của tôi, nhảy từ trên giường tầng xuống, ngồi trên giường tôi, lo lắng đưa tay ra nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của tôi.

Đôi tay lạnh lẽo của tôi đã làm cô ấy sợ, nhìn vào đôi mắt quan tâm của cô, đột nhiên tôi lại muốn khóc. Hơi cúi đầu xuống, tôi nói giọng buồn buồn:

- Nhạc Thanh, tớ nói cho cậu biết nhưng cậu phải đảm bảo rằng không được nói với ai, đặc biệt là với Tuyết Vi, cô ấy nhất gan, mình e cô ấy sẽ sợ!

Trương Nhạc Thanh đột nhiên nhìn vào tôi, có lẽ là do chưa bao giờ nhìn thấy tôi yếu đuối như lúc này, cứ như cây cà chua bị sương phủ xuống. Một hồi lâu sau, cô ấy mới gạt đầu và nói:

- Được, mình đồng ý.

Tôi mím môi, khẽ nói:

- Tuy có vẫn có chút khó tin nhưng, mình nghĩ... mình bị gặp quỷ rồi!

- Cái gì? Cậu cũng...

Trương Nhạc Thanh sốt sắng đứng dậy.

Tôi nhìn cô ấy, đợi cô bình thường trở lại mới tiếp tục nói:

- Đúng vậy, mấy hôm trước, khi Tiểu Yến Tử còn sống mình còn không tin. Nhưng, mấy ngày hôm nay, mình cũng đã nghe thấy những âm thanh đó. Tuy nhiên người kêu cứu lần này không phải là Trương Diễm Hồng mà lại là Tiểu Yến Tử.

Tôi kể sơ qua với Nhạc Thanh về chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

- Bây giờ mình nghĩ, không chừng những gì Tiểu Yến Tử nói đều là thật, chỉ có điều người đòi cứu mạng không phải là người còn sống mà là ma quỷ.

- ý cậu là... Tiểu Yến Tử là con quý chết thay Trương Diễm Hồng? Như vậy thì Trương Diễm Hồng mới có cơ hội đầu thai?

Nhạc Thanh rướn cao đôi lông mày. ở quê cô, người già trong thôn rất tin vào cách nói này. Người bị chìm xuống, bị sặc nước mà chết đều phải tìm một con quý chết thay thế thì mới có thể đầu thai lại được. Tuy bây giờ là ban ngày, khi mà mặt trời còn đang chiếu sáng nhưng nói đến những chuyện như thế trong người vẫn cảm thấy dựng tóc gáy.

Tôi nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Buổi tối trước hôm Tiểu Yến Tử chết, cô ấy đã đến tìm mình ở kí túc của chúng ta, cô ấy nói cô ấy rất muốn đến xem phòng chứa xác. Cô ấy nói cô ấy luôn có cảm giác rằng Trương Diễm Hồng còn chưa chết. Lúc ban đầu mình cứ mắng cô ấy, cho rằng cô ấy nói linh tinh. Nhưng khi cô ấy phải đi, thân người cô ấy đột nhiên trở nên mơ hồ, giống như sắp tan biến vậy... Sau đó, do phải lên lớp tự chọn nên mình đi học. Khi về đến kí túc, nhìn vào trong phòng của cô ấy thấy cô ấy vẫn đang nằm ngoan ngoãn đọc sách. Tiếp sau đó, người bảo vệ của trường phát hiện ra cô ấy bị rơi vào trong bể ngâm xác.

Tôi nhìn Trương Nhạc Thanh. Trong mắt cô ấy, tôi nhìn thấy nỗi sợ hãi giống hệt như mình. Nhạc Thanh lớn lên ở vùng nông thôn, ít nhiều còn có chút mê tín. Lần đầu tiên Tiểu Yến Tử nói với chúng tôi về tiếng kêu kì lạ mà cô ấy nghe thấy thì Nhạc Thanh đã tin ngay, đồng thời cô nghi ngờ rằng con quý đó đang tác oai tác quái.

Khi ấy cô còn khuyên Tiểu Yến Tử đi miếu lễ bái, mua một chút tiền giấy để đốt. Cách làm của cô bị mấy người chúng tôi cười chế nhạo một thời gian dài. Một người mê tín như vậy làm sao học được ngành y chứ? Thảo nào khi lên lớp cô ấy thường bị giáo viên mắng. Nguyên nhân là do cô ấy không dám cầm dao, chỉ biết lột lớp da của xác chết ra sau đó không dám động đến dao nữa.

- Cậu nhất định phải cẩn thận đấy! Nếu còn nghe thấy Tiểu Yến Tử gọi, cậu phải bịt lỗ tai lại, nhất định không được nghe! Mình nghe bà ngoại nói, cái thứ đó mê hoặc được lòng người, khiến người ta hồ đồ mà tìm tới cái chết!

Trương Nhạc Thanh mở to đôi mắt, lo lắng vô cùng. Tôi nghi ngờ rằng cô ấy không chừng sau khi thi xong sẽ phi xe đến ngay ngôi chùa gần đây, cầu một cái bùa hộ thân gì đó để treo lên trước cửa phòng kí túc.

IV

- Hôm trước cô đến làm khách nhà em, chắc cô có nhìn thấy một chiếc máy vi tính chứ? Chiếc vi tính đó là do mẹ mua thưởng cho em khi em thi đỗ đại học. Mẹ em còn nói, trên mạng cái gì cũng có, bảo em khi nào lên mạng nhất định phải cẩn thận, nhưng em không hề để ý gì tới lời mẹ nói. Một ngày cuối tuần của tháng trước, khi em lướt qua thế giới lạ, cô ới chắc cô biết thế giới lạ chứ ạ, đó là một trang web có đăng những câu chuyện và hình ảnh kì quái mang chút kinh dị. Em đọc bài ở đó, còn cá cược với những người bạn trong Q rằng em dám đọc hết tất cả những bài đăng trong ngày hôm ấy, sau đó kể cho họ nghe. Chúng em thường xuyên chơi trò cá cược này, nếu ai nhát gan, không làm được việc mà người đấy nói sẽ làm, ví dụ như xem một tấm hình kinh dị gì đó, chúng em sẽ đá người đấy ra khỏi nhóm.

Buổi tối hôm đó từ bảy giờ, em xem một mạch các bài gửi, vừa xem vừa kể cho lũ bạn nghe, cảm giác rất phấn khích. Mức độ nội dung của những bài viết kinh dị này không hề giống nhau, có bài rất sợ, có bài mang theo cả máu, chỉ khiến người ta cảm thấy ghê tởm. Xem bài viết gần được nửa tiếng, tất cả các bạn trong phòng chat của em không ai là không nể phục gọi em là “madam” cả. Lúc đó em thật sự thấy sáng khoái. Đột nhiên có một người gửi bài viết mới, tiêu đề vẫn là cái chúng em nhìn đã quen: Một hình ảnh kinh dị (cô bé nào đủ dũng cảm mới vào), nickname của người gửi là Bạch Nha. Em chẳng nghĩ gì, kích chuột ngay vào. Sau đó em thấy trong tai nghe truyền đến tiếng kêu của một người con gái vô cùng thảm thiết, tiếp đó hiển thị một tấm ảnh flash, phía trên có viết từng chữ từng chữ một: Xem bài mà không gửi bài lại, ba ngày sau phải chết.

Khi nghe thấy âm thanh và nhìn thấy ảnh flash đó, em không hề để tâm gì. Cái kiểu dọa ấy em đã thấy rất nhiều lần rồi. Thế là em gửi tin cho những đứa bạn trong nhóm: Bài mới gửi, lại một lần lấy bài của người khác làm của mình, em một lần nữa không gửi bài lại cho nó. Ha ha, cho nó tức chết.

Vài giây sau, màn hình vi tính xuất hiện một bức ảnh, là một bức ảnh rất bình thường, một bức ảnh chụp chung của mẹ và con gái, không có chút gì đáng sợ, xem kĩ cũng chẳng thấy gì. Nếu phải nói có một chút kì quái thì, có thể chính là khi nó được hiện ra, đĩa cứng của em phát ra tiếng chạy đĩa rất nhẹ.

Em nhìn chăm chăm vào tấm ảnh ấy, nghĩ rằng nó sẽ kêu “soạt” một tiếng rồi chuyển sang một hình ảnh kinh dị. Như thế sau khi giật mình một cái, em có thể vỗ ngực mà nói: Dọa người như thế à, đây là trò trẻ con. Nhưng vài phút sau, bức hình không hề động đậy, nụ cười của hai mẹ con trong ảnh dường như càng rực rỡ hơn. Dần dần, em cảm thấy có cái gì đó không bình thường, liền đóng tất cả các trang web lại, sau đó nói với các bạn trong Q rằng: Tớ buồn ngủ rồi, tớ out đây.

Nhưng sau khi em đóng hết các khung hội thoại lại thì màn hình vi tính của em đột nhiên xuất hiện bức ảnh chụp hai mẹ con kia, nó choán hết cả màn hình. Sau đó trong tai nghe có nghe thấy một giọng nữ đang nói: “Xin chào, tôi là Bạch Nha. Bạn là người thứ 2046

đến thăm tôi, vì bạn chỉ sống cùng với mẹ mình nên điều kiện của bạn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi. Chúc mừng, bạn đã được chọn. Vậy, bạn hãy chọn lựa, giữa bạn và mẹ bạn, tôi sẽ cần ai? Tôi có thể cho bạn ba phút để lựa chọn. Sau ba phút ấy, hệ thống sẽ tự động chọn ra người bị cần”.

Sau đó, trên bức ảnh xuất hiện một khung đếm thời gian, thời gian được đếm là ba phút. Lúc đó em thực sự chờ người ra, nếu đây là do người khác giả trò đùa ác ý thì thật là quá đáng quá. Em nhìn vào màn hình trước mặt, không biết mình có thể làm được gì nữa. Cảm giác như bức ảnh chụp chung hai mẹ con ấy có vẻ thật giống như tấm hình ma quỷ. Ba phút nhanh chóng trôi qua, một khung đối thoại mới nhảy ra, hệ thống hiển thị đã lựa chọn xong người bị cần là mẹ em.

Kể đến đây, Tiểu Nhã không nói tiếp nữa. Cô bé vui đầu vào sâu trong lòng mình, giống như một con tôm, giống hệt như hôm tôi nhìn thấy em ở chỗ cầu thang vậy.

Nghe chuyện của em, tôi đã đoán ra đại khái phần kết của nó. Tuy tôi không thể tin được rằng chuyện kinh dị kì lạ như thế lại có thể xảy ra ngay bên cạnh mình, xảy ra ngay bên cạnh sinh viên của tôi, nhưng những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay khiến tôi không thể không tin được. Một cảm giác trúng thương nặng tấn công tôi, tôi nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai của Tiểu Nhã.

- Sau đó thì cô cũng đã thấy hết rồi đấy ạ. Cái tên Bạch Nha đó thực sự đã cần mẹ em. Giống như một thứ gì quá nhạy cảm, cơ thể mẹ em xuất hiện những vết thương nhỏ, sau đó xuất hiện những chỗ ngứa ngáy. Dần dần, không một chỗ nào bình thường trên cơ thể nữa. Đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là do một động vật nhỏ nào đó cắn, vết thương bị nhiễm trùng. Tuy đã kê rất nhiều thuốc nhưng một chút tác dụng cũng không có. Chẳng còn cách nào khác, em chỉ còn cách tin vào lời của người tên Bạch Nha. Thế là em lại vào trang web, gửi cho người đó rất nhiều tin tức, cầu xin anh ta tha cho mẹ em hoặc là hãy đến cần vào em ấy. Nhưng...

Đột nhiên cô bé không nói nữa, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lặn ra những giọt lệ như sóng nước. Một lúc lâu sau, cô bé mới lẩm bẩm nói.

- Nhưng hẳn ta không nhắn tin lại, hẳn ta dường như không tồn tại.

- Mẹ em không chịu được nữa. Ngày hôm ấy sau khi cô về, mẹ nói với em, hãy quên hết tất cả đi, sau này phải sống cho thật tốt. Vào lúc nửa đêm, mẹ thừa lúc em không chú ý đã chạy ra ngoài, sau đó bị xe đâm. Em biết, cô ơi, em biết là mẹ vì em, mẹ muốn tất cả kết thúc sớm. Bởi vì hai mẹ con đã không thể chống đỡ được nữa, hai mẹ con đều đã không thể chống đỡ được nữa...

Trong tiếng nấc nghẹn ngào của cô bé, tôi tưởng tượng ra cảnh người mẹ chạy trên con đường xe cộ qua lại tấp nập, dùng hết sức lao ra đường để giải thoát, để tìm được sự tĩnh lặng và an tâm cho con gái. Hoặc là, hành động tự tử đó của cô còn có một nhân tố ở bên trong. Nếu không phải là tôi đi gặp cô ấy, nói rằng con gái cô không bình thường, có lẽ cô ấy

sẽ không đưa ra một quyết định dứt khoát như vậy. Chưa xót trong tim, tôi chỉ có thể ôm chặt lấy Tiểu Nhã, dùng cánh tay của mình để truyền một chút sức mạnh cho em.

- Tất cả đã kết thúc rồi, đừng nên nghĩ làm gì nữa. Chúng ta chỉ có thể để mẹ em ra đi nhẹ nhàng, đúng không? Tiểu Nhã, nghe lời cô, hãy quên tất cả mọi chuyện đi, đừng nghĩ tới chúng nữa, bởi vì, có một số chuyện chúng ta không thể làm chủ được. Vì mẹ, em hãy sống cho tốt.

Nghe xong lời của tôi, cơ thể em đột nhiên run lên từ trong ra ngoài:

- Không đâu, tất cả còn chưa kết thúc.

Em vung tay tôi ra, lại nhìn tôi với ánh mắt khiến tôi không lạnh mà run. ánh mắt đó nhìn thẳng vào tôi, lại như không nhìn thấy. Em đi thẳng, qua người tôi, nhìn về phía không quen biết, rất xa, rất xa. ánh mắt đó ẩn chứa một tia sáng tuyệt vọng mà cắn thù trong đó.

- Nó lừa em.

- Ai, em nói ai lừa em?

Cô bé giơ cổ tay của mình lên, xắn tay áo cho tôi nhìn. Trong hoàng hôn mờ nhạt của buổi chiều tối, tôi nhìn thấy trên cổ tay gầy nhỏ mà trắng ngần ấy có một vòng tròn hình vết răng cưa rõ rệt, giống như vừa mới bị cắn xong, lại giống như bị chai tay, mằm thịt nhô ra ngoài.

- Cô nhìn thấy rồi đấy. Hằn cắn tay mẹ em, xong lại cắn đến em. Hằn là tên lừa đảo.

Trong lòng tôi nhanh chóng trào lên cảm giác sợ hãi, khủng hoảng và ghê tởm, giống như gan mình bị vỡ ra vậy, xung quanh miệng đều là vị đắng. Làm thế nào, tôi có thể nói gì với cô bé nữa đây? Tôi là người bình thường mà phổ thông như vậy, tôi có thể dắt em đi tìm ai đây? Hơn nữa, điều đó không có ích gì bởi vì em đã từng thử rồi, chẳng phải sao? Kết quả của việc nếm thử đó chính là, dường như tất cả mọi người đều cho rằng em bị thần kinh.

- Cô ơi, em phải đi tìm hằn, vì chính em, vì mẹ của em, em phải đi tìm hằn - Tiểu Nhã giơ cao cổ tay mình và nói lớn với tôi:

- Tìm ai, cái tên Bạch Nha á? Nhưng, chẳng phải em đã nói hằn không hề gửi tin lại cho em sao?

- Cô ơi, em biết hằn ở đâu.

Cô bé lấy ra một tờ giấy A4 từ trong cặp, đưa cho tôi xem.

- Tấm hình này là do Bạch Nha đưa em xem. Trong này có cột mốc phân giới của một cái thôn. Cô có nhìn thấy không? Em đã kiểm tra rồi, tuy hoang vắng nhưng cái thôn này có thật.

Tấm hình cô bé cầm trong tay chính là hình tôi nhìn thấy trên màn hình vi tính nhà em hôm đó. Đó quả thật là một bức hình ấm áp, không ngờ được rằng, đằng sau bức hình đó lại phát sinh một chuyện tanh mùi máu như vậy.

- Em phải đến cái thôn đó tìm hắc. Nếu hắc vì cái hình này mới hại người, thì hắc nhất định sẽ ở đây. Cho dù hắc là người, hay là một thứ gì khác, em vẫn phải tìm được hắc. Cô ơi, cô đã biết chuyện của em, vậy nên nếu em có xảy ra chuyện gì thì ít nhất sẽ có một người biết được em vì cái gì mà phải chết. Cô ơi, cô là người tốt, cảm ơn cô đã chịu tin em. Tạm biệt cô giáo.

Cô bé cất tờ giấy vào trong túi sách, sau đó đứng dậy bỏ đi. Trong bóng hoàng hôn tối mờ, cô bé gầy tới mức trông giống như một làn khói mỏng manh.

Nhìn theo cô bé, tôi ngồi cứng đờ trên ghế, không kìm được nên nắm chặt bàn tay, ngón tay như cắm hắc vào lòng bàn tay. Cổ tay như quấn một vòng bằng sắt, bên tai vang lên lời nói của mẹ Tiểu Nhã.

“Tôi thấy cô là người tốt bụng. Vậy Tiểu Nhã nhà chúng tôi phải nhờ cô bỏ chút công sức chăm lo giúp”.

Tôi sẽ làm vậy, tôi sẽ làm vậy.

Ngày hôm đó, tôi đã đồng ý với người mẹ ấy. Tôi sẽ chăm sóc đứa con gái duy nhất của cô. Nếu bây giờ tôi để Tiểu Nhã tự đi như vậy, tôi có phải sống mãi trong cảm giác day dứt và bất an không?

- Tiểu Nhã, đợi cô đã. Cô sẽ đi cùng em.

Tôi lấy dũng khí, đứng lên hét về phía Tiểu Nhã. Cô bé nghe thấy, đứng ngẩn người ra, ánh mặt trời tản đi trên cơ thể cô bé, biến cơ thể cô trở thành một bóng hình màu trắng xanh. Rất lâu sau đó, cô bé mới cúi đầu quay người lại, cúi người thật sâu về phía tôi.

V

Tôi cứ nghĩ rằng sau khi quay về trường học, chuyển ra khỏi khu kí túc cũ kĩ, tôi và Tiết Luyện có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng trái tim có thể không nghĩ đến, mắt lại không thể không nhìn, tôi không thể không nghe.

Cách nói tiên-đĩa-khóc-ra-máu được lưu truyền rộng rãi trong trường tôi. Không biết từ khi nào, bốn người trong phòng ngủ chúng tôi lại trở thành tâm điểm của câu chuyện. Bộ phim về tiên đĩa do Trung Quốc sản xuất cũng tương tự như bộ phim do Hàn Quốc sản xuất, việc chúng tôi mời tiên đĩa đến vào đêm hôm đó đã bị đồn nhảm rằng chúng tôi thay Tiểu Tuyết gọi quỷ về. Tiểu Tuyết tự nhiên trở thành một hồn ác trong câu chuyện. Trong lời đồn đại, cô ấy không chịu được cô đơn, phải kéo thêm bốn người chúng tôi đi theo cô ấy.

Câu chuyện càng được lưu truyền rộng rãi hơn. Cái chết của Trương Phượng và việc Đặng Mai bị điên càng tăng thêm tính chân thực cho câu chuyện. Tôi và Tiết Luyện nhanh chóng trở thành nhân vật quan trọng, trong trường không ai không biết đến. Dù chúng tôi đi tới đâu cũng có người đằng sau lưng chỉ trích này nọ. Lần chia lại phòng ngủ cũng chẳng ai đồng ý ở cùng chúng tôi.

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đầy thương hại hướng về chúng tôi, tôi luôn cảm nhận được rằng, họ mang thêm vào đó tâm trạng khi xem kịch. Những vẻ mặt đó như đang nói với chúng tôi, họ mong đợi sự linh nghiệm trong lời nguyện của tiên đĩa, mong chờ xem tôi và Tiết Luyện ai sẽ là tế phẩm tiếp theo của tiên đĩa.

Thời gian dần trôi, trường sắp sửa nghênh đón một trăm năm ngày kỉ niệm trường. Tất cả những tin đồn dưới chủ đề chính của trường học đã được chôn vùi sâu dưới đất. Hôm chào mừng một trăm năm ngày thành lập trường, bầu trời cao đẹp, mặt trời tỏa sáng và không hề có mây mù. Sinh viên các khóa trước của trường từ bốn phương kéo đến, trường học trước đây rộng rãi giờ trở nên nhỏ bé hẳn đi.

Hôm đó là thứ bảy, không có tiết học, tôi đi giữa đám người mà không cảm thấy được những ánh mắt phức tạp trước đây, sự miễn cảm đã biến mất trong niềm vui mừng khôn xiết của trường học. Tôi như được quay trở lại cái ngày đầu tiên bước chân vào trường. Giọng nói sảng khoái của Trương Phượng, nụ cười e thẹn của Đặng Mai... những suy nghĩ về bọn họ trong lúc vô tình đã biến thành cơn lốc xoáy giữa biển khơi, cuốn tôi vào sâu trong đó.

Nước mắt mọng đầy và chảy ra, hai chân không kịp nổi tôi bước về phía kí túc. ánh mặt trời dường như đã cảm hóa được tâm tình, trong tim tôi không một gợn sóng. Nhìn quanh kí túc cũ được ánh sáng ấm áp của mặt trời chiếu thêm vào một lớp màu vàng, bỗng nhiên tôi cảm thấy tất cả đều là những lời nói hàm hồ. Những căn phòng ma quỷ chứa đầy các linh hồn oan khuất làm sao có thể hiền từ, gần gũi như những người bà được?

Với tâm trạng được cân bằng, tôi đi về nơi Trương Phượng đã nhảy lầu tự sát. Sau cái chết của Trương Phượng, tôi luôn sợ rằng mình sẽ sụp đổ, ngay cả đám tang của cô ấy cũng chẳng dám tham dự.

Nhìn vào vết máu không thể xóa đi trên mặt đất đã được lát xi măng, trong tim tôi thấy cảm động muôn phần. Tôi quỳ xuống bên vết máu, trong mũi cảm thấy chua xót, cay đắng, hai má lại tiếp tục ướt. Chuyện cũ không thể ngăn cản nổi, nó tự chui ra từ nơi sâu thẳm trong kí ức. Tôi vẫn còn nhớ lần giằng co một ngày trước khi cô ấy chết, nếu hôm đó tôi ngăn cản cô ấy đi bắt quỷ, hoặc là tôi có thể đi bắt quỷ cùng cô ấy thì hôm đó cô ấy nhất định sẽ không chết. Cho dù chết thì trên con đường xuống hoàng tuyền cũng có tôi bầu bạn.

Nhưng hôm đó rõ ràng tôi biết sự việc rất nguy hiểm song lại không can ngăn cô ấy. Trong giây lát, tôi cảm thấy mình thật yếu mềm. Tôi cảm thấy cái chết của Trương Phượng và việc Đặng Mai bị điên đều có liên quan tới tôi. Nhìn vào vết máu còn đọng lại, tôi lặng lẽ quỳ xuống, mười ngón tay đan vào nhau, tôi không biết mình muốn sám hối với cô ấy hay là muốn hứa hẹn...

"Uỳnh!" - một chiếc bóng màu xanh từ trên trời rơi xuống, đập lên trên vết máu, va vào tầm nhìn của tôi. Mười ngón tay đan chặt vào nhau hơn, trong chốc lát trước mắt tôi là một khoảng mơ hồ. Tôi hi vọng mình không phải xem những hình ảnh kinh dị nữa, nhưng không như mong muốn của con người, trước mắt tôi trong chốc lát trở nên rõ ràng. Một ánh mắt đầy hận thù khóa chặt tầm nhìn của tôi. Nhìn vào đôi mắt mơ màng đang dần lờ ra ấy, tôi như nhìn thấy được Trương Phượng nhảy lầu nhiều ngày trước đây. Khi đó cô ấy nhất định sẽ đau khổ như thế này, muốn kêu cứu nhưng chẳng có sức lực để kêu cứu. Khi đó cô ấy nhất định ngậm mỗi hận sâu lắm, hận tôi, hận tiên đĩa!

Đang trong lúc mất hồn thì một vuốt sắc bám lấy ống quần tôi, tôi trượt ngã xuống đất, ánh mắt hoàn toàn bị hút vào một người đầy máu trước mặt. Tôi lùi lại một cách có ý thức, nhưng ngay cả sức để lùi lại cũng chẳng có. Cô ta bám lấy ống quần tôi và nhờ đó mà bò lên. Mồm thì rít lên âm thanh gì đó thật kì quái. Đầu tôi một màu đen kịt, muốn hét, muốn lùi nhưng đều không làm được như ý muốn, chỉ có thể ở đó nhìn theo cô ta. Mắt mở to nhìn linh hồn mình đang bị kéo vào địa ngục cùng cô ta.

Khi chúng tôi ở cách nhau không quá mười centimet, con ngươi của cô ta phóng to lên, thần sắc trong mắt biến mất hết. Cánh tay nhuộm đầy máu tươi của cô ta buông xuống, cơ thể nằm thẳng đờ bên cạnh tôi. Cái khuôn mặt biến dạng cực độ còn chân thực và kinh khủng hơn gấp trăm lần so với những con quỷ mặt xanh nanh vàng trên phim ảnh.

Cơ thể cứng đờ lại một chỗ, tuy không có cách nào di chuyển và kêu lên nhưng tôi vẫn ý thức được mình vẫn đang khao khát thoát khỏi cảnh tượng khủng khiếp này. Đôi mắt chuyển động để giãy giụa một cách khó khăn, tôi cố ngừng đầu lên, khát khao trời cao trong xanh có thể cứu tôi ra từ trong địa ngục. Nhưng ánh mắt không thể điều khiển được lại rơi trên khu kí túc cũ kĩ. Những ánh sáng vàng tươi dường như nhuộm thêm cả máu. Cả khu kiến trúc dưới ánh sáng mặt trời lộ ra một màu thật quái dị. Nhịp thở của tôi ngày một gấp

gáp, tôi không biết lúc này đem thở không khí ra thì lúc sau tôi có thể còn sức hút không khí vào không nữa.

Thình lình tôi nhìn thấy cái bóng trắng quen thuộc vụt hiện ra ở cửa sổ phòng ngủ 475, tinh thần thêm một lần nữa bị kinh động, như một kì tích nó quay trở lại với thể xác từ dưới địa ngục. Một cơn tê liệt truyền từ đỉnh đầu xuống gót chân, bộ não không thể suy nghĩ được nữa, ngón tay lại có thể cử động được, tiếng nói cũng quay trở lại trong cổ họng. Tôi nghĩ ngay tới Tiết Luyện, lời đồn đại từ trong trường truyền tới. Tôi chưa điên, chưa chết! Điều đó có nghĩa gì? Lẽ nào Tiết Luyện cũng bị kéo xuống địa ngục tiếp theo sau Trương Phượng và Đặng Mai?

Cúi đầu nhìn xuống cái xác cứ nhìn tôi chăm chăm kia - A! - tôi kêu lên một tiếng, vừa chạy nhanh về phía khu kí túc mới, vừa ý thức được phải hét to lên:

- Có người chết, có người chết, có người chết...!

Tôi chạy nhanh về phòng ngủ, Tiết Luyện không có ở đó. Nỗi sợ hãi trong lòng giống như một lỗ đen không ngừng được mở to ra. Tôi lại chạy ra ngoài, cứ gặp người tôi liền hỏi:

- Có thấy Tiết Luyện đâu không? Có thấy Tiết Luyện đâu không?... - Tôi đã hỏi không biết bao nhiêu người, họ đều dùng một nét mặt sợ hãi nhìn tôi và lắc đầu liên tục. Đột nhiên tôi cảm thấy trường học đang được mở rộng ra không biên độ, tôi mãi mãi không thể chạy đến tận cùng của nó được.

- Tiểu Phỉ! - Giọng nói trong trẻo vang lên từ sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại ngay lập tức vui mừng nhìn Tiết Luyện. Tôi giống như một lữ khách ở lâu trong sa mạc giờ nhìn thấy ốc đảo.

- Tiểu Phỉ, tại sao cậu đầy máu trên người thế kia, cậu sao thế? - Tiết Luyện bước lên phía trước, lo lắng nhìn khắp người tôi.

- Cậu đi đâu đấy, mình chẳng tìm thấy cậu, chẳng tìm thấy cậu. Mình hỏi người khác nhưng mọi người đều lắc đầu không biết. Tiểu Luyện, cậu đi đâu đấy, đi đâu đấy?

Tôi muốn khóc nhưng không thể nhỏ ra được giọt nước mắt nào.

- Chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục Dương Quang nhờ mình giúp một chút việc. Mình đi giúp thầy ở văn phòng thầy ấy.

Tiết Luyện nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của tôi và cười một cách hiền lành:

- Còn cậu, tại sao lại đầy máu trên người thế kia?

Tay Tiết Luyện tuy rất ấm áp song không thể kéo được tâm hồn tôi ra khỏi băng đá. Tôi nhìn cô, thì thầm như không hiểu gì:

- Mình nhìn thấy người chết, nhìn thấy người chết. Một người con gái chết trước mặt mình. Cô ấy nhảy từ trên tầng kí túc cũ xuống, rơi vào vị trí mà Tiểu Phụng chết, sau đó cô ấy nhìn chăm chăm vào mình và bò về phía mình. Mình lùi về phía sau nhưng không cử động được. Cô ấy bò về phía mình, người đầy máu, từng tí từng tí một, cô ấy tóm lấy ống quần mình và bò lên phía trước, bò lên phía trước. Miệng cô ấy cứ rít lên, kêu lên, nhưng mình chẳng nghe rõ cô ấy hét cái gì, kêu cái gì. Cô ấy bò lên theo chân mình, bò lên đến ngực mình và tóm lấy cổ áo mình. Cô ấy không cam tâm, cô ấy không cam tâm... Có lẽ cô ấy muốn bảo mình cứu cô ấy, nhưng mình không thể động đậy được, ngay cả bản thân mình cũng chẳng cứu được, làm sao cứu được cô ấy. Sau cùng cô ấy dừng lại trước mắt mình, con ngươi của cô ấy phóng to lên, rồi phóng to nữa lên. Cô ấy ngã xuống, chính ở bên cạnh mình...

Tôi nhìn máu tươi nhuộm đầy trên quần, áo sơ mi và không ngừng ra hiệu cho Tiết Luyện. Lúc này toàn thân tôi mọi tế bào đang run lên bần bật. Tôi không biết nói loạn lên như thế có tác dụng gì không, nhưng biết nếu không nói ra thì tôi lập tức sẽ bị điên. Tâm hồn tôi sẽ bị tiên đĩa lôi đi cùng với người con gái đã chết ban nãy.

- Người chết, lại người chết rồi... Tiểu Phỉ đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ gì nữa. Cậu phải được nghỉ ngơi, ngủ một giấc tỉnh dậy mọi thứ sẽ tốt đẹp lên ngay. Tất cả đã qua rồi, sẽ không còn có tiên đĩa nữa, không còn có người chết nữa... Tiểu Phỉ, chúng ta đi, chúng ta về thôi.

Tiết Luyện ôm lấy tôi, không để ý ánh mắt của những người xung quanh, cô ấy dắt tôi về phòng ngủ.

VI

- Lương Ngâm, Lương Ngâm?

Một tiếng gọi lớn vang bên tai, tôi cố gắng mở mắt ra và nhìn thấy Trương Nhạc Thanh đang ngồi bên cạnh, tay cô nắm lấy cánh tay tôi.

- Tớ làm sao thế?

Trán truyền đến một cảm giác đau ngằm. Tôi vung tay khỏi cô ấy rồi đưa tay lên trán mình. Trời ơi! Tôi sờ thấy một miếng băng gạc.

- Ngốc ạ, cậu hết chuyện hay sao mà phải làm tổn thương bản thân thế! - Trương Nhạc Thanh bỗng nhiên kích động và nói với tôi - Cậu vừa mới chảy máu và ngất đi. Tớ và Mã Dập Tinh đến dìu cậu về, vừa mới gọi bác sĩ đến băng bó cho cậu đấy.

- Mình chảy máu? - Tôi hỏi bằng giọng nghi ngờ.

- Đúng thế, rất lạ phải không?

Trương Nhạc Thanh gạt tay tôi ra, không cho tôi động vào vết thương.

- Ban nãy bác sĩ băng bó cho cậu, mình nghe thấy hai y sĩ nói chuyện với nhau, bảo rằng ba ngày mà Tuyết Vi của chúng ta nằm viện đấy, tối nào cô ấy cũng mộng du. Nếu không có Lý Chấn Quân theo dõi sát cô ấy thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

- Sao cô ấy lại mộng du được?

Tôi ngạc nhiên. Tuyết Vi và chúng tôi đã ở cùng nhau gần một năm, chưa bao giờ thấy cô ấy mắc chứng như thế này cả.

- Mình cũng nói thế, nhưng sự thực đã bày ra tại đó đấy.

Mã Dập Tinh bước ra từ phòng vệ sinh, đúng lúc nghe thấy tôi và Nhạc Thanh nói chuyện. Cô ấy chạy đến, cùng với Nhạc Thanh đỡ tôi dậy từ trên ghế. Ba người chúng tôi từ từ bước ra khỏi trạm xá của trường.

- Lương Ngâm, cậu là người can đảm nhất, lạnh lùng nhất trong phòng bọn mình mà sao hôm nay lại xảy ra chuyện này? Những lần thực nghiệm về lột da tróc xương, cậu đều không để xảy ra chuyện gì mà - Mã Dập Tinh vừa hỏi vừa dìu tôi đi xuống bậc thềm của cửa trạm xá.

Tôi vừa định nói câu gì đó thì đột nhiên phía trước mặt có một người đi tới, chặn trước mặt ba chúng tôi. Nhưng có thể do ba người chúng tôi đứng thành một hàng, tránh sang trái sang phải cũng vẫn không nhường nổi đường.

Ánh mắt hung ác, sắc mặt u ám, người này trông hơi quen quen. Tôi đứng đúng chỗ đối diện với người này. Khi ngừng đầu nhìn anh ta thì một cảm giác lạnh lẽo toát lên từ dưới gót chân, giống như một con rắn đang quấn quanh thân.

- Xin lỗi.

Trương Nhạc Thanh buông cánh tay của tôi ra, nhường cho người đó lối đi.

Khuôn mặt xanh xao lạnh lẽo ấy tiếp cận gần tôi, trước mắt tôi nó được phóng to tới vài lần. Theo bản năng, tôi tránh sự tiếp cận của hắn ta. Chỉ là một cái lách người, anh ta cọ vào người tôi mà bước qua.

- Nhìn người đàn ông kia sao sắc mặt lại kém thế nhỉ, chẳng biết có phải mắc chứng bệnh gì không chữa được không nữa? - Trương Nhạc Thanh quay người nhìn về phía sau lưng người đàn ông, thầm thì.

Mã Dập Tinh nhìn ra sự căng thẳng của tôi, cô vỗ nhẹ vào mặt tôi và nói:

- Hâm ả, về phòng nhanh lên, cẩn thận không bị cảm đấy.

Lớp sương mù thứ ba

Học viện Y học đáng sợ

Đã trực tới giờ ngọ ban đêm, đèn trong phòng khám tâm lý của Tống Lương Ngâm vẫn sáng. Được khắc trong đêm tối ấy nhưng nó vẫn không thể nhập vào được.

Tuy giá đất trong trung tâm thành phố quá cao, tiền tiết kiệm cộng với tích lũy của gia đình chỉ đủ mua nhà ở ngoại ô để mở phòng khám nhưng Tống Lương Ngâm vẫn cảm thấy hài lòng. Bạn biết đấy, những người có điều kiện đến khám ở chỗ bác sĩ tâm lý hầu hết đã có xe riêng. Môi trường yên tĩnh ở khu ngoại ô thành phố này là nơi thích hợp nhất cho việc điều trị tâm lý.

Việc bạn trai mãi không gọi điện thoại tới khiến cho bác sĩ Tống có chút tức tối. Cô rất đồng ý với quan điểm: Bác sĩ tâm lý cũng cần phải có bác sĩ tâm lý riêng cho mình.

Trong thời gian qua lại với người yêu, Tống Lương Ngâm không tránh khỏi được việc phân tích cử chỉ của anh ấy. Đó không phải là do cố ý mà là do bệnh nghề nghiệp. Giống như hiện tại, một lời hỏi thăm muộn mằn cũng khiến cô phải suy nghĩ. Nếu không phải là do điều kiện khách quan bất khả kháng thì việc bạn trai không thể gọi điện thoại đến cho cô chẳng phải đã chứng tỏ rằng chuyện tình cảm của họ đã xuất hiện vết rạn nứt?

Tống Lương Ngâm ngồi trước chiếc vi tính, bắt mình phải tập trung vào công việc. Cô mở tập tài liệu có đánh chữ, bên trong ghi rõ tiền sử bệnh tâm lý của người điều trị. Hiện tại, cô đang xem bản ghi chép của một bé trai. Bé trai đó đi cùng với người giúp việc, ngồi xe của nhà tới. Sự giàu có của nó có thể tưởng tượng ra được.

Nhưng với hoàn cảnh gia đình tốt như vậy mà bé lại đến đây trong tình trạng không có cha mẹ đi cùng. Qua những câu hỏi đơn giản, Tống Lương Ngâm phát hiện, do đã lâu không được sự quan tâm của cha mẹ mà tâm hồn bé dần dần khác lạ, có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng.

Trong quá trình điều trị, đôi mắt đứa trẻ đầy ý thù địch, trong tay lúc nào cũng mang theo một cái hộp bằng gỗ. Do quan tâm, Tống Lương Ngâm hỏi nó:

- Anh bạn nhỏ à, có thể nói cho cô biết, cái hộp trong tay cháu đựng thứ gì vậy?

Câu hỏi đó đã đánh trúng vào tâm trạng của thằng bé, nó cười ma mẫn và mở cái hộp, lấy ra xác một con chim và đặt lên bàn khám bệnh. Tống Lương Ngâm bị thằng bé dọa cho sợ hãi. So với con chim bị moi nội tạng bên trong ra, điều làm cô kinh ngạc hơn là nét hận thù lạnh đọng trong đôi mắt thằng bé.

Nói thật, cái ánh mắt đó đã khiến cho Tống Lương Ngâm đến giờ vẫn cảm thấy sợ. Trong lúc trầm tư suy nghĩ, tiếng kêu sắc nhọn của điện thoại di động bỗng nhiên vang lên

khiến cô run lạnh cả người. Tống Lương Ngâm nhìn đồng hồ, đúng mười hai giờ, bạn trai cuối cùng đã nhớ tới sự tồn tại của cô.

Bác sĩ Tống nhắc điện thoại lên, trực tiếp nghe. Đang muốn càu nhàu với người yêu của mình, cô bỗng cảm thấy không khí có gì đó khác lạ. Cô nói liên tục mấy tiếng “alô” nhưng không có câu trả lời của đối phương. Lúc này, Tống Lương Ngâm mới xem lại màn hình điện thoại di động.

Là điện thoại của Đào Tử gọi đến!

Cái tên này vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm. Trong số sáu tác giả, chỉ có Tống Lương Ngâm có cách liên lạc với Đào Tử. Sau khi “Quán đêm” giải tán, bọn họ rất ít khi gọi điện cho nhau. Không xóa số điện thoại của đối phương đi có lẽ là do không muốn xóa bỏ đi nỗi day dứt về sự việc ấy.

- Cậu... có chuyện à?

Tống Lương Ngâm nắm chặt lấy điện thoại di động, nhẹ nhàng hỏi. Vào thời khắc ban đêm, bất cứ ai nhận được cú điện thoại không nói gì đều cảm thấy một nỗi lo lắng không tên.

Ngoài tầm kiểm soát của cô, trong điện thoại lại truyền đến một tiếng rên thảm thiết từ xa, như có như không, lại rất gai xương sống. Lông tay, lông chân của Tống Lương Ngâm lập tức dựng đứng cả lên, cô nghe rất rõ tiếng kêu cứu của một cô gái, đối phương muốn biểu đạt với cô thông tin nào đấy.

Tiếng rên cứ tiếp tục, Tống Lương Ngâm trong phòng khám đơn độc không một bóng người chỉ cảm thấy âm thanh ấy giống như tiếng kêu gào thảm thiết, có điều nó được chỉnh nhỏ đi khoảng chục lần. Định thần trở lại, cô vội vàng hét trong điện thoại di động:

- Đào Tử, cậu đang ở đâu? Có chuyện gì thế?

Điện thoại hết sáng, cuộc nói chuyện kết thúc do đối phương tắt máy. Tim của Tống Lương Ngâm trong phút chốc như bị treo lên ở nơi cao nhất. Cô ngồi bất an trước máy vi tính, tay nắm chặt lấy điện thoại di động, tiếng kêu thảm thiết, đau khổ vẫn bay lượn bên tai. Tuy nó nhẹ nhưng vẫn có thể cào xé tim gan.

Trong tưởng tượng, đó là tiếng kêu của vong hồn bị quỷ rút lưỡi, rán dầu, khoét người dưới địa ngục. Phút chốc, cánh cửa sổ chạm đất phía trước bàn làm việc dường như đang trình diễn một màn biểu diễn. Tống Lương Ngâm vội vàng hít thở sâu, cô buộc phải điều chỉnh lại tinh thần. Ban nãy cô đã rơi vào kiểu ám thị tâm lý do chính mình tưởng tượng ra.

Đào Tử không thể xảy ra chuyện gì được! Cô ấy là người phóng viên nữ từng nhìn thấy nhiều sóng gió nhất, cô ấy sẽ không dễ dàng để mình rơi vào nguy hiểm!

Khi cảm thấy an toàn hơn, Tống Lương Ngâm mới quyết định gọi điện thoại lại cho Đào Tử, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc cô chuẩn bị nhấn phím gọi, màn hình trước mắt cô hiển thị màu xanh da trời. Tống Lương Ngâm sợ bị mất bản nhật kí ghi chép của bệnh nhân, vội vàng di chuyển chuột để điều chỉnh.

Khi cô tìm thấy được bản ghi chép quen thuộc thì chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra. Cô nhìn thấy cửa sổ văn bản từng cái từng cái một được nhảy ra, Tống Lương Ngâm nghĩ ngay rằng, máy vi tính của mình bị virus. Cô định đưa con trỏ đến góc phía trên bên phải để đóng cửa sổ đó lại thì đỉnh của văn bản có viết một tiêu đề nghe ghê người, đập vào trong mắt cô, đánh thẳng vào tâm hồn cô.

“Học viện Y học đáng sợ”.

Đây là bộ truyện mà Tống Lương Ngâm không muốn đọc lại, chẳng muốn nhớ đến dù cho nó là do cô viết. Mặc dù đã làm bác sĩ tâm lý, hiểu hết quá trình điều trị, nhưng bao nhiêu năm qua, Tống Lương Ngâm vẫn không điều trị nổi cho mình.

Cô sợ, cô không muốn nhìn thấy bộ chuyện đó nữa. Nghĩ đến trong bản tin đó, hình ảnh người con gái chết trước màn hình vi tính do uống thuốc tự tử ba năm qua, tất cả như cái bóng đè quanh quẩn bên cô.

Tống Lương Ngâm vội vàng đóng các cửa sổ, cô chiến đấu với những văn bản mỗi lúc một mở ra nhiều này. Dần dần, lực bất tòng tâm, con chuột chậm chạp không thể theo kịp được tốc độ mở cửa sổ.

Phịch! Tống Lương Ngâm rút nguồn chiếc vi tính ra, màn hình hiển thị trong phút chốc đen lại. Do hành động quá mạnh nên cô đã rút luôn dây điện của chiếc đèn bàn. Phòng khám bệnh bỗng chốc một màu đen kịt, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập quá nhanh của mình. Tống Lương Ngâm mò mò góc bàn, ngồi xuống dưới đất. Cô không muốn cầm chiếc đèn bàn vào nữa, vì sợ rằng, nếu không cẩn thận thì lại khởi động lại máy, khiến cho những file đáng sợ kia mở trở lại.

Trong lúc tĩnh lặng, một tờ giấy in đột nhiên bay từ trên cao xuống, rơi đúng vào tay của Tống Lương Ngâm. Cô ngẩng đầu nhìn, trong phút chốc, tất cả mọi giác quan đều sụp đổ: Chiếc máy in trên đầu trong tình trạng máy vi tính tắt điện vẫn đang liên tục nhả ra giấy! Trong bóng tối, giống như cái mồm lớn đang niệm một lời nguyện nào đó.

Nếu cô không đoán sai, chữ in trên tờ giấy đó chính là “Học viện Y học đáng sợ”. Tống Lương Ngâm cười đau khổ một lúc. Chính dưới ánh trăng âm u và lạnh lẽo ấy cô đã ngắm nhìn bài viết trong tay mình. Một lần nữa chứng thực cách nghĩ của mình...

I

- Em là người cuối cùng nhìn thấy bạn cùng học Ngô Tiểu Yến à? Lúc đấy cô ấy có biểu hiện gì khác thường không? Ví dụ như, nói những lời kì lạ hoặc là làm những việc gì đấy quái lạ?

Anh cảnh sát trẻ tuổi ngồi đối diện hỏi tôi những câu hỏi công thức.

Tôi do dự một lúc rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Nghĩ tới khi được vớt ra khỏi bể ngâm xác, cơ thể Ngô Tiểu Yến ướt sũng, khuôn mặt trắng nhợt quắt lại để lộ ra sự kinh hãi méo mó, dường như nhìn thấy một cái gì đáng sợ.

Anh cảnh sát trẻ lại thở một hơi dài, anh đã thấy được điểm hóc búa của vụ án. Đối mặt với những lời thêm thắt đặt điều nói xấu, nếu như vụ án đó lại được kết luận là tự sát thì phía trường học và phụ huynh tuyệt đối không thể chấp nhận được nữa. Họ buộc phải phá nhanh vụ án này, đưa ra những chứng cứ thiết thực, không thể để sinh viên ở trong trạng thái khủng hoảng bất an được nữa.

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây đã. Nếu em nhớ ra thêm điều gì, hãy liên lạc lại với anh!
- Anh cảnh sát trẻ gấp cuốn sổ "phập" một tiếng, sắc mặt nặng nề khi dặn dò tôi.

- Vâng ạ, em sẽ làm thế.

Tôi đứng dậy, không muốn nán lại ở đây thêm một giây nào nữa, tôi quay người đi để lại anh cảnh sát trẻ ngồi một mình nơi đó tập trung suy nghĩ.

Về cái chết của Ngô Tiểu Yến, tôi có thể nói cái gì cũng không biết sao? Tôi cúi đầu, bước nhanh để rời khỏi cái không gian nhỏ hẹp khiến ngạt thở đó. Ban nãy, đối diện với những câu hỏi của cảnh sát, tôi có thể nói gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ bắt tôi nói với anh ta, tôi cảm thấy Ngô Tiểu Yến... cả những bạn học kia đều gặp phải quỷ sao? Những lời phỏng đoán vô căn cứ đó, ngay cả tôi còn không thể tin hoàn toàn thì làm sao khiến bọn họ tin được?!

Trời ơi, trong Học viện Y học luôn bày ra những thứ khiến người thường phát sợ. Ví dụ như, phòng giải phẫu đáng sợ thuộc nhà pháp y u ám, trong phòng chứa từng cái xác một được ngâm phoóc môn, còn nữa... gần đây trong trường học xảy ra những vụ án mạng kì quái, người chết đều là những sinh viên khoa lâm sàng. Mà Ngô Tiểu Yến, là học sinh nữ thứ ba chết trong bể ngâm xác đó.

Gần tối, gió đêm thổi về, cái trường học to như thế mà lại chỉ có vài học sinh đang đi lại trong ấy.

Cửa phòng chứa xác đóng kín mít. Từ khi nơi đây xảy ra án mạng, người nữ phụ trách trông giữ nơi đây bị trường học cho tạm thời nghỉ việc. Sau khi tiếp nhận hỏi cung và thẩm

vấn của cảnh sát nhiều lần, cuối cùng đã xác định rằng cô ấy không có liên quan gì trong vụ này. Nhưng người nữ bảo vệ ấy lại không nói gì, cũng không muốn phải tiếp tục trông nhà chứa xác nữa. Trường học không còn cách nào khác đành soạn một văn bản tuyển nhân viên.

Tiếp sau đó, ở đây lại liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, người chết đều là sinh viên nữ của khoa lâm sàng, xác chết đều được tìm thấy trong bể ngâm xác. Cách chết như vậy, nếu chỉ một lần thì còn có thể nhận định là ngoài ý muốn hoặc là tự sát, nhưng xảy ra vụ thứ hai rồi đến vụ thứ ba thì không thể không nổi lên sự nghi ngờ và cảnh giác từ mọi phía.

Các xác chết mới thông thường đều phải được định hình trong bể ngâm xác, ít nhất nửa năm sau mới có thể kéo lên vào phòng học để dùng cho việc phẫu thuật. Các học sinh thường không dùng tới xác ở trong phòng đặt xác. Thế... Ngô Tiểu Yến bọn họ... vì sao lại đến phòng giữ xác? Bọn họ tại sao lại lỡ chân để rơi vào trong bể ngâm xác cơ chứ?

Tôi nhớ lại kết quả giám định pháp y, Ngô Tiểu Yến và hai người bạn gái cùng học kia đều là lỡ chân để rơi vào bể ngâm xác, đã có vết tích của việc vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn không sống lại được...

Ôi! - một tiếng kêu than hơi run rẩy cùng với cơn gió đêm truyền đến tai tôi. Tôi đột nhiên sợ hãi, đột nhiên cảm thấy toàn thân mình ớn lạnh, lông tay cũng theo đó mà dựng cả lên. Đằng sau lưng như có cái gì đó đang tiến dần đến tôi... không có âm thanh, chẳng có hơi thở, không nghe thấy bất kì tiếng bước chân nào. Tôi lấy can đảm và từ từ quay đầu lại. à, thở một hơi dài, tôi trách mình đã quá đa nghi.

Sau lưng tôi là người bảo vệ mới được tuyển vào làm. Ông ta đứng dưới một bóng đèn bị sắp bóng, tôi nhìn không được rõ các nét và sắc thái biểu cảm của ông ấy. Đột nhiên, một cơn gió lạnh từ khe hở cửa chính thổi ra. Lỡ chân lông bị thổi đầy vào cơn gió lạnh u ám.

Tôi lùi về sau hai bước theo bản năng, lúc đó mới phát hiện, mình đang dừng lại ở cửa của nhà để xác. Từ sau khi nơi này xảy ra án mạng, tôi luôn tránh đến gần vào buổi tối. Tối hôm nay ma quỷ nào xui khiến mà tôi đã tiến gần tới đây? Tôi quay người lại, định vội vàng rời khỏi, điện thoại lúc này lại kêu to, không kìm được kêu lên một tiếng, tiếng kêu sợ hãi ngăn ngủi ấy truyền đi trong đêm tối yên tĩnh khiến tôi có cảm giác sợ hãi. Đưa tay ép lên tim, tôi nghi ngờ, thậm chí tôi còn nhìn thấy cả tim mình đang đập.

Móc chiếc di động ra, tôi cau mày nhìn số điện thoại lạ, ấn vào nút nghe một cách không hài lòng:

- Alô, ai vậy?

- Xin chào, tôi là Lý Dật Phàm.

Đó là người cảnh sát trẻ ban sáng đã gặp, từ đầu dây bên kia vang lên âm thanh giọng nói lạnh lùng.

- Anh tìm em có việc gì?
- Em đang ở đâu? - Anh ta hỏi thấp giọng.
- Ở... trước cửa phòng để xác.

Tôi do dự một lát rồi vẫn nói với anh ta.

- Em làm gì ở đây? - Giọng của Lý Dật Phàm có đôi chút thay đổi - Có phải em đã nghĩ ra cái gì rồi không? Hay là, em biết cái gì đó nhưng lại không muốn nói ra?

- Không... em, không có... em chỉ đến nhìn nơi đây một chút, nhớ lại người bạn cũ ấy mà.

Tôi thở dài.

- Tuy vậy, em đồng ý cách nhìn nhận của anh. Ngô Tiểu Yến... cô ấy, không các cô ấy, em tin là họ không thể tự sát được.

Sau khi đầu kia điện thoại yên tĩnh vài giây, tiếng của Lý Dật Phàm lại cất lên:

- Em không được để kích động tinh thần quá, hãy về kí túc nghỉ sớm đi. Đúng rồi, ngày mai bọn anh sẽ bảo làm một chiếc máy giám sát. Chuyện này chỉ cần em biết là được, tạm thời đừng nói cho ai biết.

- Vâng, em nhớ rồi.

Tuy có chút kì lạ nhưng tôi không hỏi nhiều. Gác điện thoại, tôi nhìn về phía cửa phòng để xác một lần nữa, cái bóng vút qua nhanh, đột nhiên biến mất, đã chẳng còn ai đứng ở đó nữa.

Lê đôi chân nặng nề về tới kí túc. Ngoài Mã Dập Tinh đã về nhà, hai người bạn cùng phòng còn lại đang ngồi yên lặng ở giường mình và làm việc của họ. Tối nay, họ đều không phải tự học, cũng không phải đến phòng phẫu thuật để làm giải phẫu. Tôi ngồi trước chiếc bàn đặt máy vi tính, chống tay lên trán.

- Lương Ngâm, hôm nay cảnh sát tìm cậu hỏi gì thế? - Trương Nhạc Thanh ở giường trên phía đối diện quay người, đến gần phía tôi hỏi.

- Chẳng có gì, đơn giản chỉ là nói chuyện thôi - Đã mệt cả ngày nên tôi hơi lười mở miệng.

- Cậu... nói với bọn họ rồi à? Giấc mơ kì lạ của Tiểu Yến Tử, còn cả những tiếng động kia?

- Đương nhiên là không. Chuyện không có căn cứ khoa học, tớ làm sao nói được với cảnh sát?!

Tôi đột nhiên có chút bức tức, ngừng đầu nhìn thẳng cô ấy.

Kể cả Ngô Tiểu Yến, học kì này đã có ba người chết, ba người đó đều ở khoa lâm sàng chúng tôi. Cái chết của họ phủ một bóng mờ trong tim những sinh viên trong khoa. Cuối cùng... còn có ai sẽ tiếp tục được nghe thấy âm thanh kì quái đó không? Còn có ai sẽ phải mơ thấy những giấc mơ kì lạ kia không? Vậy, người phải chết tiếp theo... sẽ là bạn, là tôi, hay là cô ta?

Nửa đêm, tôi xoay người liên tục trên giường, những chuyện xảy ra ngày hôm nay đã khiến tôi không hề muốn ngủ. Đêm dần khuya, đèn trên đường đi của tòa nhà cũng tối dần, ngày càng tĩnh mịch, thậm chí tôi có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của những người bạn trong phòng sau khi chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên, tôi vĩnh tai lắng nghe, dường như có tiếng gì đó, tí tách, tí tách, tí tách tí tách... Đó là tiếng gì thế? Là tiếng chạy của kim đồng hồ? Không giống, tôi dần dần lấy lại tinh thần, lắng nghe một cách kĩ càng, hình như là... tiếng nước nhỏ giọt.

Lạ thật! Kí túc của chúng tôi cách phòng chứa nước mấy gian nhà cơ mà, hơn nữa, phòng chứa nước và kí túc của chúng tôi ở về một phía. Cứ coi như vòi nước có nhỏ giọt ra thì âm thanh đó lại có thể truyền xa đến như vậy?

Cùng với tiếng nước nhỏ giọt, một âm thanh cứ lượn lờ vương vít và truyền vào tai tôi:

"Lương Ngâm, Lương Ngâm... là mình đây, mình khó chịu quá, cậu mau đến cứu mình đi... mình ở trong bể nước... cậu nhất định... phải đến cứu mình đây..."

Ái! - cái âm thanh đó? Tôi xúc động đến suýt chút nữa thì nhảy người lên.

Đó là tiếng của Ngô Tiểu Yến! Không sai, chắc chắn là cô ấy! Nhưng, buổi sáng rõ ràng mình tận mắt nhìn thấy xác cô ấy được vớt ra từ trong bể nước mà, sao bây giờ... tiếng cô ấy lại vang lên khe khẽ, từ xa tới gần, lặp đi lặp lại, vang lên từ cửa phòng kí túc.

Tôi cũng là người bạo gan, điều này tôi có thể chứng minh. Một vài bạn cùng học có thể bị ngất trong giờ giải phẫu, nhưng tôi thì lại có thể lạnh lùng phẫu thuật xác chết, hoàn thành nhiệm vụ mà thầy cô giao cho. Mặc dù to gan như thế nhưng trong thời khắc đêm tối thế này, tôi vẫn còn cảm thấy một cảm giác sợ hãi nổi lên trong tim.

"Lương Ngâm, Lương Ngâm... cứu mình với..."

Âm thanh đó, giống như ngọn thủy triều trào lên trong đêm tối, từng cơn từng cơn xô mạnh đến như muốn nuốt chửng lấy tôi.

Sống lưng tôi ớn lạnh. Phần chân tóc bốc lên khí lạnh nhưng tôi không dám nói ra, chỉ có thể nói với bản thân rằng thế giới này không có quỷ, những người học y tại sao còn tin vào những cái đó!

Trời dần sáng, âm thanh đó đi xa dần, dần dần không nghe thấy nữa.

Vương Tuyết Vi nằm trước mặt tôi đã tỉnh, cô dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, ngồi dậy, tôi đoán là muốn đi vệ sinh. Nhìn thấy tôi ngồi chờ sẵn bên chiếc chăn bông trên giường, cô ấy dường như sợ hãi, trong phút chốc không còn ngái ngủ nữa.

- Lương Ngâm, cậu sao thế? Sắc mặt cậu sao kém thế, không phải cả đêm không ngủ được đấy chứ?

- Không, không có gì... bụng hơi khó chịu.

Tuyết Vi là người nhát gan nhất trong phòng kí túc của bọn tôi. Tôi nói ra sẽ làm cô ấy sợ nên đành nói dối cho qua.

Khi nói câu nói đó, dường như tôi còn nghe thấy tiếng của Ngô Tiểu Tuyết vọng về một cách rõ ràng trong đầu tôi.

"Lương Ngâm, mình khó chịu quá, cậu mong đến cứu mình đi..."

Không khí lạnh lẽo của buổi sáng sớm khiến tôi ngạt thở, tiếng động mạnh trong lồng ngực dường như xé tan suy nghĩ của tôi.

Tôi sợ hãi, một sự sợ hãi không tên. Trong tâm trí đột nhiên vụt qua một cái gì đó, dường như có người nào đang dùng mắt nhìn chăm chú vào tôi. Cùng với việc cảm nhận được ánh mắt giám sát, dường như còn có một âm thanh đang gọi tôi...

"... Cậu nhất định... phải cứu tớ nhé..."

Điều này... là thật? Lẽ nào... Ngô Tiểu Yến chưa chết? Tôi đập mạnh vào đầu, Tổng Lương Ngâm à, Tổng Lương Ngâm, vừa mới sớm ra mà đã điên rồi, người đã chết còn có thể sống lại được không?

Vương Tuyết Vi nhìn thấy khuôn mặt căm lặng không hề lên tiếng của tôi, cho rằng tôi quá đau bụng, cô vội vàng nhắc chiếc phích nước nóng lên rót cho tôi ít nước. Ai ngờ, phích nước nóng đó lại không có gì, cô ấy đành mở cửa tính đi đun cho tôi ít nước.

- Ấy, Lương Ngâm?

Tôi nhìn về phía Tuyết Vi gọi, thấy cô ấy đang bồn chồn chỉ vào một vũng nước trước cửa và nói:

- Đem qua cậu làm đổ nước trong phích ra hả? Sao ngoài cửa lại có nhiều nước thế kia?

Tôi chờ người ra, xuống giường và đi về phía đó để xem.

Đó không phải là mùi của nước.

Lại nghĩ đến âm thanh tối qua nghe thấy, tôi mím chặt môi lại không nói câu nào.

III

Bóng đêm vụ tạt sát của nữ sinh khoa lâm sàng vẫn còn chưa tan trong tâm trí các sinh viên thì trong trường học lại bắt đầu đồn đại sôi nổi một câu chuyện kì lạ.

Tòa nhà giải phẫu khoa pháp y xuất hiện quỷ!

Không biết có phải do ảnh hưởng tinh thần của tôi hay không mà mấy ngày gần đây tinh thần của Vương Tuyết Vi ngày một đi xuống, cô ấy ngày càng nghiêm trọng hơn tôi. Cô ấy nhìn thấy cái bóng giống bóng người mập mờ vào ban đêm. Cô ấy vốn đã nhát gan nên cả ngày vô cùng hoảng sợ, ngay cả lên lớp cũng không đi nữa. Ngày ngày phải có bạn trai đi bên cạnh, cô còn dời chuyển ngành học, quyết không chịu tiếp tục học khoa lâm sàng nữa.

Reng... - đang nghĩ ngợi rất sâu thì chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên. Tay tôi run rẩy, nước trong cốc tràn ra ngoài một nửa.

Khẽ chửi rủa một tiếng, tôi đặt cốc nước xuống, cầm điện thoại lên:

- Alô, ai thế ạ? Alô!

Hỏi ba câu liên tục mà bên kia chẳng thấy đáp lời, chỉ nghe thấy tiếng của mình truyền lại từ trong ống nghe. Âm thanh đó lượn lờ, như đến từ một thế giới khác. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng của mình, sắc nhọn, mỏng manh. Trong tức khắc, một cảm giác khó chịu tấn công vào tim tôi, tôi đập mạnh điện thoại xuống.

Tiếng của tôi, giống hệt như âm thanh ở dưới địa ngục mà mỗi đêm xuất hiện:

“Lương Ngâm... cứu mình với... mình khó chịu quá...”

- Á! - Tôi kêu to lên, dùng lực giật mạnh tóc, đầu tôi đau lắm, đau tới mức sắp nứt ra rồi! Chuyện... gì xảy ra thế này?

Reng!... - chiếc điện thoại trên bàn lại tiếp tục vang lên inh tai. Tôi xoay người và ngừng đầu lên, mồ hôi như mưa khi nhìn về phía chiếc điện thoại. Tôi định ngắt đường dây điện thoại đi nhưng không lấy được nửa phần sức lực. Một hồi lâu sau, không, có lẽ cũng chỉ vài giây thôi, tiếng điện thoại vẫn không ngừng reo bên tai.

Tôi hít một hơi rồi nhấc điện thoại lên.

- Alô, xin hỏi có Tống Lương Ngâm ở đó không? - Đầu bên kia điện thoại có tiếng hỏi rõ ràng.

- Có...

Tôi ngừng một lúc, không kìm nổi tiếng nước nở nhỏ của mình:

- Tôi, là tôi đây, tôi là Tống Lương Ngâm...
- Chào em, anh là Lý Dật Phàm đây. Alô, em sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?
- Không, không có gì.

Tôi hít một hơi, dùng tay lau đi nước mắt trên mặt:

- Anh tìm em có việc gì không?
- Anh đang ở trong trường em, em có thể ra ngoài được không? Chúng ta nói chuyện một lúc, vẫn là chuyện có liên quan tới bạn học Lý Tiểu Yến của em.

Anh ta nói ở đầu dây bên kia.

Lý Dật Phàm, anh ta vẫn đang điều tra nguyên nhân cái chết của Tiểu Yến Tử? Hai ngày nay do thấy khó chịu nên tôi tắt điện thoại. Không ngờ anh ta lại gọi điện đến kí túc. Về cảm giác, tôi như một người hoạt động trong lòng đối phương trong phim Hồng Kông vậy, lúc nào cũng lén lút duy trì một liên hệ mật thiết với cảnh sát.

Đặt điện thoại xuống, tôi không nói câu nào. Rốt cuộc cũng phải lè mề đi đôi giày vào để ra ngoài gặp anh ta. Chúng tôi hẹn nhau sẽ gặp ở quán ăn phương Tây trong trường. Tôi đi đến đoạn vòng của cầu thang lên tầng hai đã nhìn thấy anh ta đang ngồi ở vị trí sát với cửa sổ. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta đứng thẳng người lên, dường như có chút ngạc nhiên. Một lúc sau mới ngồi xuống:

- Gần đây em làm sao thế? Trông em gầy như quỷ ấy. Âm thanh buổi tối còn không?

Tôi ngẩng đầu lên hỏi một cách đột ngột:

- Anh, tại sao anh biết?
- Anh là cảnh sát. Không một cái gì có thể thoát khỏi đôi mắt của người đang thi hành luật pháp - Anh ta bình tĩnh, nói ra câu đó một cách tự nhiên.

Tôi đảo con ngươi. Quỷ mới tin nổi anh ta. Nhất định là từ cái mồm rộng Trương Nhạc Thanh đã tiết lộ ra bí mật này. Vuốt lại mái tóc chưa được chải chuốt, xem ra tôi thực sự còn thảm hại hơn một con quỷ.

- Những âm thanh đó... mỗi đêm không cần mời cũng đến chuẩn giờ hơn cả bạn trai em
- Tôi vẫn còn có thể đùa được với anh ta.
- Những người khác không nghe thấy sao?

Lý Dật Phàm cau mày.

- Không nghe thấy.

Tôi lắc đầu yếu đuối. Trương Nhạc Thanh vì chuyện này mà đã không ngủ cả đêm với tôi. Nhưng đêm đó, không biết có phải do có ảnh hưởng của cô ấy không mà tiếng kêu cứu của Tiểu Yến Tử cũng yếu đi rất nhiều. Tôi nghe lúc thấy lúc không trong khi Nhạc Thanh không hề nghe thấy một tiếng nào.

- Chỉ có em nghe thấy, không biết vì sao.

Lý Dật Phàm suy nghĩ một lúc, thở dài một hơi rồi lại hỏi sang chuyện khác:

- Nghe nói mấy ngày nay trong trường lại xảy ra chuyện?

- So với chuyện người chết thì có thể coi là không xảy ra chuyện gì.

Tôi dẫn đo xem câu tiếp theo nên nói với cảnh sát thế nào.

- Chẳng qua là đã có một sinh viên nhìn thấy quỷ thôi.

- Em thử nói cho anh xem - Anh ta nhìn tôi chằm chằm, dường như đó trở thành một trong những manh mối.

Tôi thở một hơi, cúi đầu dùng ống hút hút hai hơi nước ngọt, sau đó từ từ nói, chuyện này có thể phải kể từ hai hôm trước.

Nửa học kì sau của năm thứ nhất, cũng chính là học kì này, khoa lâm sàng chúng tôi đã mở lớp giải phẫu. Giải phẫu là một môn cơ sở, có nghĩa là, phải thi, hơn nữa là phải qua được các mục thi đó. Sinh viên khoa chúng tôi tuy không đồng bằng khoa pháp y, song cũng cần phải đến phòng giải phẫu để thực tập giải phẫu. Kết quả chính vào ngày hôm kia, Vương Tuyết Vi đã đến học thêm để chuẩn bị cho thi cuối kì môn giải phẫu, cô ấy phải đi muộn hơn một chút.

Một mình cô khi đi xuống tầng, đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc như đang lầm nhấm các bước giải phẫu. Cô ấy đi về phía phòng giải phẫu, tò mò muốn xem xem ai còn ở đây luyện tập muộn thế này. Đứng ở trước cửa phòng giải phẫu, cô nhẹ nhàng thò một nửa người vào để nhìn, chỉ vừa mới nhìn đã ngất ngay tại chỗ.

May mà ngày hôm đó Tuyết Vi và bạn trai Lý Chấn Quân của mình đã hẹn nhau, anh ta đến tòa nhà giải phẫu để đón cô. Lý Chấn Quân và người thanh niên bảo vệ cùng nhau đưa Tuyết Vi còn đang hôn mê vào bệnh viện của trường.

Sau khi xảy ra chuyện, Lý Chấn Quân ở bên cạnh Tuyết Vi nửa bước không rời, anh ấy sợ người bạn gái đang suy nhược thần kinh của mình lại xảy ra chuyện không may. Anh ấy khiến tôi thực sự ngưỡng mộ.

- Cùng với anh bảo vệ? - Lý Dật Phàm nhìn tôi, ánh mắt sáng lên.

- Đúng vậy, chính là cái anh bảo vệ mà trường mới tuyển đến đấy. Anh ấy bây giờ không những phụ trách trông nhà xác mà còn đi tuần tra phòng giải phẫu.

- Ồ... ra là thế - Lý Dật Phàm ồ lên một tiếng rồi lại chuyển sang chuyện khác:

- Em đã đi thăm Vương Tuyết Vi chưa? Hôm đó thực ra cô ấy đã nhìn thấy cái gì? Cô ấy nói gì với em?

- Cô ấy đã nhìn thấy...

Liếm liếm đôi môi, tự nhiên tôi thấy mình đang run lên.

- Cô ấy nhìn thấy Ngô Tiểu Yến đang ngồi làm giải phẫu. Hơn nữa, sau khi nhìn thấy Tuyết Vi, cô ấy còn vừa cười vừa vẫy tay gọi Tuyết Vi nữa.

Hôm qua, Tuyết Vi nằm trên giường và miêu tả lại cho tôi khung cảnh lúc ấy. Khi đó tôi còn thấy mọi thứ như đang hiện ra trước mắt, như mình đang tận mắt trông thấy vậy. Tôi đột nhiên vui đầu vào lòng bàn tay.

Lý Dật Phàm cũng không ngăn nổi sự kích động. Thiết nghĩ, nếu là anh ta nhìn thấy cái cảnh đấy cũng đã đủ sợ hãi.

- Tổng Lương Ngâm này, chúng ta đến đó xem đi - Lý Dật Phàm kéo mạnh chiếc ghế ra và đứng dậy.

- Đi đâu? Xem cái gì?

Tôi ngừng đầu lên, thấy hơi bị chóng mặt. Nhìn anh ta một cách lạ kì, trong phút chốc không hiểu anh ta nói gì.

- Chúng ta đến phòng giải phẫu đó!

- Đến đó làm gì? Từ ngày xảy ra chuyện, trường học đã khóa phòng giải phẫu đó lại rồi - Tôi có chút do dự, đưa tay ra kéo anh ấy.

- Anh thấy chuyện này thật kì quái, đi xem có thể sẽ phát hiện ra manh mối gì đó.

IV

Thân phận của cảnh sát thật khác với người thường. Lấy được chìa khóa từ phòng bảo vệ hậu cần, Lý Dật Phàm và tôi đến căn phòng giải phẫu mà Tuyết Vi nhìn thấy ma. Hôm nay là chủ nhật, không có giáo viên và sinh viên tới đây học. Tin đồn tòa nhà giải phẫu có ma đã được truyền đi khắp nơi khiến cho đa số sinh viên không dám tới đây tự học nữa. Tòa nhà lạnh lẽo, không có hơi người.

Tôi lưỡng lự trước cửa phòng giải phẫu, không dám đi vào, lúc nào tôi cũng thấy bên trong thật âm u. Một người bình thường gan dạ như tôi, thế mà sau khi xảy ra liên tiếp những chuyện này thấy gan mình nhỏ đi nhiều. Bên tai lại nghe thấy tiếng ma sát sột soạt, giống như tiếng dao phẫu thuật đang nhẹ nhàng lột da ra...

- Em đứng ngoài cửa làm gì? Vào đi! - Lý Dật Phàm bước lại, ra hiệu cho tôi cùng đi vào. Tôi ngửng đầu lên, sợ hãi nhìn anh ta.

- Anh, anh không nghe thấy tiếng gì sao? Tiếng giải phẫu cơ thể người?

- Em nói gì?

Lý Dật Phàm xoay người một vòng rồi lại bước đến trước mặt tôi.

- Hôm nay là chủ nhật, em quên rồi à? Mọi người chẳng ai lên lớp, chẳng nói đến ở đây, tiếng động ở đâu ra?

Tôi chờ người ra, lại đến rồi, chỉ có tôi là nghe thấy.

- Tổng Lương Ngâm, em đã từng học trong phòng giải phẫu này bao giờ chưa?

Lý Dật Phàm cúi đầu nhìn tôi, có thể là do lúc đó tôi quá căng thẳng nên anh ta cố tìm cách nói chuyện với tôi.

- Đương nhiên, lớp lâm sàng 2 và lớp lâm sàng 1 học kì này bắt đầu học ở đây.

Tôi đi đến một bàn giải phẫu, chỉ tay nói:

- Đây là bàn giải phẫu của tổ bọn em. Tiếc là năm người chỉ hoàn thành buổi thực tập giải phẫu được có một lần.

- Ơ? Năm người bọn em gồm những ai? - Lý Dật Phàm hỏi một cách hứng thú.

- Có sư tử, Trương Diễm Hồng, Ngô Tiểu Yến, em và Vương Tuyết Vi. Năm người này anh đều nhìn thấy hết rồi...

Nói đến đây, tôi bất ngờ dừng lại, trong mắt đầy sự sợ hãi. Lắc lắc đầu, mở to mồm nhưng vẫn không nói được câu nào. Năm người giờ đã chết đi ba, một người hiện đang nằm trong bệnh viện, chỉ còn mỗi tôi vẫn đang sống dở chết dở ở nơi đây. Tại sao lại trùng hợp đến thế, đúng vào năm người chúng tôi? Lẽ nào chúng tôi đều đã gặp phải một thứ gì đó không sạch sẽ?

Khuôn mặt Lý Dật Phàm bỗng nghiêm túc hẳn lên. Anh ta tập trung suy nghĩ rồi hỏi:

- Hôm thực tập giải phẫu đó, năm người các em đã làm những gì?
- Môn giải phẫu, đương nhiên là giải phẫu cơ thể người rồi - Tôi nói giọng khàn khàn.
- Các thao tác cụ thể thế nào? - Anh ta tiếp tục hỏi.

- Bọn em giải phẫu một cơ thể phụ nữ theo các bước thao tác. à, đúng rồi. Cô ấy chết do bị xe đâm, gia đình cô ấy quyên tặng. Tuy cơ thể có đôi chút dập vỡ song không ảnh hưởng tới việc thực tập giải phẫu của bọn em.

Tôi nhớ lại thật tỉ mỉ về ngày hôm đó.

- Theo các bước thao tác?

Lý Dật Phàm dường như không hiểu lắm:

- Cái này cũng cần phải có các bước cơ à?

- Đương nhiên phải có rồi! - Tôi tròn mắt nhìn anh ta. Tôi nói với giọng không hài lòng về việc anh ta coi thường chuyên môn này.

- Đầu tiên là sơ tử và Trương Diễm Hồng rạch da, phân chia bắp thịt; sau đó Ngô Tiểu Yến làm về các huyết quản và dây thần kinh chính. Cuối cùng em và Tuyết Vi mới mổ phần khoang ngực và bụng, quan sát khí tạng.

- Ồ, hóa ra là như vậy. - Lý Dật Phàm tỏ ra đã học được rất nhiều - Vậy... ngoài việc giải phẫu cơ thể người ra, các em còn gặp phải chuyện gì đặc biệt không?

- Chuyện đặc biệt? - Tôi bậm môi, cố gắng tìm kiếm những tình tiết nhỏ trong đầu về buổi hôm đó - à, em nhớ ra một chuyện. Hôm đó khi bọn em đang lên lớp giờ giải phẫu thì đột nhiên nghe thấy tiếng một người đàn ông gào thét ở ngoài hành lang. Anh ta hét lên nào là phạm tội giết người... giết người phải đền mạng... cứ loạn cả lên! Nghe nói, anh ta đến để ngăn cản không cho xác của người vợ chưa cưới của mình bị giải phẫu. Nhưng do anh ta không phải là người thân thích của người chết nên phía trường không để ý đến yêu cầu của anh ta. Điều này... có được coi là đặc biệt không?

- Ủ - Lý Dật Phàm gật đầu - Hôm nay nói tới đây thôi. Thực ra anh không nên kéo em tới nơi này, nơi này sẽ khiến tinh thần em căng thẳng hơn - Nói xong anh ta nở một nụ cười xin lỗi rồi đưa cho tôi thứ gì đó.

- Đeo cái này vào người, nếu còn nghe thấy âm thanh kì lạ thì mở nó ra! Nhớ lấy!

Tôi cúi đầu nhận lấy và nhìn. Đó chính là một chiếc máy nghe trộm để lén theo dấu vết loại nhỏ!

- Cảnh sát Lý, anh có tin thế giới này có ma không? Anh có cảm giác rằng năm người chúng em đã gặp ma rồi không? - Tôi lắp bắp hỏi anh ta - Em cảm giác mình sắp bị điên rồi. Thật sự sắp không chịu được rồi.

- Em đừng nghĩ lung tung. Yên tâm đi, cảnh sát sẽ bảo vệ em. Anh đảm bảo, vụ án này sẽ được đưa ra ánh sáng rất nhanh thôi.

Lý Dật Phàm khẽ hứa với tôi. Kì lạ ở chỗ, nghe xong câu nói này, tôi chẳng những không có cảm giác vui vẻ mà trái lại còn cảm thấy một áp lực từ tim trào lên khiến tức thở, nó quẩn quanh một hồi lâu.

V

Sau ba ngày ở lại viện theo dõi, ngày mai Vương Tuyết Vi đã có thể về. Từ khi cô ấy xảy ra chuyện, chỉ cần nhìn thấy trời sập tối, tôi đã bắt đầu sợ hãi. Cho dù giáo viên có điểm danh tiếp theo hay không tôi cũng chẳng còn bụng dạ nào mà học nốt tiết đó, vội vàng cầm cặp sách nhanh chóng rời khỏi phòng học có cầu thang lớn.

Giảng đường vừa được xây xong cũng có kiến trúc giống như vậy, mỗi một phòng học đều có mười mấy lối ra rộng rãi. Sau này, ban ngày có thể đến đây để lên mạng. Tôi cặp cặp lên, vừa đi vừa nghĩ. Bỗng nhiên, ánh sáng cuối ngày trên kính cửa sổ sát đất nơi khoe mắt đã cho tôi thấy cái gì đó.

Một đôi mắt lạnh lùng đang dõi sát theo từng cử chỉ của tôi.

Tim run lên, tôi do dự vì muốn quay đầu lại nhìn xem thế nào, đúng lúc có mấy sinh viên đi qua cọ vai vào tôi. Thế là tôi thừa dịp đó quay đầu lại, sau lưng chẳng có một cái gì. Ánh mắt tôi đã đón lấy một khoảng không. Nhưng cái cảm giác bị giám sát không hề mất đi. Nhìn quanh một lát, tôi chẳng thấy cái gì khác lạ ngoài mấy sinh viên đang đi lại vội vàng như tôi.

Tim tôi đập loạn nhịp, cảm giác sợ hãi đã chinh phục được tôi. Đứng sững lại, tôi chuyển từ bước nhanh sang chạy vội. Mỗi lần ý nghĩ sợ hãi được nảy ra, tôi lại cảm thấy bốn phía như đều có gió từ cõi âm thổi đến, bóng cây bóng hoa đều biến thành bóng ma hết cả.

Trong lúc chạy, tôi cảm giác như đang có đôi mắt quỷ tối om dõi theo phía sau, hút lấy linh hồn của tôi... Chạy một hơi về kí túc, ánh đèn sáng hài hòa đón tiếp tôi. Tôi dừng lại, nhìn về phía bóng đêm và ánh trắng sáng đang bị nhốt ngoài khung kính cửa sổ, thở một hơi dài. Mồ hôi trên mặt thật ngứa ngáy khó chịu. Tôi cầm chậu đi đến bồn rửa nước.

Tiếng nước chảy róc rách từ vòi nước khiến tôi liên tưởng đến tiếng nước nhỏ giọt tí tách vào mỗi đêm. Từ khi tôi nghe thấy âm thanh tiếng nước nhỏ giọt, mỗi buổi sáng trước cửa phòng tôi đều ẩm ướt hết cả. Ngừng hít thở, tôi cho mặt ngập trong chậu. Nhớ đến hôm đầu tiên lên lớp môn giải phẫu, một sinh viên trong lớp đã vẽ bức tranh biếm họa: mấy cái xác trên bàn mổ ngồi cả dãy để hỏi thăm sức khỏe của những người thực hiện giải phẫu. Lúc đó, sau khi xem xong, tôi đã cười lớn nhưng bây giờ lại cảm thấy nỗi sợ hãi lan ra khắp cơ thể.

Nước thẩm ra ngoài cửa phòng kí túc thực ra không phải là nước, cái mùi đó là mùi của phoóc - môn.

Dạ dày đột nhiên đau quặn, tôi ngừng mặt lên, hai tay bê chậu nước và hất mạnh đi. Những giọt nước lạnh nhỏ xuống từ khuôn mặt, tôi đứng thẳng người dậy, trong gương một khuôn mặt xanh xao yếu ớt giống như từng bị ngâm trong nước vậy.

Trước khi ra khỏi cửa, tôi có cầm theo một cái kéo, định để sửa lại đôi lông mày đang ướn. Tôi nhìn vào gương và bắt đầu cắt sửa theo ý muốn.

“Lương Ngâm, Tổng Lương Ngâm...”

Tiếng của Tiểu Yến Tử đột nhiên lại vang lên bên tai tôi. Tôi chớp mắt và nhìn vào trong gương. Tôi nhìn thấy Tiểu Yến Tử đang đứng phía sau lưng mình, cười với tôi, chiếc núm đồng tiền ở hai bên má lúc ẩn lúc hiện.

- Lương Ngâm, cậu đi với mình đi, chúng ta lại cứ như trước, cùng nhau lên lớp, cùng nhau tự học... - Tiếng của cô ấy nghe ra đầy mê hoặc.

Tôi thẳng đờ người ra, hồi lâu mới thoát ra được một chữ từ trong kẽ răng:

- Không.

Tiểu Yến Tử vẫn nhìn tôi cười, từ từ đưa tay lên vai tôi.

Tôi sợ hãi muốn rời khỏi cô ấy nhưng mỗi lúc cô ấy một gần hơn.

- Lương Ngâm, cậu không đến cứu mình, cậu đã hại chết mình! - Giọng Ngô Tiểu Yến lạnh lùng truyền vào tai tôi, khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo từ dưới đáy tim. Tôi nhìn thấy, trong khóe mắt cô ấy chảy ra một giọt máu.

- Không, tôi không... - Chưa nói hết lời tôi đã ngất lịm đi.

VII

"Lương Ngâm, Lương Ngâm..."

Âm thanh tiếng gọi nhỏ nhẹ, từng đợt từng đợt lướt qua đỉnh đầu, trong đêm tối tĩnh mịch giống như có thể sờ thấy được.

Tôi xoay người liên tục, cho rằng mình đã tỉnh. Mắt mở to, cố gắng tạo ra một khe hở.

"Lương Ngâm, cậu đến với mình đi, bây giờ đến đi, mình đợi cậu..."

Tôi choáng đầu đến khó chịu, giống như đang bị những chiếc dây chun bắn vào đầu một cách không kiêng nể. Đầu đau đến mức không còn tìm thấy vị trí chính xác để ấn nó xuống, chỉ cảm thấy toàn bộ da đầu tê liệt. Giống như có cái gì đó thoát khỏi sự kiểm soát của tôi, chiếm lấy thần kinh và chi phối cơ thể tôi.

"Lương Ngâm, Lương Ngâm..." âm thanh đó lại bắt đầu thúc giục tôi, câu này nối tiếp câu khác.

- ... Được rồi.

Tôi thở một hơi cuối cùng, không thêm giấy giữa mà cố gắng đi theo.

Một người bước đi từ từ trong bóng đêm... lần mò theo mỗi một tấc đất, lại lần mò theo mỗi một bức tường... một ngọn gió thổi qua tai tôi, âm hồn người chết lượn lờ trong gió và nói thầm bên tai tôi:

"Đừng sợ... đến bên mình đi... mình đang đợi cậu, vẫn đang đợi cậu đây..."

Đêm lạnh như nước. Những giọt sương rớt trên phần da thịt để lộ dẫn đến từng cơn run sợ.

Hai cánh cửa to từ từ mở ra. Hồ nước, một hồ nước khá to...

Mặt nước yên tĩnh, không có một gợn sóng...

Ngón tay khẽ chạm...

"Bịch".

Một gợn sóng... hai gợn sóng... ba gợn, bốn gợn...

Có một vật thể gì đó đứng thẳng lên trong nước. Mơ mơ hồ hồ, không nhìn được rõ, còn cả ánh sáng yếu ớt, từ mặt trăng chiếu xuống...

Nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng hình của Ngô Tiểu Yến, cô ấy không ở đây, cái mà tôi có thể nhìn thấy được chỉ là một bể nước. Đây là đâu? Tôi đang ở trong nước à? Tại sao không có người? Ai trả lời tôi? Rốt cuộc có người hay không? Ngừng đầu lên tôi nhìn thấy ánh trăng rất lớn, ánh sáng nhuộm một màu đỏ đồng...

Bốn phía tĩnh mịch như đang ở trong nghĩa địa, nước trong bể không chút động tĩnh...

- Cô đến rồi à? - Đột nhiên, một âm thanh vang lên từ phía sau tôi. Ngay cả vật thể gì đó cũng không chịu yên nữa, sóng nước bắt đầu dao động...

Tôi từ từ quay người lại, sợ hãi nhìn về phía bóng người đang đứng ở trong bóng tối kia.

- Anh là... ai? - Chỉ thốt mỗi ba từ thôi nhưng cứ như tôi phải dùng toàn bộ sức lực vậy.

- Tôi đang đợi cô, đã đợi rất lâu rồi...

Rất chậm, rất chậm, hấn đi về phía dưới ánh trăng. Tôi mở to đôi mắt, cuối cùng cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của hắn...

Ánh trăng ẩn hiện, khuôn mặt trắng bệch lạnh lẽo của hắn mang lại cho tôi cảm giác giống như một con rắn có thể xông lên cắn bạn bất cứ lúc nào. Cảm giác đó rất quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó...

- Cảm thấy lạ vì tại sao cô lại ở đây phải không? Ha ha, cô nên hỏi Ngô Tiểu Yến, hoặc là Trương Diễm Hồng... hoặc là... cô gái đầu tiên ấy, tên là gì nhỉ?...

Ánh mắt u ám của anh ta chuyển tới mặt tôi, đôi môi mỏng dính phun ra một câu nói lạnh tanh:

- Cô nên hỏi bọn họ, năm người bọn cô rốt cuộc đã làm chuyện gì!

- Chúng tôi... đã làm gì?

Một cảm giác lạnh như băng tấn công vào tim tôi. Tôi lùi về phía sau nửa bước.

Anh ta nhìn vào tôi một cách kì quái, tiếng nói phớt phớt được văng ra:

- Cô đã giết người, cô quên rồi ư? Làm sao cô có thể quên được, các cô đã giết chết cô ấy!...

- Không, tôi, tôi chưa bao giờ giết người cả! - Tôi vội vàng lắc cái đầu đang hôn mê của mình. Lạ thật, tại sao lại có cảm giác sắp tắt thở thế này?

- Tất cả các cô đều nói dối, nhưng các cô không lừa được tôi đâu. Không sai! Chính là năm người các cô đã cùng nhau hợp sức để giết người vợ chưa cưới của tôi!

Nụ cười cay nghiệt xuất hiện trên khóe môi hắn ta.

- Tôi tận mắt nhìn thấy, cô còn muốn ngụy biện?

Người vợ chưa cưới của hắn ta? Lúc này, đầu tôi trống rỗng, chỉ có thể lặp lại một cách vô thức câu nói của hắn ta.

- Người vợ chưa cưới... của anh?

Nguyên nhân nào khiến anh ta chắc chắn chúng tôi là hung thủ? Chúng tôi đã từng hợp tác để giết ai? Một ánh sáng xuất hiện đột ngột, một đáp án rất sống động đã bày ra trước mắt. Tôi nhếch mép lên:

- Không...

Tôi ghen ngào, hít vào rất nhiều để muốn thoát ra một câu hoàn chỉnh:

- ...Người vợ chưa cưới của anh... cô ấy đã chết từ lâu rồi... là, là do tai nạn xe...

- Không!... Cô ấy chưa chết, là các người đã hại chết cô ấy... là các người!

Một cơn gió mạnh đột ngột thổi tới, cái lạnh ghê người khiến cho đầu ngón tay tôi mất đi độ ấm. Anh ta dường như bị những lời nói của tôi kích động đến phần nộ.

- Tuy tao không đến cứu được cô ấy kịp thời... nhưng không sao, từng người các người sẽ đều phải chịu giết người đền mạng, không ai được sống cả!

- Không! Tôi không lừa anh, cô ấy... thật sự... đã bị xe đâm chết rồi! - Tôi vừa hét lên vừa giãy giụa, định chạy ra khỏi khoảng không âm u đáng sợ này.

Tim tôi đập nhanh và mạnh. Tôi không thể hiểu nổi tình trạng hiện tại của mình. Tại sao tôi lại tới đây? Đây là nơi nào?

Đột nhiên từng cột, từng cột nước tấn công mạnh mẽ về phía tôi. Những cột nước như muốn đẩy tôi xuống dưới bề nước sau lưng. ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ, nước sẽ nuốt sống tôi sao? Bên tai truyền đến một âm thanh quen thuộc:

"Lương Ngâm, giết người đền mạng... đi theo mình nhé, chúng mình cùng nhau chuộc tội..."

Cột nước tràn về phía tôi. Tôi dùng răng cắn chặt vào môi dưới, bắt mình phải tỉnh táo. Tại sao anh lại tấn công tôi? Tôi biết anh không cam tâm chút nào, cũng biết rằng anh luôn cho rằng cô ấy không chết, nhưng chúng tôi không phải là "hung thủ". Chúng tôi chưa giết người bao giờ, tôi không phải chuộc tội gì cả!

- Tôi không giết cô ấy! Người vợ chưa cưới của anh đã chết từ lâu rồi! Đó là do tai nạn xe!

Tôi vừa trốn trong cột nước vừa không hề nản lòng mà thuyết phục hắn ta.

Hắn ta đứng thẳng ở bậc thềm trên cao, đôi mắt lạnh lùng nhìn tôi dò xét, giống như đang nghiên cứu xem điều tôi phủ nhận là thật hay giả. ánh trăng tròn đến thế, sáng đến kì lạ...

- Cô ấy... có thật đã chết do tai nạn xe không?...

Đột nhiên hắn ta ngừng tấn công tôi.

- Đúng vậy.

Tôi nắm lấy cơ hội, chịu đựng đau đớn, lao đảo chống người dậy từ dưới mặt đất đang trơn ướt.

Những cột nước lạnh giá đã làm ướt quần áo của tôi, nhưng lại làm đầu óc tôi thêm tỉnh táo. Cuối cùng tôi đã nhìn thấy rõ những vật thể đứng thẳng lên trong nước.

Đằng sau lưng tôi là một cái bể, cái bể ngâm xác.

- Là vào... lúc nào? - Hắn ta buồn bã nói, giọng có đôi chút mệt mỏi.

- Khoảng gần một năm rồi. Cái xác được ngâm trong bể này hơn nửa năm để định hình, sau đó mới có thể dùng để giải phẫu...

Tôi nói ra sự thật này một cách tàn nhẫn, không ai có thể thay đổi được.

Hắn ta đứng lặng lẽ ở nơi đó, gió thổi vào một góc chiếc áo sơ mi. Tôi nhìn không rõ mặt, nhưng dưới ánh sáng mặt trời, trông hắn giống như một con rối gỗ đã mất đi linh hồn.

- Ha ha ha ha... - Hắn ta đột nhiên ngừng đầu lên, phát ra tiếng cười chói tai. Đôi mắt tràn ra máu trong phút chốc nhìn tôi chằm chằm.

- Cô là người thứ tư, người thứ tư may mắn!

- Anh, là anh đã giết Tiểu Yến Tử... bọn họ!

Đầu ngón tay tôi chuyển sang màu trắng. Tuy không biết hắn ta làm tất cả mọi thứ thế nào nhưng tôi khẳng định chắc chắn là hắn.

- Không hề có con ma nào giở trò, anh mới chính là hung thủ giết người, đúng không?

Trong phút chốc cái đầu rối loạn của tôi chỉ choán đầy cái thông tin vừa phát hiện ra. Tôi hoảng loạn dựa người vào tường định chạy trốn.

- Xã Khiết... Tại sao em lại chết kiểu đó? Tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

Anh ta lẩm bẩm, điều nghe thấy chỉ là những khổ đau u uất khiến người ta phải đau lòng. Tôi xoa trán một cách buồn bã. Cơ thể anh ta dường như hóa dần thành từng giọt nước... rơi ở khắp nơi...

- Uống công anh từ trước tới nay... chỉ biết đợi em...

Từng giọt từng giọt một...

- Uống công anh từ trước tới nay... chỉ nhắc tới em...

Bóng người ngày một mờ hồ...

- Uống công anh từ trước tới nay... luôn chỉ muốn nói với em một câu...

Sau cùng anh ta đã hóa thành những giọt nước trong mắt tôi, bay lẫn vào trong gió...

Trước mắt một khoảng màu trắng, tôi ngừng đầu lên và ngất lịm đi.

VIII

- Tại sao lại chưa tỉnh? Bác sĩ chẳng phải nói nên tỉnh rồi sao?

Tiếng nói đó là của Nhạc Thanh, lúc cô ấy không kìm nổi mình.

- Không biết, có cần phải tìm bác sĩ đến lần nữa không? - Mã Dập Tinh hỏi nhỏ.

- Các cậu đừng vội, các cậu nhìn xem, chẳng phải mình đã không có chuyện gì nữa rồi sao? Lương Ngâm nhất định sẽ không có chuyện gì.

- Tuyết Vi, cậu là người không có trái tim, lần sau cậu lại mượn vở của mình đi phô tô nữa nhé?!

- Tuyết Vi, có thật là cậu không còn bị mộng du nữa không?

- Đương nhiên, cậu không tin thì hỏi Lý Chấn Quân...

...

Tôi không vui, mở to đôi mắt trong âm thanh hỗn tạp của bọn họ. Có trời biết, toàn thân tôi đau muốn chết, muốn ngủ thêm một chút nhưng trời lại không cho tôi ngủ.

- Mấy người bọn cậu làm loạn quá rồi đấy!

Tôi giãy giụa và ngồi dậy, đối hướng ánh mắt. Tôi nhìn thấy bọn họ cười trong vui mừng.

- Lương Ngâm, cậu hại chết chúng tớ đấy. Tuy nhiên, mọi chuyện đã qua, sẽ không còn xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Tuyết Vi cúi đầu xuống, cười tí mắt với tôi.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng khiến tôi không thể kìm nén được nữa, tất cả mọi cảm xúc đều được vỡ ra.

- Mình, mình bị dọa suýt chết đấy... - Tôi cúi đầu, nước mắt khóc, biết rõ rằng mình phải giữ bình tĩnh mới được, song nước mắt lại cứ rơi không theo sự sai khiến, không thể lau hết được.

- A... - Bọn họ mấy người chưa bao giờ được thấy tôi khóc nên tỏ ra rất ngạc nhiên. Mã Dập Thanh cúi người chủ động ngồi bên cạnh tôi, vỗ nhẹ vào vai tôi.

- Lương Ngâm, đừng khóc nữa, cảnh sát đã bắt được tên thủ phạm giết người rồi. Hắn ta sẽ không thể làm hại cậu được nữa.

- á? - Tôi sững người ngừng đầu lên - Hắn là người? Không, không thể nào... Tôi nhìn thấy rõ hắn mà... không, hắn ta tại sao có thể là người được? - Tôi nói có vẻ không được trôi chảy nữa.

- Hắn đương nhiên là người rồi, hơn nữa còn là một tên xấu xa!

Vương Tuyết Vi vung lên trời hai nắm đấm. Sau khi nhìn thấy ánh mắt còn nghi ngờ của tôi, cô ấy dẹt môi xuống, quát rằng:

- Lương Ngâm, cậu bị dọa cho ngu người rồi à, không tin... không tin cậu hỏi... anh ấy!

Theo hướng tay cô ấy chỉ, tôi phát hiện ra cảnh sát Lý Dật Phàm đang đẩy cửa vào. Anh thấy tôi đang nhìn nên vừa gật đầu vừa cười:

- Em tỉnh dậy là ổn rồi. Thủ phạm đã bị bọn anh bắt đi, vụ án này đã phá xong.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Trong lòng tôi vẫn còn chưa tin đây là sự thật.

- Chuyện là thế này, em còn nhớ lần đầu tiên anh gọi điện cho em không, anh nói là chúng ta phải lắp một cái máy giám sát ở phòng giữ xác ấy?

- Em nhớ - Tôi gật đầu.

- Việc lắp máy giám sát chỉ có em, hiệu trưởng và cảnh sát bọn anh biết. Lần này cảnh sát bọn anh có thể kịp thời đến hiện trường để bắt hung thủ chủ yếu là nhờ máy ghi âm giám sát và máy nghe trộm để theo dõi tung tích. Anh rất vui vì em đã phối hợp với bọn anh, mỗi tối đều đem theo nó.

ánh mắt anh nhìn tôi vẻ khen ngợi.

- Hắn không phải là người? Vậy... những âm thanh đó, lẽ nào tất cả đều là do em ảo tưởng?

- Không, đương nhiên không phải vậy - Lý Dật Phàm kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh tôi - Tội phạm này là một bác sĩ tâm lý sống và làm việc tại Mỹ. Tuy tuổi tác không nhiều nhưng y thuật của hắn rất cao, hắn có sở trường về thuật thôi miên. Hắn có thể khiến người bệnh thả lỏng mình, cũng có thể khiến người bệnh tin tưởng hắn. Những ảo tưởng chứa đầy tình cảm, đầy sự quấy rối mà các em đã từng gặp chỉ là một dạng trạng thái sau khi bị hắn thôi miên mà thôi.

- Bọn em bị hắn thôi miên? - Vương Tuyết Vi không dừng được bèn hỏi xen vào.

- Đúng. Khi tội phạm nhìn thấy bọn em, thông qua việc nhìn chăm chú, nói chuyện, hắn sẽ đưa ra mệnh lệnh vào tiềm thức của bọn em, các em sẽ nghe theo ngay mệnh lệnh đó. Ban đầu cảnh sát cũng không thể ngờ được, nếu như không đích thân gặp phải chuyện này thì ai mà tin nổi? Sau này, nhờ một số manh mối mà em và những người bạn học khác nhắc tới, bọn anh đã suy đoán được sâu thêm một bước.

Lý Dật Phàm dừng một lúc rồi mới tiếp tục nói:

- Tội phạm có một người vợ chưa cưới ở bên này. Đúng rồi, người em sinh đôi của người vợ chưa cưới chính là nghiên cứu sinh khoa lâm sàng trường em đấy.

Anh ấy nhìn thấy nét ngạc nhiên lộ ra trên khuôn mặt chúng tôi. Không kìm được, anh cười lên một tiếng:

- Tội phạm và bên nhà gái đã bàn bạc xong, đến đầu năm bên nhà gái sẽ sang nước ngoài để tổ chức đám cưới. Không ngờ, người con gái lại xảy ra tai nạn xe. Sau đó, bên nhà gái đã đem hiến thi thể của cô, đó chính là thi thể mà năm người các em đã cùng nhau giải phẫu ấy. Tội phạm sau khi biết được tin dữ đó, tinh thần hắn đã bị kích động mạnh, do không nhìn thấy tận mắt nên hắn không tin người vợ chưa cưới của mình đã chết. Trong tiềm thức của hắn, cô gái đó bị mổ xẻ cơ thể nên mới chết, do vậy hắn mới nổi lên ý định báo thù cho người chết.

- Hóa ra là như vậy!

Tôi vỗ vào đầu, nói lớn lên:

- Hóa ra người đàn ông biến thái ấy đã được tuyển vào làm bảo vệ trường. Thảo nào khi nhìn thấy hắn em luôn có cảm giác đã từng gặp ở đâu rồi!

Vương Tuyết Vĩ gật đầu:

- Nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Sau khi gặp hắn xong, em mới gặp ma trong phòng giải phẫu. Rõ ràng hắn không đợi được giết từng người một nên định giết em và Lương Ngâm một lúc đấy.

- Chắc là như vậy, ba vụ án liên tiếp đã bị cảnh sát đặc biệt quan tâm, hắn chắc chắn không muốn mọi chuyện kéo dài quá lâu.

Tôi thở một hơi dài, lắc đầu:

- Thế mà hắn lại là một bác sĩ tâm lý danh tiếng, em nghĩ, hắn là một thằng điên. Tiểu Yến Tử, bọn họ thật bất hạnh!

- May mà, tất cả đã kết thúc rồi. May mà... hai em không xảy ra chuyện gì.

Mọi người nghe xong trong lòng đều thổn thức.

- Đúng vậy, tất cả, đều đã kết thúc rồi.

Tối nay tôi lại có thể yên tâm ngủ và tiếp tục mơ những giấc mơ lung tung để giải phẫu cho bản thân. Lần này sẽ là ở đâu đây? Tay, chân, hay phần đầu?

Nói thêm về sự tỉ

Đã là lần thứ ba rồi, lần thực tập giải phẫu học kì này nếu còn bị rớt thì không những cô ấy không còn mặt mũi nào ở khoa lâm sàng nữa mà ngay cả việc có thể tốt nghiệp, lấy được bằng hay không cũng trở thành một vấn đề lớn. Hôm nay, cô vừa mới làm thực tập giải phẫu với các em sinh viên năm thứ nhất. Sau khi tan học, cô đã bị giáo viên gọi đến, nói rằng sau này phải tự tập một mình, rồi cứ trực tiếp tham gia thi là được. Trời ơi, sợ nhục quá, sợ nhục quá. Mấy em sinh viên đó là người mới nhưng lại nhanh mắt nhanh tay hơn nhiều. Buổi thực tập hôm nay của cô lại thất bại rồi, trời ơi, cấu tạo cơ thể người thật đáng ghét!

Trời sắp tối, ánh trăng hôm nay thật sáng quá.

Một mình đi trên con đường nhỏ, gió vô tình thổi bay tóc cô.

- Bạn ơi...

- Hử?

Cô quay đầu lại nhưng lại sợ hãi đứng yên tại chỗ.

- Cậu, cậu...?

Đó là một người con gái trông giống hệt như xác người con gái sáng nay ở trên bàn giải phẫu.

- Bạn sợ lắm phải không? Xin lỗi, mình không có ác ý gì đâu... Mình muốn nói cho bạn biết, bạn biết không? Hôm nay lúc lên lớp, bạn đã cắt đứt dây thần kinh hông của mình rồi.

Người con gái cười nói.

Cô ta... cô ta nói cái gì...

Cô ngạc nhiên há to mồm, ngẩn người nhìn theo người con gái đó, cho đến khi cô ta ung dung ngồi lên đạp chiếc xe đi, người con gái ấy quay lại nói với cô một câu:

- Lần sau phải luyện tập nhiều hơn đấy!

Bây giờ cô ấy mới tỉnh thực sự.

Trời ơi! Mình đang mơ à? - nhìn về bóng hình đã đi xa, cô cấu thật mạnh vào má của mình.

Đau quá, ban nãy là thật!

Cô đau đến nỗi nước mắt chảy ra rất nhanh.

Cô... gặp ma rồi!

á! Hai tay cô ôm lấy đầu rồi kêu lên một tiếng! Lại còn bị ma coi thường nữa, không thèm quan tâm, cái môn giải phẫu này, dù cho có phải ăn trộm xác trong nhà chứa xác để luyện tập cũng nhất định phải đi!

Chiếc máy in trên đầu dừng lại, cuối cùng đã kết thúc toàn bộ câu chuyện của Học viện Y học. Tống Lương Ngâm định thần trở lại.

Cô đang làm cái gì?

Cô ngồi chờ người trong phòng khám và đã xem hết toàn bộ câu chuyện kinh dị đó?

Như bị một sức mạnh thần bí gì thao túng, khi đọc, Tống Lương Ngâm dường như ở trong một trạng thái bị ép buộc. Trước mắt, cách làm duy nhất đó là rời ngay khỏi phòng khám này. Tuy giờ đã là đêm tối, rất khó gọi được xe taxi, nhưng Tống Lương Ngâm không thể ở lại đây một giây nào nữa. ở đây luôn khiến cô nhớ tới một cảnh nào đó trong truyện, cảm giác như mình đang phải chịu giống như vậy.

Tống Lương Ngâm vội vã chạy ra khỏi phòng khám, vội vàng xuống cầu thang, tiếng bước chân vọng vào phòng khám, âm thanh rõ vô cùng. Cô chạy như bay ra cửa, giống như là muện một giây thôi cô sẽ bị tòa nhà nuốt sống.

Con đường khu ngoại ô yên tĩnh đến đáng sợ. Lúc này, bác sĩ Tống không còn cho rằng nơi đây là một miền đất đẹp nữa. Những chỗ trong tầm nhìn của cô phần nhiều là những cái cây nhỏ, thấp. Nhìn ra xa hơn, lại giống một người đang đứng thẳng. Tống Lương Ngâm ý thức được rằng mình đã mất phương hướng, lạc vào đây.

Gió lạnh thổi khắp nơi, thổi tung bay cả tóc cô, che đi đôi mắt đang mong mỏi tìm được lối ra. Tống Lương Ngâm đứng một chỗ, quay người, cô tuyệt vọng mà lại chẳng tìm được sự giúp đỡ. Đột nhiên, trong lùm cây có tiếng bước chân từ từ tiến lại gần khiến cho dây thần kinh của cô căng tới đỉnh điểm.

Có người đến?

Tống Lương Ngâm không dám khẳng định. Chỉ là do bước chân đó ổn định và đều đặn, ít nhất không phải là tốc độ của người đi đường đang muốn thoát ra khỏi bóng tối. Tống Lương Ngâm lùi về sau mấy bước, phát hiện ra hướng đi của bước chân đúng là đang hướng về phía cô! Cô muốn chạy, nhưng vừa mới sải chân thì đã bị ngã ngay xuống đất. Tống Lương Ngâm giằng co để đứng thẳng người dậy, dùng hết sức để chạy về phía trước.

Màng nhĩ hơi đau nhức. Cùng với hơi thở nặng nề, Tống Lương Ngâm đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ghê người đó lại đang truyền về từ phía trước mặt, hơn nữa lần này nó không còn chậm chạp mà là tiếng bước chân nhanh như bay. Tống Lương Ngâm không còn thở được nữa, cô quay người lại theo bản năng, đột nhiên phát hiện ra đằng sau lưng là một ao cá.

Đây là một cái ao dùng để nuôi cá, ở vùng ngoại ô này rất hay nhìn thấy. Nhưng sự xuất hiện của nó giờ đây lại xé toạc kí ức của cô, bắt cô phải nhớ lại. Cái ao cá đột nhiên xuất hiện này sao không giống trong câu chuyện của cô, cái bể ngâm xác đã cướp đi sinh mạng của ba nữ sinh ấy?!

Tống Lương Ngâm lắc đầu mãnh liệt. Mắt cá chân như bị thứ gì đó ướt át bám lấy. Cô cúi đầu nhìn xuống, lập tức hét lên một tiếng thất thanh. Cây cỏ xung quanh hồ cá trông rất quái dị, từng ngọn một nhô ra phía ngoài, giống như những cánh tay khô của người đã chết.

Đỉnh của cây cỏ nhọn lên, rất sắc, cắm thẳng vào da thịt của Tống Lương Ngâm. Cô vội vàng lùi chân lại, đột nhiên cô cảm thấy một cơ thể lạnh băng. Tống Lương Ngâm mơ hồ không hiểu, bên tai cô quần quanh tiếng thở mạnh có kèm theo tiếng khóc của mình.

Trong phút chốc, lưng của cô bị đẩy mạnh một cái, không để cho Tống Lương Ngâm kịp giãy giụa, cơ thể cô đã rơi ngay vào ao cá đen kịt.

Từ nhà Nguyệt Quang bước ra, đã là lúc chiều tối, Tần Quan gọi điện theo số điện thoại mà sáng nay Đào Tử đưa cho anh nhưng không tài nào gọi được. Tần Quan cảm giác rằng mình buộc phải vì Nguyệt Quang mà giải thích với Đào Tử. Dù cho những lời mà Nguyệt Quang nói ra đáng tin tới mức nào nhưng ít nhất, anh cũng tin rằng Nguyệt Quang có ý tốt.

Nhìn Nguyệt Quang nằm co ro trên chiếc sofa trông giống như một con mèo nhỏ bị ướt mưa vậy. Tần Quan không thể đi ngay giống như Đào Tử, anh đã ở lại nói chuyện cùng Nguyệt Quang, giúp cô dọn dẹp lại nhà cửa.

ở nhà của cô, Tần Quan không tìm thấy thứ đồ ăn nào, cũng không phát hiện ra loại thuốc nào cần phải có cả, ngay cả những thứ đồ cần thiết trong cuộc sống hàng ngày cũng vô cùng thiếu thốn. Tần Quan định đi ra ngoài mua đồ, nhưng xung quanh khu nhà Nguyệt Quang ở không có một siêu thị lớn nào cả. Anh không thể được, bèn lấy xe đi mua ở một nơi khá xa.

Khi về nhà Nguyệt Quang, Tần Quan gõ cửa, rất lâu sau mới thấy Nguyệt Quang ra mở. Anh cho rằng cô đã ngủ, để cô ấy được nghỉ ngơi thêm một chút, Tần Quan bèn lặng lẽ chờ ở ngoài cửa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi Tần Quan ý thức được là trời đang tối dần, anh lại một lần nữa ấn chuông cửa nhà Nguyệt Quang.

Vẫn chẳng có động tĩnh gì!

Tần Quan bắt đầu lo lắng, anh cố gắng nhớ lại lúc mình đi khỏi, có phải là đã mở ra, hay là quên không đóng cửa... Thế là suy nghĩ cứ rối tung cả lên, Tần Quan mỗi lúc một bồn chồn, anh vô cùng lo lắng, bởi người liên quan đến là Nguyệt Quang!

- Nguyệt Quang! Nguyệt Quang! - Tần Quan gọi to và đẩy cửa hết sức.

Anh đặt những thứ trên tay xuống, đang chuẩn bị phá cửa thì cửa cũng đã mở ra. Nguyệt Quang nhìn anh với khuôn mặt đầy mệt mỏi:

- Anh đợi lâu lắm phải không? Tại sao không gọi em sớm hơn?

Lúc đó, Tần Quan suýt chút nữa thì tiến lên phía trước ôm chầm lấy cô. Cái cảm giác bị dồn vào đường cùng sau đó được sống lại không phải ai cũng có cơ hội được trải qua.

May quá! May mà Nguyệt Quang không sao!

Trước khi đi, Tần Quan bôi thuốc cho Nguyệt Quang. Nhìn thấy những vết thương trông giống như vết cắn của động vật trên tay cô to lên một cách lạ kì, Tần Quan cảm thấy đau xót. Anh lo lắng một ngày nào đó những vết thương bẩn thỉu này sẽ lan ra toàn bộ cơ thể Nguyệt Quang.

Nhìn thấy anh ấy lo lắng cho mình, Nguyệt Quang khẽ an ủi:

- Không sao đâu, chỉ một mình em ở đây mà cũng chẳng ra ngoài, kể cả bị cắn khắp người cũng không thể làm người khác sợ được đâu.

- Ai nói thế? Anh đến thăm em, chẳng lẽ em không nghĩ anh sợ à?

Tần Quan nói bằng một chất giọng rất trẻ con, khiến cho Nguyệt Quang không mím nổi môi nữa, cô cười.

Cô cười lên thật sự rất đẹp, giống như giọng văn cô viết vậy. Ngồi trên chiếc xe buýt lắc lư, Tần Quan nghĩ ngợi trong lòng. Anh cho rằng mình đã quên đi Nguyệt Quang, ba năm để anh quên đi một người. Không ngờ rằng, cuộc gặp mặt hôm nay đã phá vỡ xiềng xích trong tim anh. Từ đầu tới giờ, anh vẫn thích Nguyệt Quang, người viết văn rất hay ấy. Cũng chính vì cô mà anh mới gia nhập “Quán đêm”.

Không thể liên hệ được với Đào Tử khiến Tần Quan cảm thấy không yên lòng. Sau khi về nhà, anh không quên lời dặn của Nguyệt Quang. Anh đăng nhập ngay QQ để tìm Tiểu Phi.

May mắn sao, anh gặp đúng lúc Tiểu Phi đang ở trên mạng. Tần Quan lập tức đánh ngay một hàng chữ rồi gửi đi:

- Tiểu Phi, anh là Tần Quan. Nếu có người đưa cho bài mà em đã viết để làm bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” thì đừng nhận nhé.

Vài giây sau, avatar của Tiểu Phỉ rung lên, Tần Quan mở ra và nhìn thấy:

- Hi hi, anh Tần, lâu lắm rồi không gặp!

Xem ra cô bé này còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Nếu đặt trong hoàn cảnh trước đây thì cái mà Tần Quan sẽ phải sửa trước tiên chính là bảo Tiểu Phỉ đừng gọi anh ta là “Anh Tần” nữa, vì nghe ra lại giống “anh Tình”, như thế sẽ khiến người khác lầm lẫn. Nhưng đây là thời khắc quan trọng, anh không có thời gian đùa cợt nữa. Anh gửi lại cái tin:

- Tiểu Phỉ, anh không muốn đùa cợt với em, nhớ đừng có nhận đấy!

- Tại sao? - Đó là câu hỏi mà Tiểu Phỉ gửi đến.

Tần Quan không biết phải trả lời thế nào. Anh có thể tin tưởng Nguyệt Quang hết lòng nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng có thể làm được. Về điều này, trong lòng Tần Quan đã tính cả. Anh trả lời nhanh chóng:

- Đừng nghĩ nhiều làm gì, nhớ lời anh nói là được rồi.

- Em đã nhận được rồi! Bài em viết là “Tiên đĩa khóc ra máu”.

Dòng chữ này khiến Tần Quan đờ người trước màn hình. Một hồi lâu sau, anh mới run đôi tay, anh đánh chữ trả lời:

- Đừng sợ, cứ cố mà ở nhà, ít ra ngoài thôi. Những chuyện đó sẽ không tìm tới em đâu.

Sau đó, bên kia QQ yên lặng rất lâu, cho đến khi Tần Quan chuẩn bị xuống mạng thì avatar của Tiểu Phỉ mới rung lên.

- ý gì thế? Anh nói là sẽ có cái gì đó quẩn lấy em? Em còn chưa nhận được, anh đừng có dọa em!

Sự thay đổi của Tiểu Phỉ khiến Tần Quan an tâm trở lại, đồng thời anh cũng hơi tức giận. Anh trả lời lại một cách đứng đắn:

- Tốt nhất em hủy bản thảo “Tiên đĩa khóc ra máu” đi, mà cũng đừng nhận những bưu kiện của người lạ nhé. Bởi vì chỉ cần em nhận lại bài viết đó thôi, rất có thể tình tiết trong đó sẽ xuất hiện ngay trên người em.

Chén trà bên cạnh đột nhiên rơi xuống đất, “cạch” một tiếng làm Tiểu Phỉ sợ đến lạnh cả người. Cô vội vàng đóng khung đối thoại QQ vào và cong lưng đi thu dọn.

Tần Quan thật đáng ghét! Lâu lắm rồi không nói chuyện, thế mà vừa gặp cái đã nghĩ cách dọa cô. Tiểu Phỉ thì thầm trong lòng rằng sau khi thu dọn hết xong cô lại ngồi trước màn hình vi tính, tiếp tục tạo ra trình tự các mục trò chơi mới.

Đại học bốn năm xong, Tiểu Phỉ làm trong ngành công trình mạng. Trong cái chuyên ngành mà nam giới làm chủ này, cô lại có những thành tích phi thường khiến cho vô số người khác phải nhìn vào. Trò chơi thứ nhất mà Tiểu Phỉ tạo ra chính là “Bàn chuyện kì quái trong trường học” cho “Quán đêm”. Chuyện tự sát của người con gái trên mạng đã khiến cho cô bị kích động rất mạnh, khiến cô hạ quyết tâm từ nay về sau không chế tạo ra trò chơi kinh dị nữa.

Trên mặt bàn đặt chiếc màn hình vi tính của Tiểu Phỉ là tấm ảnh của cô chụp chung với Hứa Thiên Cát. Hứa Thiên Cát từng là tác giả mà Tiểu Phỉ yêu thích, hiện tại đang là bạn trai của cô. Họ quen nhau trên “Quán đêm”, cùng nhau viết bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học”.

Việc giải tán trang web không hề khiến cho đôi này chia tay nhau. Tiểu Phỉ nhìn hai người đang cười rất tươi trên mặt bàn, tự nhiên cảm thấy thoải mái. Lần trước, khi Tiểu Phỉ chạy đến nhà anh, phát hiện ra anh đang sốt cao, sắc mặt trông thật khó coi.

Khi Hứa Thiên Cát làm việc thì anh làm rất say mê. Cuối tuần trước, sau khi Tiểu Phỉ nài nỉ mãi anh ta mới chịu đến bệnh viện kiểm tra toàn bộ cơ thể.

Lần liên hệ chủ động này của Tần Quan khiến Tiểu Phỉ đột nhiên nảy ra suy nghĩ. Cô gác mọi việc lại, lấy ra một tấm danh thiếp từ trong chiếc ví da: phòng khám tâm lý của Tống Lương Ngâm.

Cơ hội ngẫu nhiên, cô lấy được tấm danh thiếp từ chỗ một người bạn, không ngờ hiện tại Tống Lương Ngâm đã trở thành bác sĩ tâm lý rồi.

Tiểu Phỉ đột nhiên rất muốn đến thăm cô ấy. Trước đây trong số những người bạn gái trong “Quán đêm” thì chỉ có hai cô là thân thiết nhất với nhau. Sau khi giải tán, sau một lần cài đặt lại máy vi tính, Tiểu Phỉ đã bị mất đi rất nhiều những dữ liệu, suốt từ đó cô không có cơ hội để hỏi cách liên lạc với Tống Lương Ngâm.

Suy nghĩ của con gái thường rất tỉ mỉ. Quan hệ của mọi người, Tiểu Phỉ đều rất rõ. Từ Thiên Hứa thích cô, cô cũng sùng bái Từ Thiên Hứa, hai người tự nhiên sẽ đến với nhau. Đào Tử và Nguyệt Quang mỗi người có điểm tốt riêng của mình, không so sánh được cao thấp, nên mọi người nhất trí bầu hai người làm trạm trưởng. Còn về Tần Quan, Tiểu Phỉ biết người anh ta thích luôn là Nguyệt Quang. Trong khi Tống Lương Ngâm lại khiến cho người ta có cảm tình rất tốt, do cô ấy giỏi về phân tích tâm lý.

Khi “Quán đêm” còn tồn tại thì Lương Ngâm vô cùng quan tâm tới Tiểu Phỉ. Nghĩ đến giờ mà phải gọi cô là bác sĩ Tống, Tiểu Phỉ thật sự không thấy quen miệng.

Xem xong địa chỉ phòng khám trên tấm danh thiếp, Tiểu Phỉ tính toán rằng đạp xe đến đó phải mất khoảng hai tiếng. Mạng internet thông thái chẳng thiếu thốn cái gì, chỉ thiếu mỗi vận động.

Xuống tầng, dắt chiếc xe ra, Tiểu Phỉ quyết định đến thăm bác sĩ Tống mà đã lâu cô không gặp.

Lớp sương mù thứ tư

Tiên đĩa khóc ra máu

Đạp xe cả chặng đường, đường đi lại ngày càng gồ ghề, Tiểu Phỉ lắc lư tới mức sắp nôn ra đến nơi. Cô buồn bực vì tại sao Lương Ngâm lại chọn mở phòng khám ở nơi quỷ quái này. Đưa mắt ra xa, thực ra biệt thự cũng không ít nhưng do nối liền với ruộng đồng nên trên đường đi, một bóng người cũng khó tìm thấy được. Đây giống như một thành phố ma vậy.

Khó khăn lắm mới gặp một người đi đường, sau khi Tiểu Phỉ dừng xe lại hỏi, cô vẫn phải tiếp tục đi về phía trước. Đạp mãi đạp mãi, cô phát hiện ra mình bị rơi vào trong một rừng cây. Cây cối ở đây phần lớn là cao bằng một người, lá cây rậm rạp, vừa đủ che hết tầm nhìn của cô. Tiểu Phỉ vừa trách người chỉ đường ban nãy, vừa tiếp tục tìm lối ra.

Bánh xe chuyển động, cô nhìn thấy trước mắt có một chiếc túi sách nữ đặt dưới đất. Tiểu Phỉ xuống xe, nhìn trước ngó sau, cả bốn phía chẳng có một người nào.

Ai lại lảm cẩm thế nhỉ, tại sao lại để đồ ở nơi này? Cô nhặt chiếc túi sách lên, mở ra và nhìn, bên trong có không ít đồ: điện thoại di động, túi đồ hóa trang, ví da, chứng minh thư...

Trong lúc đó, đột ngột mắt của Tiểu Phỉ nhìn chằm chằm vào một chỗ - cái ảnh trên chứng minh thư. Đó chính là Tống Lương Ngâm mà cô quen biết!

Đây là túi sách của Tống Lương Ngâm? Tại sao cô ấy lại vứt nó ở đây? Có phải cô ấy gặp cướp rồi không? Tên người xấu đó cũng sẽ không vứt túi ở đây chứ?

Trong đầu cô không ngừng hiện ra những câu hỏi, chúng khiến cô tim đập chân run. Cô vội vàng phóng xe đi thật nhanh. Một dự cảm không lành nói cô hay, Lương Ngâm đã xảy ra chuyện. Cô bắt buộc phải tìm thấy cô ấy.

Khó khăn lắm mới ra khỏi được khu rừng. Khi đến phòng khám, y tá đang làm việc ca này nói với cô, bác sĩ Tống tối qua trực đêm ở đây, nhưng sáng nay cô này đến thì đã không thấy cô ấy đâu. Tiểu Phỉ đưa ra chiếc túi sách của Tống Lương Ngâm và bảo với y tá, cô ấy rất có thể đã xảy ra chuyện, có thể cho cô đến nơi khám bệnh của Tống Lương Ngâm để xem không.

Người y tá vừa nghe xong đã sợ xanh mặt, lập tức đưa Tiểu Phỉ lên gác. Sau khi bước vào phòng khám, đối ngược với cách sắp xếp gọn gàng ngăn nắp là một đống các tờ giấy in rơi đầy nền nhà. Tiểu Phỉ nhặt lên và nhìn, rồi chờ người ra ngay lúc đó.

Đó là “Hồn ma trong Học viện Y học” mà Tống Lương Ngâm viết cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học”!

Cô ấy đã nhận được rồi?

Cô ấy phải chịu lời nguyền?

Tiểu Phỉ tự hỏi chính mình. Một nỗi sợ hãi trào lên từ đáy tim. Cô chóng mặt quay người và ra khỏi phòng khám. Cô đạp xe quay lại nơi mình nhặt được cái túi.

Trong lúc quán quanh, Tiểu Phỉ đã đến bên một ao cá. Trên mặt đất bùn lầy, dấu chân của hai người nào đó vô cùng rõ rệt. Tiểu Phỉ ngừng thở chạy về phía đó, mắt nhìn thấy những vết chân kéo dài trên đường để lưu lại những dấu vết thật sâu, mãi đến tận ao cá, như bị người khác đẩy xuống vậy.

Tiểu Phỉ không dám nghĩ thêm. Cô từ từ đưa ánh mắt về phía giữa ao. Dưới ánh sáng mạnh mẽ, mặt nước chiếu lên chói mắt, ở phía giữa dường như nổi lên một chiếc áo ngoài của phụ nữ. Một hơi lạnh bốc lên từ gót chân, Tiểu Phỉ quay đầu lại, chạy nhanh về phía chiếc xe, đạp hết sức, chỉ mong rời khỏi đây thật nhanh.

Hùng hục về luôn tới nhà, việc đầu tiên Tiểu Phỉ làm là xóa toàn bộ “Tiên đĩa khóc ra máu” trong máy đi. Do quá sợ hãi, khi xóa cô như bị mắc chứng hoang tưởng, cô làm sạch thùng rác tới mấy lần. Làm xong tất cả, Tiểu Phỉ liếc nhìn chiếc máy in của mình, vẫn cảm thấy không yên tâm. Cô không thể tiếp tục ở lại nhà được nữa, ngay cả trang web đọc báo yêu thích nhất của mình cô cũng không dám mở ra xem, sợ trong đó có chứa nguyên bản tập truyện.

Tại sao không bỏ qua cho chúng tôi? Chúng tôi không hề cố ý.

Trong lúc ngó ngán, Tiểu Phỉ chạy ra khỏi cửa. Cô đi loạng choạng trên đường, đâm vào mấy người và phải chịu chửi rủa mà cũng không hay biết.

Quán đêm! “Bàn chuyện kì quái trong trường học”! Nhất định là người chết đến trả thù bọn họ rồi!

Trong dòng người, Tiểu Phỉ giống như một người tàng hình không được người khác chú ý. Tiếng ồn ào xung quanh không liên quan gì tới cô. Cô giống như bị cách li vậy. Trong lúc nghen ngào, Tiểu Phỉ đã đến bên một chiếc biển quảng cáo cực lớn. Mọi người đi qua người cô, không một ai để ý tới cô cả.

Đó là tấm biển quảng cáo gì thế? Để chào đón thể vận hội, hay là hội trợ triển lãm quốc tế? Tiểu Phỉ ngừng đầu, cố gắng nhìn. Trong phút chốc, cơ thể cô như bị định hình, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào tấm biển quảng cáo. Cô kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, trên tấm quảng cáo đó tự động nhảy ra chữ, từng hàng từng hàng một, dày đặc đâm thẳng vào con người cô.

Cỡ chữ dần được phóng to lên, cho đến khi Tiểu Phỉ nhìn thấy năm chữ lớn: Tiên-đĩa-khóc-ra-máu! Đây chính là câu chuyện ma của cô.

II

Đam mê lớn nhất của tôi là xem phim ma, tuy tôi hoàn toàn không tin ma quỷ tồn tại nhưng khi nhắm mắt lại, đặt cánh tay lên chiếc đĩa sứ lạnh lẽo, dường như tôi đã biến thành nhân vật chính trong “Tiền đĩa”. Một cơn lạnh ủa thẳng vào trong phòng, tôi chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

Trong đầu tôi có một sự hồi hận và bất lực không thể nói thành lời. Tay hơi run run, lúc này tôi rất muốn dừng ngay trò chơi lại. Nhưng nghĩ đến khuôn mặt đầy vẻ chế giễu của chị khóa trên, tôi nghiêng chặt răng trong bóng tối, không ngừng tự nhủ với mình rằng thế giới này không tồn tại ma quỷ.

Một hồi lâu sau, đột nhiên tôi có cảm giác rằng chiếc đĩa sứ dưới tay mình đang dịch chuyển. Tôi vừa vui mừng lại vừa sợ hãi khi mở to mắt ra. Nhìn thấy Đặng Mai run run rẩy rẩy, làm cho chiếc đĩa cũng rung lên theo, tôi ngay lập tức như một quả bóng da xịt hơi.

- Trời ạ!

Hai người còn lại trong phòng cũng đều thở rất nặng nề, liếc nhìn Tiểu Mai với ánh mắt tức giận, họ buông thông tay ra.

- Thế thôi à?

Chị khóa trên ấn vào nút công tắc đèn. Chị trợn mắt với vẻ không chịu được.

Trương Phụng nhún vai, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay:

- Chị à, chị cũng phải nhìn thời gian chứ. Bọn em cũng đã chơi trò này đến 20 phút rồi. Cánh tay đau nhức tê liệt. Chị không nên để bọn em chờ đợi vô hạn độ thể này chứ! Chị à, em nghĩ chị hiểu rất rõ thế nào là chịu chơi phải chịu thua chứ hả!

Chị khóa trên nhìn chiếc đĩa sứ đặt trên bàn, do dự một lúc:

- Được rồi. Ngày mai gặp nhau ở nhà ăn!

- Hay quá! Lại được một trận ăn miễn phí rồi! - Tôi đắc ý cười lớn, những lo sợ ban đầu giờ đã tan theo mây khói.

Uỳnh! - khoảng tối ngoài cửa sổ vạch ra một tia điện, vang lên một tiếng sấm. Ngay lập tức tôi chờ người ra, may mà ban nãy khi chơi trò tiền đĩa không phải nhìn cảnh tượng ghê rợn thế này.

- Sắp mưa rồi, chị đi đây, mai gặp nhé! - Chị khóa trên vẫy vẫy tay, chị có đôi chút không muốn rời.

- Chị ơi, đừng quên cuộc hẹn ngày mai ở nhà ăn đấy! - Tôi hét to sau lưng chị, đó chỉ là do quá đổi vui mừng.

- Tiểu Phỉ, hôm nay cậu giặt ga trải giường và vỏ chăn, phơi trên gác thì phải.

Tiết Luyện cắt ngang giấc mộng đẹp của tôi.

- Oh, my god! (Ôi, Chúa ơi!)

Nhìn ra bên ngoài cánh cửa sổ một màn đêm tối mịt, tôi nhảy người lên, chạy vội lên gác thượng.

Màn đêm đen kịt tạo ra một kiểu áp lực và nóng bức không tên. Tôi hát khê khi thu ga trải giường và vỏ chăn mới khô được một nửa. Đột nhiên tôi nghe thấy một chất giọng quen thuộc vọng về trong không gian.

Ai lại có hứng hát hò trong đêm tối này chứ? Tò mò khiến tôi không hát nữa, chăm chú nghe để tìm kiếm. Một khúc nhạc du dương chậm chạp, đó là bài hát “Bằng hữu” (Bạn bè) kinh điển của Trương Học Hữu. Tôi ôm đồng ga, vỏ chăn đi theo tiếng nhạc và ánh đèn đường màu vàng mờ nhạt, bắt đầu tìm kiếm trên sân thượng rộng rãi. Quả nhiên tôi nhìn thấy một chiếc bóng màu trắng với mái tóc dài bay bay đang ngồi bên lan can.

Lấy lại bình tĩnh, tôi lập tức hét to:

- Bạn ơi, đừng nghĩ quẩn.

Đối phương không hề đáp lại, bài hát “Bằng hữu” vẫn cất lên trong không trung. Đối mặt với người con gái mặc áo trắng đang treo cái chết trên một sợi dây thì một người chẳng có kinh nghiệm nào như tôi đột nhiên dờ người lại. Cơ thể chuyển động theo nhịp tim, tôi bước nhanh về phía trước, định ngăn lại suy nghĩ dại dột của cô ta.

- Tiểu Phỉ! - ở cái thời điểm mà chỉ còn 1 mét nữa thôi là có thể kéo cô ta xuống từ lan can bảo vệ thì đột nhiên tôi nghe một tiếng gọi quen thuộc từ đằng sau truyền tới.

- Tiểu Luyện!

Tôi quay đầu lại theo thói quen, nhìn thấy Tiết Luyện đang thở hắt một hơi dài. Nghĩ tới người con gái ngồi trên lan can bảo vệ, tôi càng căng thẳng thần kinh hơn, vội vàng nói với Tiết Luyện:

- Có... có người nhảy lầu!

Tiểu Phỉ “phù” một tiếng rồi cười. Cô đi về phía tôi, vỗ vào vai tôi:

- Phỉ Phỉ, đừng có đùa nữa.

- Cậu không nhìn thấy à? Cô ấy vừa ở...

Tôi chỉ tay về phía ban nãy nhìn thấy cô gái áo trắng kia, nơi đó rõ ràng trống trơn. Nghi ngờ còn đang vây lấy tim tôi, tôi lập tức nghĩ đến Tiết Luyện. Ban nãy Tiết Luyện có thể nhìn thấy tôi, thế có nghĩa là cô ấy cũng nhìn thấy người con gái ngồi ở trên lan can đó. Tôi nắm lấy tay Tiết Luyện đi về phía trước, chỉ vào chỗ mà cô gái ban nãy vừa ngồi:

- Ban nãy cô ta ngồi chỗ này, cậu không nhìn thấy à?

- Tớ chỉ nhìn thấy cậu vội vội vàng vàng chạy về phía lan can. Sợ cậu nghĩ quẩn nên tớ mới gọi cậu lại.

Tiết Luyện cười vào mặt tôi.

- May mà thời gian còn đợi tớ, tớ mới không thể nghĩ quẩn được!

Tôi chẳng còn hứng thú gì khi trả lời. Kì lạ? Người con gái mặc áo trắng kia tại sao lại không thấy nữa? Chẳng lẽ cô ấy đã nhảy lầu rồi? Tôi vội vàng kiểng gót chân nhìn xuống dưới. Phía dưới tòa nhà là một vùng đất lát xi măng bằng phẳng. Những hoảng loạn trong tim càng nhiều hơn, tôi lắc đầu hỏi lại:

Tiết Luyện, ban nãy cậu có nghe thấy bài hát “Bằng hữu” không?

- Tớ chỉ thấy cậu hát thầm bài hát khó nghe đó thôi. Phỉ Phỉ, câu chuyện cười của cậu rất nhạt, thôi đừng đùa nữa. Sắp mưa rồi, chúng ta xuống thôi!

- Tiết Luyện ôm lấy ga trải giường và vỗ chần từ tay tôi. Cô ấy nhìn tôi đầy vẻ soi xét.

Đầu tôi “uỳnh” một tiếng và chuyển sang trạng thái trống trơn. Điều cấm kị trong tiên đĩa bắt đầu nhảy loạn trong đầu tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy trong bóng tối xuất hiện vô số những khuôn mặt quý, ngọn đèn vàng mờ dường như chính là nụ cười của quý vậy. “Á!” - tôi hét lên một tiếng và kéo Tiết Luyện chạy về phòng ngủ.

III

Trước sự giấu cợt của người bạn cùng phòng, tôi bắt đầu tự an ủi mình rằng đó chẳng qua chỉ là một sự tưởng tượng mà thôi. Con tim đang không rõ lối đi đã từ từ quay trở lại lồng ngực. Nhưng ai mà ngờ được, cái mà tôi gặp đêm hôm đấy mới chỉ là đoạn mở đầu của câu chuyện tiên đĩa.

Sau đêm đó, trong trường học chốc chốc lại có người nhìn thấy cái bóng trắng, nghe thấy giai điệu của bài “Bằng hữu”. Người chết Tiểu Tuyết quay trở lại cõi nhân gian, tiên đĩa lại xuất hiện đòi mạng... Các loại tin đồn kinh dị lan truyền trong trường học. Lãnh đạo trường tuy bề ngoài giả bộ không biết chuyện này, nhưng những động thái của trường như tăng cường tuần tra và xây dựng kí túc mới cả ban đêm... đã cho thấy nỗi sợ hãi của trường đối với vụ việc này.

Còn với phòng ngủ của chúng tôi, bình thường mọi người nói cười huyên náo, thể hiện ra rằng mọi người chẳng hề để ý gì tới những tin đồn đó. Nhưng ngày ngày nhìn thấy khuôn mặt mọi người chùng chắt những tâm sự trong lòng, tôi có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi không muốn nói ra trong lòng họ.

Rốt cuộc chúng tôi là những người đầu tiên mời tiên đĩa sau mười năm qua, rốt cuộc cái đêm mời tiên đĩa đến ấy tôi là người đầu tiên trong trường nhìn thấy cái người có trắng... Tất cả những thứ đó đã khiến tôi nghĩ ngay tới bộ phim ma “Tiên đĩa” của Hàn Quốc.

Cùng với việc đề tài về Tiểu Tuyết ngày một được bàn tán rộng khắp hơn, chứng mất ngủ của tôi cũng ngày một nghiêm trọng. Rất nhiều đêm tôi đã nghe thấy giai điệu của bài “Bằng hữu” lượn lờ bên tai. Sau đó toàn thân đầy mồ hôi của tôi co rúm lại trong chiếc chăn lạnh phải run lên cho đến tận hôm sau. Ngày hôm sau tỉnh dậy, vì giữ thể diện nên tôi không dám nói việc mình sợ hãi cho người khác.

- Tiểu Phỉ, cậu rất kinh hoàng, cũng rất sợ hãi, đúng không? - Lúc tôi đang định đến thư viện thì Trương Phượng đột nhiên hỏi vậy.

Quay người nhìn lại, tôi thấy mắt cô vô cùng trong suốt, dường như có thể thông thuộc được nơi sâu nhất trong tâm hồn vậy. Tôi chờ người một lúc rồi mới buột miệng mở mồm:

- Sợ gì chứ, tớ luôn có khả năng miễn dịch với những tin đồn nhảm. Tớ luôn tin rằng thế gian này tuyệt đối không có ma, kể cả có thì cũng là có người đang giả ma!

Trương Phượng đến bên cạnh tôi, kéo vai tôi lại và nói thầm:

- Tối nay mình định sau khi tắt đèn xong sẽ đi nhẹ nhàng lên sân thượng, xem thực hư thế nào. Cậu có hứng đi bắt ma cùng mình không?

Nghĩ tới cái bóng trắng nhìn thấy hôm đó, một dòng điện bất ngờ chạy từ gót chân lên tới đỉnh đầu tôi làm da đầu tê lên. Ngược nhìn Trương Phụng, tôi mất hết dũng khí mà nói rằng:

- Không... mình không muốn đi nữa!

- Hèn nhát! Phỉ Phỉ coi phim ma là phim hài, con người vô thần ấy đâu rồi?

Trong mắt Trương Phụng đầy ý giễu cợt.

Tôi vung cánh tay cô ấy đặt trên vai mình ra, nuốt ít nước bọt, trong miệng gần như khô khốc:

- Cậu không hiểu. Cậu chưa nhìn thấy cái bóng đó, không nghe thấy điệu nhạc đó... Cậu không thể nào hiểu nỗi nỗi sợ hãi đó.

Trương Phụng buông một câu lạnh tanh:

- Đừng có nghĩ một mình cậu nghe thấy điệu nhạc đó. Mình chỉ nghi ngờ... nghi ngờ...

- Nghi ngờ gì chứ?

Tiết Luyện ôm vỏ chăn từ trên gác thượng xuống, nhìn Trương Phụng với vẻ hiếu kì.

- Nghi ngờ rằng cái thế giới này thực sự có quỷ thần hay không! Hôm nay thứ sáu, sau khi nghỉ học mình sẽ về nhà một chuyến, chủ nhật sẽ quay lại.

Trương Phụng nhìn Tiết Luyện một cái, lại nhìn về tôi. Cô đeo chiếc túi sang một bên vai và rời phòng ngủ.

- Tiểu Phỉ, cậu và Tiểu Phụng lại cãi nhau rồi hả? - Tiết Luyện hỏi tôi bằng giọng đầy sự quan tâm.

- Không.

Tôi lắc đầu, chỉ cảm giác trong tim năm vị đều có. Trương Phụng đã để lộ ra nỗi sợ hãi đang ẩn hiện trong tim tôi. Tôi chẳng còn cách nào đành làm như không có chuyện gì xảy ra để đối mặt với Tiết Luyện. Để không cho nỗi sợ hãi lan sang người khác, tôi cố gắng để lộ nụ cười với Tiết Luyện:

- Mình đến thư viện mượn sách.

Đêm đó tôi cho rằng mình sẽ lại không ngủ được cả đêm, nhưng không ngờ sau khi đặt lưng lên giường được ba phút tôi đã vào giấc rồi. Tuy trong giấc mơ có rất nhiều những nỗi sợ hãi không thể nhớ rõ được nhưng cuối cùng chúng cũng không khiến tôi phải giật mình tỉnh giấc. Mãi đến khi có tiếng kêu rất to vang lên.

Sau khi bị tiếng kêu đánh thức, tôi lập tức ngồi dậy trên giường. Bầu trời sáng trắng ngoài cửa sổ khiến nỗi sợ hãi của tôi tăng lên. Đặng Mai và Tiết Luyện cũng giật mình tỉnh giấc cùng lúc đó, chúng tôi nhìn nhau. Nỗi hoảng loạn trong tim bắt đầu lan rộng không hạn độ. Trong cái đầu hoảng loạn đã tái hiện lại lần tranh luận gay gắt với Trương Phụng hôm trước, tôi cầm lấy chiếc áo khoác và xông ra ngoài phòng ngủ.

Tôi một hơi xông ra ngoài kí túc, nhìn vào đám người đang tụ tập đông dần, tôi lập tức sai chân chạy đến chỗ nhiều người vây quanh nhất. Tôi khó nhọc đẩy đám người đang vây thành cụm, và sau cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân mình thấy bất an khi tỉnh giấc là do đâu.

Nhìn thấy khuôn mặt màu xanh xám, đôi mắt để lộ máu đỏ của người con gái và cả một vũng máu tươi lớn đang đọng lại trên đất, hai chân tôi run lên. Tôi quỳ “bịch” xuống một tiếng:

- Tiểu Phụng!

Nước mắt không ngừng chảy ra, làm ướt hết đôi má, làm lạnh tâm hồn tôi...

Xác của Trương Phụng được cảnh sát đưa đi rất nhanh, truyền thuyết về tiên đĩa lại càng nóng hổi hơn trong trường học. Những sinh viên mới vào ở trong nhà kí túc cũ đều cảm thấy lo sợ không yên. Mọi người không ngừng đưa ra kháng nghị với trường học rằng, khi nào kí túc mới xây xong mọi người muốn chuyển tới đó ngay.

Tháng ngày như con thuyền nhỏ trôi lênh đênh trên biển, và liên tục giã giũa trong nỗi sợ hãi. Tiểu Phụng như sợi cơ tim căng chặt trong lòng tôi, tôi không hề dám nhớ lại tất cả những gì về cô ấy. Tôi sợ trong lúc nhớ lại nhưng không để ý, tôi sẽ động tới sợi cơ đó và rồi nó sẽ đứt ra khỏi tôi.

- Tiểu Phi, tối nay cậu vẫn tiếp tục ngủ ở chỗ chị khóa trên à? - Đặng Mai đôi mắt đen sâu thẳm, sắc mặt xanh xao nhìn về tôi.

- ừ.

Tôi gật đầu, ngược nhìn cô bạn. Thần sắc cô đáng sợ khiến tôi càng bất an hơn:

- Cậu thì sao?

- Mình... mình ngủ ở quê. Ngày mai có thể chuyển sang khu kí túc mới rồi, tất cả sẽ tốt lên thôi - Đặng Mai nhìn tôi cười sáng lạn.

Rời khỏi nơi đây, tất cả những cơn ác mộng đều sẽ kết thúc sao? Tôi tự hỏi mình và cũng muốn như thế để an ủi bản thân. Tuy nhiên nếu như tất cả đều có thể kết thúc, vậy mục đích của “Tiên đĩa” là gì?

Cơ thể tôi tự nhiên run lên, sợ mình sẽ sụp đổ tôi không dám nghĩ sâu hơn nữa. Tôi hơi cúi đầu, hi vọng như thế có thể lấp đi nỗi sợ hãi trong lòng:

- Mình đi đây, ngày mai gặp.

Tôi nhanh chóng tạm biệt Đặng Mai rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi Trương Phụng chết đi, tôi rất sợ gặp phải những người bạn cùng phòng. Lúc nào tôi cũng nghĩ rằng cái chết của Trương Phụng chỉ là phần mở đầu, câu chuyện “Tiên đĩa” vẫn còn tiếp diễn với chúng tôi.

Đêm đó, tôi vẫn mất ngủ, khó khăn lắm mới chờ được tới sáng, tôi vui vẻ quay về phòng ngủ, thầm đợi việc rời khỏi kí túc cũ thực sự có thể kết thúc quá khứ, mang tới một khởi đầu mới.

Còn chưa tới phòng ngủ, tôi đã nhìn thấy một đám đông tập trung trước phòng 475. Con hoảng loạn quen thuộc xen với nỗi sợ hãi một lần nữa nhảy vào linh hồn tôi. Cẩn chặt môi dưới, lê bước nặng nề, tôi cứng đầu đi về phía trước.

IV

Đem theo tâm trạng chống cự và đầy mâu thuẫn, tôi thở nặng nề đi đến trước cửa phòng ngủ. Do sợ trước mắt lại xuất hiện một khuôn mặt giống như của Trương Phượng nên tôi đứng chờ người phía sau đám người. Nửa bước cũng chẳng dám tiến lên.

Một lúc sau, chẳng biết ai đã phát hiện ra sự tồn tại của tôi, đám người xung quanh phòng ngủ chủ động nhường đường cho tôi. Tôi nhìn thấy Tiết Luyện và Đặng Mai ôm chặt lấy nhau trên giường của Trương Phượng. Lúc này không thể chạy được nữa, tôi đành đi thẳng về phía trước, thầm cầu nguyện rằng tất cả sẽ không tồi tệ như trong suy nghĩ của tôi.

- Tiểu Phỉ! - Tiết Luyện ngẩng đầu nhìn về tôi, ánh mắt vẫn hiền hòa như trước.

Nhìn thấy biểu hiện vẫn bình thường của Tiết Luyện, viên đá nặng trong tim tôi như đã được đặt xuống một nửa. Tôi giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiến đến vỗ vào Đặng Mai đang ở trong lòng của Tiết Luyện:

- Tiểu Mai dậy rồi à.

Tiểu Mai ngẩng đầu nhìn tôi và cười. Viên đá nặng trong tim tôi được đặt xuống hoàn toàn. Đặng Mai bỏ đôi tay đang ôm chặt lấy Tiết Luyện ra, nói một cách rất nghiêm túc:

- Tiểu Phỉ, tối qua tớ đã nhìn thấy tiên đĩa rồi. Tóc dài, váy áo màu trắng...

Tôi đột nhiên kinh ngạc, lùi vội về đằng sau vài bước, ngã xuống dưới đất.

- A!

Tiếng thét không thể kiềm chế nổi đã được phát ra từ khoang ngực. Các tế bào của toàn thân ngay lập tức bị ép lại, ép lại, tiếp tục ép lại... Tôi cảm giác như trong phút chốc mình đã trở thành một sinh vật đơn bào vậy.

Ánh mắt Đặng Mai lác lõng, từng bước tiến về phía tôi, luôn miệng thì thầm:

- Tiểu Phỉ, tối qua tớ quay về để lấy “Oryzanol”¹, kết quả là đã nhìn thấy cái bóng trắng mà trước đây cậu đã nói. Hóa ra truyền thuyết là thật, có tiên đĩa thật. Chúng ta ai cũng không thoát nổi đâu... Tiểu Phỉ, cậu đứng dậy đi, bọn mình và Tiểu Phượng cùng nhau đi tìm tiên đĩa...

- Đừng đến đây, đừng đến đây...!

Đặng Mai lúc này dường như hóa thành cái bóng trắng mà tôi đã nhìn thấy trước đây. Tôi hoảng sợ vẩy vẩy hai tay, ngồi trên nền nhà mà không ngừng lùi lại phía sau.

- Tiểu Phỉ, giai điệu bài “Bằng hữu” mà cậu đã nghe thấy đêm đó, đêm qua tớ cũng nghe thấy đấy!...

Đặng Mai bắt đầu hát khẽ lên giai điệu của bài “Bằng hữu”.

Điệu nhạc vốn là mềm mại, lúc này lại có cảm giác như âm thanh ủy mị dưới địa ngục. Nó hóa thành hàng nghìn móng vuốt quỷ, bóp lấy cổ tôi, khiến tôi không thể thở được nữa. Tôi ôm chặt lấy đôi chân, đầu nép giữa hai đầu gối, chỉ có cảm giác trong mắt đầy nước, cổ họng khô đến không còn sức hét lên nữa:

- Đừng hát nữa, đừng hát nữa...

- Tiểu Mai, đủ rồi, đừng hát nữa...

Sáng nay khi về tới phòng ngủ, tôi đã thấy cô ấy ngồi một mình trên giường Tiểu Phụng, mồm không ngừng hát thầm giai điệu này. Tôi gọi lớn tên cô nhưng cô không đáp lại, chỉ không ngừng nhắc lại hai chữ “tiên đĩa”. Giọng của Tiết Luyện nghèn nghẹn khiến tôi không dám ngắt đầu lên nữa. Trong con người mờ mịt của cô có đầy những tia máu, trên mặt đầy nỗi sợ hãi, tiếng nói có kèm theo sự hối hận:

- Lẽ ra ngày hôm đó chúng ta không nên chơi tiên đĩa!

- Đủ rồi!

Tôi gào to lên trong khi vẫn đang ôm chặt đôi chân. Lúc này nếu hỏi tôi có tin vào quỷ thần nữa hay không, tôi vẫn không thể trả lời. Tuy nhiên tôi biết rằng tiên đĩa đã nhập vào trong xương tủy của mình, biến thành nỗi sợ hãi nơi sâu nhất trong tim. Chỉ cần nhắc tới tiên đĩa, tôi liền run lên, đầu đau như bị kim chích.

Tiết Luyện ôm lấy Đặng Mai không còn mở miệng nữa. Trong đám người truyền ra một tiếng nói:

- Trời ơi, Tiểu Mai thật đáng thương. Tối qua nếu tớ ngăn không cho cô ấy lên gác lấy thuốc thì chuyện này sẽ không thể xảy ra.

Nghe thấy lời nói của người đó, nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của Đặng Mai, trong lòng tôi phút chốc đã đầy lửa hận. Không biết sức lực từ đâu truyền đến khiến tôi có thể đứng ngay dậy. Tôi nhìn về phía người đã phát ngôn và nghiến răng nói ra:

- Tối qua cô ấy không quay lại, tại sao cậu không đến phòng 475 tìm cô ấy?

- Mình... mình... mình... mình sợ! - Cô ấy cúi đầu.

Lúc này đầu tôi lại bùng cháy, hai tay hai chân đều không thể khống chế được nữa. Bất giác tôi bóp cổ cô ta và gào lên rằng:

- Lẽ nào Tiểu Mai không biết sợ? Một mình cô ấy lên lấy thuốc mà không biết sợ? Cậu... cậu... Tại sao cậu lại nhẫn tâm để cô ấy đi một mình lên gác...

- Tiểu Phỉ buông tay ra!

Tiết Luyện nói xen vào. Lúc này trong mắt tôi chỉ có khuôn mặt sắp đỏ lên của người đối diện. Tôi cảm giác chỉ có thể tôi mới có thể thả lỏng được sợi cơ tim sắp đứt ra của mình. Không để ý tới việc người ta đang cố hết sức để gỡ đôi tay tôi ra, lực trong tay tôi vẫn không ngừng tăng mạnh lên.

- Tiểu Phỉ, Tiểu Phỉ, tiên đĩa, tiên đĩa...

Tiếng thầm thì của Đặng Mai như một dòng nước lạnh dội xuống từ đỉnh đầu tôi, trong phút chốc trước mắt tôi là một màu đỏ máu.

Khi tỉnh lại, tôi đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện. Mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà, cả người tôi bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, rất mệt...

- Tiểu Phỉ! Cuối cùng cậu đã tỉnh. Muốn ăn gì không? - Tiết Luyện với nụ cười lo lắng nháy vào trong con ngươi tôi.

Tôi lắc lắc cái đầu. Trương Phượng chết rồi, Đặng Mai điên rồi, nhưng tôi và Tiết Luyện lại được tiếp tục sống. Sau này sẽ thế nào, cả câu chuyện có phải là do lời nguyện của tiên đĩa không, hay là do mối hận thù không cam tâm của Tiểu Tuyết... Chúng tôi chẳng ai biết lý do, cũng không có hơi sức để truy tìm sự việc trong đó.

- Ăn một quả táo đi! Tớ giúp cậu gọt vỏ - Tiết Luyện cầm quả táo vừa đỏ vừa to đưa đi đưa lại trước mặt tôi.

Cuộc chuyện trò bỗng nhiên nâng con tim đang căng chặt của tôi lên một cảnh giới khác. Rất mừng là lúc này tôi chưa điên, Tiết Luyện cũng còn đang sống. Tôi ngồi dậy, ôm lấy cổ Tiết Luyện. "Oa!" - nước mắt như chảy ra như cơn hồng thủy làm đê vỡ.

- Tiểu Phỉ, không sao rồi, tất cả đã kết thúc rồi - Tiết Luyện vỗ vai tôi an ủi.

- Tiết Luyện hứa với mình đi, dù chuyện gì xảy ra cũng không được để mình lại một mình. Hứa với mình không được bỏ mình đi như Tiểu Phượng và Tiểu Mai.

Tôi ôm Tiết Luyện càng chặt hơn. Tuy bốn người trong phòng tôi mới ở với nhau chưa đầy một tháng song tình cảm bạn bè lại không thể bị quên lãng và xóa mờ. Cái mỏng manh của cuộc sống, tôi không thể biết mình có thể chịu đựng một lần ly biệt nữa hay không.

- Không đâu, không đâu - Tiết Luyện ôm lại tôi. Giọng nói nhẹ nhàng, hiền hòa của cô khiến tôi cảm thấy yên tâm vô cùng.

Nước mắt chảy ra không ngừng. Không biết được bao lâu sau, tôi bắt đầu cảm thấy con người mình khô ráp, không thể chảy ra nước mắt được nữa. Đầu đặt trên vai Tiết Luyện, tôi nghĩ lại quá khứ mà như đang ở thế giới khác. Những phiền muộn mà quãng thời gian vừa qua vây hãm và quấy nhiễu tôi đều đã bị đóng chặt nơi sâu thẳm trong tâm hồn. Tôi có cảm giác như đang được sống lại, tôi nghĩ cùng với dòng chảy của thời gian, tôi sẽ dần quên đi những khổ đau vừa xảy ra.

VI

Chúng tôi không thể về phòng được thuận lợi, giữa đường đi chúng tôi đã bị cảnh sát chặn lại. Tôi là người đầu tiên phát hiện ra xác chết, là người tình nghi đầu tiên, cũng là một nhân chứng bắt buộc phải ghi lại khẩu cung.

Lúc đó đầu tôi như một hộp hồ dán vậy. Bao nhiêu câu hỏi cảnh sát đặt ra, cho dù có hay không thể trả lời, tôi cũng đều đã trả lời. Còn về tôi đã nói những gì, sau lúc đó tôi hoàn toàn không hay biết.

Sau này tôi khi dần tỉnh lại mới biết được rằng người mà tôi nhìn thấy không phải là người chết duy nhất. Ngày hôm đó, phòng 475 đã chết đi ba người. Ba người đó là ba người quay lại trường để tham gia ngày lễ kỉ niệm, cũng là bạn cùng phòng với Tiểu Tuyết mười năm về trước.

Cái chết của ba người họ đã đẩy truyền thuyết về tiên đĩa lên tới đỉnh điểm. Lễ kỉ niệm một trăm năm của trường chưa vui mà đã phải giã đám, con tim của tất cả những người trong trường đều run lên. Phía trường học không thể trốn tránh được nữa. Để kể được hết chuyện với mọi người, họ đã lập tức liên kết với phía công an, kết hợp cái chết của Tiểu Tuyết năm đó với cái chết của Trương Phượng, việc Đặng Mai bị điên, cùng với cái chết của ba người bạn cùng trường để điều tra toàn bộ.

Tuy nhiên, cho dù trường học có lên tiếng thế nào thì tất các những vụ tử vong đều là do mưu sát có tính toán từ lâu. Nhưng dưới tiền đề còn chưa phát hiện ra hung thủ, phía trong, ngoài trường học đều bàn tán về câu chuyện tiên đĩa khóc ra máu một cách sôi nổi. Mọi người không tìm thấy tiên đĩa, tự nhiên sẽ tập trung sự chú ý lên đầu tôi và Tiết Luyến. Rốt cuộc chúng tôi vẫn chưa chết, vẫn chưa điên.

Đối mặt với sự quấy nhiễu của các phương tiện truyền thông, cảnh sát, bạn cùng học, giáo viên... Tiết Luyến đều cố sức một mình chống đỡ, cố gắng không để bọn họ làm phiền tôi.

Một lần nữa đối mặt với người chết, nỗi phiền muộn lạ thường bị khóa dưới đáy tim tôi đã được thoát ra một cách triệt để. Đầu tôi bị đẩy đến bước không thể suy nghĩ thêm được nữa. Tôi thường một mình tựa vào cửa sổ, nhìn chờ dẫn về phía khu kí túc cũ. Những nỗi sợ hãi trước đây đã bị một thứ tình cảm không nói được ra thay thế. Dường như người chết chỉ là người chết, tiên đĩa chẳng qua chỉ là tiên đĩa.

- Tiểu Phỉ! - Buổi trưa sau khi tan học, tôi không muốn ăn mà lang thang bên ngọn núi phía sau trường, cho đến khi có một giọng nam hiền hòa gọi tôi lại.

Tôi hơi ngạc nhiên, quay đầu lại thì nhìn thấy Dương Lão với nụ cười hiền dịu, trong tim tôi từ từ trào dâng từng sợi tơ ấm áp.

- Thầy Dương Lão!

Tôi trả lời hiền lành.

- Gần đây khổ cho em quá.

Thầy vẫn giữ một nụ cười thật thần thánh.

Tôi mở to mắt nhìn thầy một cách khó hiểu, trong lòng tràn đầy sự nghi ngờ.

Má thầy lại thêm chút hồng, thầy ho khan hai tiếng để xóa đi nỗi ngượng ngùng:

- Những ngày qua em đã rất sợ đúng không?

- Người chết là người chết, tiên đĩa là tiên đĩa.

Tôi cúi đầu nhìn lá cây dưới mặt đất. Đối mặt với cái chết nhiều rồi mới phát hiện ra con người giống như những chiếc lá khô yếu đuối trên mặt đất, lại rất dễ lụi tàn. Sau khi quen thuộc với cái chết thì nói không còn đáng sợ nữa.

- Không sợ tiên đĩa lần sau sẽ tìm tới mình? - Giọng nói mềm mỏng của thầy đã có chút lạc điệu.

Sợ? Thì đã làm sao? Nếu thật sự có sự tồn tại của quỷ, tôi tin sợ chẳng giải quyết được vấn đề gì. Tôi không ngẩng đầu mà đáp:

- Đây không phải là lời một chủ nhiệm phòng hành chính giáo dục nên nói!

- Rời khỏi đây đi! Tất cả sẽ tốt thôi - Giọng nói êm đềm của thầy đã gõ mạnh vào tim tôi.

Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong tiềm thức tôi dường như đã tỉnh ngộ, nhưng lại rơi ngay vào trạng thái mơ hồ:

- Thầy... thầy... thầy biết những gì? Tiểu Tuyết là bạn học của thầy, người chết cũng là bạn học của thầy. Tiên đĩa rốt cuộc là thế nào? Tại sao lại cướp đi những người bạn của em?
- Tôi gào to lên.

- Họ đều là bạn của tôi, đều từng là bạn tốt của tôi. Lễ niệm trường lần này là do tôi cố gắng mời họ đến đây. Mười năm rồi, cuối cùng họ cũng quay trở lại. Nhưng... tất cả đều là ý trời.

Dương Lão ngẩng đầu lên, mái tóc đen ngắn của thầy lóe lên ánh sáng chói mắt, ánh mắt đau đớn để lộ rõ sự thương xót nơi sâu thẳm.

Tôi lặng lẽ nhìn thầy, càng khẳng định rõ hơn thầy đã biết ngọn nguồn của sự việc, có khi còn biết cả nguyên nhân mà Trương Phượng và Đặng Mai chết. Tôi muốn mở miệng dò hỏi nhưng không biết nói thế nào, dường như một khi nói ra thế giới của tôi sẽ sụp đổ.

- Quay về đi! Quên hết tất cả, tiên đĩa vĩnh viễn sẽ không tìm tới em - Một lúc lâu sau, thầy mới nhìn về tôi một cách thương xót, khẽ nói.

Tiên đĩa?

Lại là tiên đĩa. Những nghi ngờ trong lòng tôi càng nhiều hơn. Dương Lão không hề đơn giản, vô tư như tin đồn.

- Nếu em còn ở lại chiến đấu đến cùng với tiên đĩa thì sao?

- Ở lại?

Thầy dùng một ánh mắt rất kì lạ nhìn tôi, sau đó cười lớn:

- Em cần có bác sỹ tâm lý. Ngày kia, bố mẹ sẽ tới trường đón em. Trường học sẽ chịu trách nhiệm về tất cả tổn thất mà trường gây ra cho em - Nói xong thầy nhặt một chiếc lá dưới đất lên rồi từ từ đi khỏi.

Nhìn thầy dần đi xa, ngẩng đầu lên nhìn từng tầng lá che khuất mặt trời, tôi chợt cảm giác như chúng không còn là những chiếc lá nữa mà là những chiếc đĩa sứ nhỏ màu xanh lá cây. Tôi hoảng loạn cúi đầu, lá vàng đầy mặt đất lúc này lại biến thành vô số những chiếc đĩa sứ màu vàng. Chúng đang để lộ nụ cười tanh mùi máu với tôi...

- A! - Tôi hét lên kinh hoàng, chạy một mạch ra khỏi rừng. Tôi không muốn nhìn lại bọn họ, không muốn nhìn thấy máu nữa, tôi không muốn chết, tôi phải rời khỏi, rời khỏi...

- Cậu thật sự muốn rời khỏi đây? - Mắt Tiết Luyện chứa đầy bịn rịn.

- ừ, mai bố mẹ sẽ đến trường giúp mình làm thủ tục tạm ngừng học.

Tôi không muốn bị tiên đĩa làm phiền, không muốn lại phải nhìn thấy máu. Tôi nghĩ sau khi chứng kiến nhiều cái chết trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, tâm lý của tôi đã có vấn đề từ lâu rồi, tôi cần có bác sĩ, cũng cần có người thân.

- Mình... mình... không nỡ xa cậu - Đôi mắt sáng của Tiết Luyện ngay lập tức nhuốm màu nước.

- Có thể sau khi bão táp đã qua, mình sẽ quay trở lại. Dù sao cũng chỉ là làm thủ tục tạm ngừng học chứ không phải là thôi hẳn học. Tiết Luyện, cậu không rời khỏi đây à? Bố mẹ cậu không lo lắng sao?

Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy. Tuy sống với nhau không lâu nhưng chúng tôi đã cùng nhau trải qua quá nhiều sự kiện. Nếu không phải có sự điềm tĩnh của cô ấy hết lần này đến lần khác kéo tôi lên từ dưới địa ngục, tôi nghĩ mình đã phải tự sát hoặc điên từ lâu và lúc này chắc chắn tôi không thể đứng một cách bình tĩnh để nói chuyện với cô ở nơi đây. Khoảng thời gian này, tôi thật sự vui mừng vì có cô bầu bạn.

- Tớ? Tớ có thể đi được đâu?

Cô ấy cười miễn cưỡng, rất chua chát:

- Bố và chị tớ đã chết từ lâu, mẹ tớ còn chẳng chăm sóc nổi cho bản thân thì làm gì có sức mà quản tớ. Tớ chỉ có thể ở lại đây thôi.

- Xin... xin lỗi. Tớ không ngờ lại chạm vào vết thương của cậu.

Tôi chưa bao giờ biết gia đình của Tiết Luyến lại không hề hạnh phúc, cũng chẳng biết an ủi cô ấy thế nào, chỉ có thể tiến lên phía trước nắm lấy đôi tay hơi lạnh của cô.

- Không có gì, đó chỉ là một sự thật.

Tiết Luyến cúi đầu một lúc, sau đó ngẩng lên nhìn tôi với vẻ lo lắng:

- Có phải cậu lại nghe thấy một số tin đồn xấu không? Cậu sợ người tiếp theo bị tiên đoán sát hại sẽ là mình?

- Không phải, thật sự không phải.

Tôi đột nhiên phát hiện ra mình không còn sợ sệt hai chữ “tiên đoán” nữa. Vỗ lên tay của Tiết Luyến, tôi nói chậm chạp:

- Mình chỉ không muốn đối mặt với những lời đơm đặt, không muốn bố mẹ lo lắng, cũng không thể coi thường vết thương mà Tiểu Phượng và Tiểu Mai để lại trong lòng mình... Cậu biết không, Tiểu Phượng và Tiểu Mai là bạn của chúng ta, chúng ta bằng tuổi nhau, chúng ta đều đặt rất nhiều niềm hy vọng vào tương lai. Nhưng bọn họ không hiểu sao lại chết và điên hết. Có lúc mình cảm giác như người chết, người điên ấy chính là mình. Trong lòng mình thực sự khó chịu, rất khó chịu.

Cúi đầu xuống, tôi nhìn thấy nước mắt trong suốt của mình từng giọt từng giọt rơi trên bàn tay tôi và Tiết Luyến. Đau xót từ trước tới nay cuối cùng đã tìm được nơi an toàn để trút bỏ.

- Xin lỗi - Giọng Tiết Luyến rất thấp, rất thấp.

Cố sức hít thở và lau đi nước mắt trong khoang mắt, tôi nhếch miệng cười:

- Cậu xin lỗi mình làm gì? Kể cả cậu không hỏi, mình cũng muốn đem những u uất trong lòng thổ lộ ra với cậu. Cậu biết không? Cậu có một sự trầm tĩnh, có thể làm yên lắng tâm hồn. Nếu không có cậu ở bên cạnh thì mình đã sụp đổ từ lâu rồi. Những ngày qua toàn là cậu an ủi mình, thực ra trong lòng cậu cũng rất khó chịu đấy chứ? Bốn người chúng ta đã từng sống vui vẻ như thế, hòa nhã như thế...

- ừ.

Nước mắt của tôi ngừng được lại thì nước mắt của Tiết Luyện bắt đầu trào ra.

- Mình sẽ không quên cậu, mãi mãi không bao giờ quên được cậu. Sau khi ra đi, cậu nhớ sống cho thật vui vẻ, cậu phải vui vẻ và hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác. Nếu có thể, mình nguyện đem tất cả niềm vui thuộc về mình dành tặng cả cho cậu.

- Ngốc ạ.

Tôi lấy khăn giấy mang theo bên người ra, lau nước mắt cho cô ấy.

- Chúng ta đều sẽ rất hạnh phúc. Mình chẳng cần hạnh phúc của cậu, bởi vì mình hi vọng cậu có thể hạnh phúc, hạnh phúc và vui vẻ hơn bất cứ một người nào.

- Tiểu Phỉ, mình sẽ không bao giờ quên cậu, mãi mãi không bao giờ quên.

Tiết Luyện bước lên một bước, ôm chặt lấy tôi, nước mắt chảy càng nhiều.

- Tiết Luyện, mình cũng sẽ không bao giờ quên cậu. Không bao giờ quên Tiểu Phượng và Tiểu Mai. Cho dù đi đến đâu, các cậu cũng đều ở trong tim mình.

Bị cô ấy làm cho cảm động, tôi ôm cô ấy và cũng khóc lên:

- Không cần, chỉ cần tớ nhớ đến cậu là được rồi. Cậu phải quên bọn tớ đi, quên đi tất cả những gì từ khi bước vào trường học đi. Hu... hu... hu...

Tiết Luyện khóc rất thương tâm, tiếng khóc nhỏ khàn đó khiến người ta sốt ruột.

VII

Khi tôi thu xếp hành lý thì tất cả những gì từng trải qua trong trường đại học một lần nữa tái hiện lại trong đầu tôi. Rời xa như thế này, tôi cảm thấy rất tiếc, rất bất an.

"Tôi luôn tin rằng thế gian này tuyệt đối không có ma, kể cả có thì cũng là người đang giả ma!" "Tối nay mình định sau khi tắt đèn xong sẽ đi nhẹ nhàng lên sân thượng xem thực hư thế nào. Cậu có hứng đi bắt ma cùng mình không?"

Tiếng của Trương Phụng lại vọng về bên tai, tôi nghĩ đó chính là nỗi tiếc nuối của mình. Đêm đó tôi đã không ngăn bước chân đi bắt ma của cô ấy, cũng không đồng ý đi bắt ma cùng cô ấy.

"Quay về đi! Quên hết tất cả! Tiên đĩa vĩnh viễn sẽ không tìm tới em".

Một Dương Lão chín chắn lại có thể nói ra lời ma quỷ hoang đường như vậy. Thầy ấy đã từng trải qua mười năm trước, là người chứng kiến câu chuyện tiên đĩa sau mười năm.

Nếu thật sự có ma quỷ thì tại sao người đầu tiên mà tiên đĩa giết không phải là thầy ấy? Nếu không có ma quỷ thì tôi tin rằng thầy ấy và tên giết người chắc chắn sẽ có quan hệ với nhau, nếu không thầy ấy sẽ không vào rừng để tìm tôi... Tuy nhiên, tại sao thầy ấy lại giết học sinh của mình chứ? Kí túc nữ từ trước vẫn nghiêm cấm rất ngặt nam giới vào mà, thầy giáo cũng không là ngoại lệ. Nếu là hung thủ, thầy ấy làm sao vào được kí túc lúc nửa đêm canh ba cơ chứ?...

Đột nhiên tôi cảm thấy rằng, dù có tiên đĩa hay không, tôi cũng đều nên đến kí túc cũ một lần. Nếu thật có tiên đĩa tác quái, tôi và Tiết Luyện chẳng ai thoát được cả. Nếu đúng như Trương Phụng đã nói, đêm nay tôi nhất định phải đi bắt con "quỷ" đó, cho dù là tiên đĩa, hay Dương Lão, tôi cũng đều buộc bọn họ phải nợ máu trả máu.

Sau khi đã quyết định thế, tôi viết một bức thư đặt trộm dưới gối Tiết Luyện, sau đó đi chợ mua một con dao bổ dừa rất dài. Bước vào đêm, tôi ôm một tâm trạng phức tạp đi về phía khu kí túc cũ.

Kí túc cũ dưới ánh đèn đường trông thật âm u, giống như một con ác quỷ có thể nuốt chửng linh hồn của con người. Đứng trước kí túc, tôi nhìn quanh cho rằng mình không có dũng khí để bước tiếp một lần nữa vào bên trong. Nhưng khi tôi bước một bước đầu tiên mới phát hiện lúc này tim mình thật tĩnh lặng, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Bước trên con đường đen tối, tôi cảm giác mình đang bước trên bậc thềm lên thiên đường. Tôi bước chậm chạp, trong đầu một khoảng trống trơn. Vào lúc bước lên sân

thượng, tôi nhìn thấy một đồng lửa sáng, nhìn thấy một thân hình quen thuộc, trong tay cầm cái váy áo liền màu trắng, đứng lặng lẽ bên đồng lửa.

Tôi không tin vào mắt mình, bước vội về phía trước. Khi nhìn rõ mặt của người đó, tôi chờ người ra.

- Tiểu Phi! - Người đó là Tiết Luyện, cô ấy nhìn tôi kinh ngạc.

- Cậu... cậu... cậu... cậu cầm váy trắng làm gì thế? - Ngay người ra một lúc rất lâu, tôi cất giọng một cách khó khăn, lúc này tôi vẫn không dám tin vào mắt mình.

- Đốt đi nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất của cậu.

Tiết Luyện rút chiếc váy trắng vào trong đồng lửa. Ngọn lửa rùng rục đã nuốt trọn chiếc váy rất nhanh.

- Nói cho tôi biết, cô không phải là Tiểu Luyện, cô là tiên đĩa, cô là Tiểu Tuyết.

Tinh thần đấu tranh rất khó khăn và rõ ràng, kết quả đã không như tôi mong đợi.

- Cô nhất định là tiên đĩa, cô muốn đóng giả thành Tiểu Tuyết để dọa tôi, hãy lộ bộ mặt thật của cô ra, lộ bộ mặt thật của cô ra. Tôi sẽ không sợ cô, quyết không sợ cô đâu!

- Đừng ngốc nữa, từ đầu tới cuối đều không có quỷ thần gì hết. Mười năm trước tiên đĩa là do bầy lũ ác độc vì muốn thoát khỏi tội danh đã tạo ra những lời dối trá đó. Mười năm sau, tiên đĩa chỉ là lời nói dối trá mà tớ dùng để báo thù.

Nụ cười của Tiết Luyện tự nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lời nói sắc nhọn đã khiến tôi một lần nữa phải suy nghĩ. Trước ngày Trương Phượng chết một hôm, cô ấy đã nói một câu còn chưa nói hết. Cô ấy nói cô ấy nghi ngờ... Đằng sau chữ nghi ngờ cô ấy không nói nữa và quay người bỏ đi vì Tiết Luyện đã xuất hiện đúng lúc ấy. Lúc này nghĩ lại thì ra, Trương Phượng sớm đã có nghi ngờ với Tiết Luyện rồi, thế mà tôi lại luôn dựa vào Tiết Luyện, đến nỗi chưa bao giờ tôi liên hệ tiên đĩa và Tiết Luyện lại với nhau.

“Rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là thế nào?” Cái bóng trắng lần đầu tiên tôi nhìn thấy, Tiết Luyện đang ở bên cạnh tôi; cái đêm Trương Phượng chết, tôi và Tiết Luyện cùng ở trong phòng ngủ; cái đêm Đặng Mai bị điên, Tiết Luyện ở một phòng ngủ khác... Cô ấy làm sao có thể gây án, làm sao có thể giết đi Trương Phượng - người không hề có oán hận gì với cô ấy và tại sao lại ép cho Đặng Mai đáng yêu kia bị điên.

Tim tôi loạn lên như tê liệt, khó có thể hiểu được. Tôi vẫn không tin người giống thiên sứ như Tiết Luyện lại có thể nhuộm máu tươi lên chính mình. Trong lòng như bị dao cắt, tôi nhìn cô ấy:

- Mình không tin là cậu làm, cậu không thể hành động một mình được. Nói cho mình biết có phải cậu nhận tội thay người khác không? Rốt cuộc cậu đang bao che cho ai?

- Đều là mình làm cả, tất cả đều do mình làm. Mình chẳng việc gì phải nhận tội thay người khác, cũng chẳng việc gì phải chạy trốn cả.

Trong mắt Tiết Luyện có một chút chế giễu. Tôi không hiểu cô ấy đang chế giễu sự ngây thơ của tôi hay đang chế giễu chính bản thân cô ấy.

- Nói linh tinh. Đêm đầu tiên mình gặp phải cái bóng trắng, cậu đã đi tìm mình mà. Cái bóng đó chắc chắn không phải là cậu. Đêm Tiểu Phượng chết, bọn mình đã ở cùng nhau trong phòng ngủ. Đêm Đặng Mai điên, cậu ở một phòng ngủ khác... Tại sao cậu có thể nói tất cả là do cậu làm được?

Tôi lắc đầu rất nhiều, không tin người bạn tốt của mình lại có thể giết người bạn tốt của chính mình.

- Tiểu Phi, khi nào cậu mới lớn lên được, mới dùng tâm để nhìn mọi thứ, mới dám chấp nhận sự thật - Tiết Luyện cười lớn, ánh lửa nhuộm đỏ hai con ngươi cô - Cậu nhìn thấy bóng trắng, nghe thấy bài hát là do mình đã sắp xếp từ trước. Chỉ có điều mình không nghĩ cậu lại gan dạ như vậy, cậu biết có người sẽ nhảy lầu, cậu muốn chạy lên phía trước để ngăn cản. Vẫn may mình không an tâm nên đã đi theo cậu, kịp thời gọi cậu lại, để cho đồng bọn của mình có thời gian chạy thoát. Thế coi như câu chuyện tiên đĩa đã chìm nghỉm mười năm giờ được quay trở lại.

Sau đó mình và đồng bọn của mình đã phát giai điệu của bài “Bằng hữu” nhờ một máy phát thanh loại nhỏ đã định giờ và nó phát vào phòng ngủ, sân trường của chúng ta. Chỉ có điều mình không ngờ rằng trong khi mọi người đều đang sợ hãi tiên đĩa, Tiểu Phượng lại bắt đầu nghi ngờ tất cả, ban đêm lên sân thượng tìm hiểu.

Tiết Luyện thở một hơi dài.

- Tối hôm đó, vừa đúng hôm đến lượt mình giả dạng tiên đĩa. Đợi cậu và Tiểu Mai đi ngủ sau khi uống xong thuốc ngủ, mình nhẹ nhàng chuồn lên sân thượng. Đúng lúc mình gặp phải Tiểu Phượng. Cô ấy định tố cáo mình và thế là mình đã giết cô ấy. Sau khi mọi chuyện xong xuôi, mình có chứng cứ không ở tại hiện trường, cho dù cảnh sát có nghi ngờ cái chết của Tiểu Phượng là do mưu sát, nhưng cũng không bao giờ đoán ra thủ phạm lại là mình.

- Tiểu Mai thì sao, tại sao Tiểu Mai lại điên? - Tôi đưa hai tay ra sau lưng, nắm chặt chiếc dao bổ dừa đã chuẩn bị sẵn.

- Đêm đó, mình cho những người trong phòng kí túc mà mình ngủ nhờ uống thuốc ngủ xong, sau khi họ đã ngủ say, mình chuồn lên sân thượng để giả vờ làm tiên đĩa. Đêm đó tất cả đều rất thuận lợi, sau khi hoàn thành sự việc, mình quay lại phòng 475 để chuẩn bị thay chiếc váy trắng. Không ngờ rằng mình đã gặp phải Tiểu Mai khi cô ấy đang về phòng lấy thuốc ngủ. Cô ấy chỉ nhìn mình mà đã bị dọa cho phát điên lên.

Tiết Luyện nhìn tôi với khuôn mặt không có biểu hiện gì.

- Nếu cô ấy không điên, cậu sẽ giết người bịt miệng đúng không!

Nước mắt tôi chảy ra.

- Hóa ra chị học khóa trên chính là đồng bọn của cậu. Hôm đó chúng tớ chơi tiên đĩa, hoàn toàn là do âm mưu của các cậu.

- Muốn mọi người chơi tiên đĩa là kế hoạch của chúng tớ, tuy nhiên chị khóa trên không phải là đồng bọn của tớ. Bọn tớ biết được tính cách xốc nổi của cô ấy, cũng biết Tiểu Phượng không sợ quỷ thần, Tiểu Mai nhát gan và cậu thì ngay thẳng. Do vậy trong số tất cả những sinh viên mới đến, chúng tớ đã chọn các cậu làm bạn cùng phòng của tớ, bọn tớ cùng vào phòng 475 và bắt đầu truyền thuyết.

Chúng tớ sớm đã biết chị khóa trên sẽ không giữ được miệng, đem kể cho bọn cậu về điều cấm kị mười năm trước. Theo như tính cách của cậu và Tiểu Phượng, các cậu sẽ không kìm nổi mê hoặc của tiên đĩa.

Như thế, tin đồn về tiên đĩa tự nhiên một lần nữa được bàn tán rộng rãi trong trường. Chỉ có điều mình không nghĩ tới là Tiểu Phượng lại nghi ngờ, lại lên sân thượng bắt quỷ... - Giọng nói của Tiết Luyện rất chậm, rất mỏng. Dường như tất cả mọi chuyện đều chỉ là một bộ phim, cô ấy chỉ là người kể lại cho tôi nghe nội dung bộ phim đó mà thôi.

Tôi không thể liên hệ được giữa Tiết Luyện trong trí nhớ của tôi và Tiết Luyện lúc này. Đột nhiên tôi cảm thấy cô ấy còn độc ác hơn hàng trăm hàng ngàn lần so với những kẻ ăn không ngồi rồi chỉ trở đàng sau tôi, chỉ biết đứng xem chuyện cười. Trong đầu tôi như bị người ta cắm vào một chiếc kim dài, đau đớn khôn tả.

Tôi rút chiếc dao cắm phía sau lưng ra với tâm trạng buồn đau phần nộ và chĩa thẳng về phía cô ấy:

- Tiểu Phượng và Tiểu Mai là bạn của chúng ta, cậu lại giết bọn họ, lại nhẫn tâm giết bọn họ! Tiết Luyện, tìm cậu làm bằng gì vậy? Hôm nay để mình mổ cậu ra xem, xem quả tim đầy rốt cuộc là cái gì!

- Đợi đã!

Tiết Luyện lùi lại một bước, môi nở nụ cười chua chát:

- Mình không đáng để cậu ra tay.

- Thế còn Tiểu Phượng và Tiểu Mai thì sao? Tiểu Phượng bị cậu giết không oan chút nào, Tiểu Mai bị cậu ép điên không oan chút nào. Tiết Luyện, cậu làm bao nhiêu chuyện xấu như thế, lẽ nào lại không sợ oan hồn đòi mạng, không sợ mơ thấy ác mộng sao?

Đôi tay đang cầm con dao đột nhiên run rẩy. Tôi chỉ cảm thấy toàn thân băng giá, lạnh tới mức không đủ sức để cầm dao nữa.

VIII

Thế giới này không có quý. Nếu thực sự có quý, tất cả sẽ không như thế này.

Tiết Luyện đau khổ mặt mày, cô xòe bàn tay không ngừng run lên:

- Mình rất sợ, rất sợ. Mình luôn cảm thấy có lỗi với bọn họ. Tiểu Phi, cậu biết không? Hôm đó chính tay mình đã đẩy Tiểu Phượng xuống, mình luôn cảm giác như đôi tay mình đang chảy máu, không ngừng chảy máu. Mình thường nghe thấy tiếng Tiểu Phượng đòi lấy mạng mình. Mình có lỗi với cô ấy, nhưng vì chị, mình không thể không làm thế.

Sau đó là Tiểu Mai, mình không ngờ lại nhìn thấy cô ấy trong phòng ngủ. Đêm đó cô ấy còn chưa nhìn rõ mặt mình đã ngất lịm đi. Mình đặt cô ấy lên giường rồi rời khỏi đó nhanh chóng. Mình cho rằng, đợi cô ấy tỉnh lại, tất cả sẽ qua đi.

Tối hôm đó cả đêm, mình không ngủ được. Trời vừa sáng, mình đã chạy về phòng ngủ. Kết quả là mình nhìn thấy Tiểu Mai đang hốt hoảng ngồi trên giường Tiểu Phượng. Đầu mình như vỡ tung ra, mình không biết nên làm thế nào, mình thật sự không muốn làm vậy. Họ là bạn mình, là bạn mình...

- Bạn à, bạn à! Bạn mà đáng bị cậu hãm hại sao? Bạn à, tại sao cậu lại hại bạn của mình!

Tay tôi không cầm nổi nữa, chiếc dao trơn tuột rơi xuống nền nhà. Những đau thương không thể kiềm chế nổi đã được gào thét ra từ trong tâm hồn.

- Mình không có cách nào, không có cách nào khác! Cậu biết tại sao mình phải giả làm ma quỷ không? Tiểu Tuyết - Người nhảy từ trên tầng xuống là chị mình. Cái chết của chị ấy không phải tự sát mà là bị ba người bạn tốt nhất của mình đẩy xuống. Người chị hiền lành, giỏi giang ấy của mình đã chết một cách không thể hiểu nổi. Những tên hung thủ đó do có chứng cứ ngoại phạm nên nằm ngoài vòng pháp luật. Cậu biết không, để tránh xa khỏi tội ác, bọn họ còn bịa ra những lời nói sai sự thật về tiên địa!

Tiết Luyện nhìn tôi chằm chằm, thần sắc đầy những đau thương, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Những giọt nước mắt lấp lánh ấy được nhuộm màu đỏ dưới ánh sáng của ngọn lửa, cô ấy như khóc ra máu:

- Sau khi chị mình chết, bố mình không chịu nổi đau đớn ấy nên cũng chết theo. Mẹ mình do cái chết của bố đã bị diên. Lúc này, anh bạn Dương Quang của chị đã xuất hiện, anh ấy nói với mình những nghi ngờ trong lòng anh, rồi từ đó anh ấy chăm sóc mình và mẹ.

Dần dần khi mình lớn lên, mình ngày một giống chị. Đối mặt với người mẹ đã bị diên, mình ngày một không can tâm với cái chết của chị. Trời xanh đã không có mắt, cảnh sát

cũng chẳng thể tìm ra hung thủ, mình lại chẳng tìm thấy chứng cứ, như vậy để mình thay chị đòi lại ông trời công bằng!

Thế là mình đã thương lượng với anh Dương Quang, sau cùng mình quyết định lợi dụng câu chuyện tiên đĩa, như thế kể cả mình có giết người thì cũng chẳng có chứng cứ để điều tra. Bọn họ đã dùng tiên đĩa để tránh tội, như vậy mình phải dùng tiên-đĩa-khóc-ra-máu để buộc họ phải bị trừng phạt đích đáng.

Ban đầu tất cả đều được tiến hành một cách thuận lợi, nhưng mình không nghĩ được rằng Tiểu Phượng sẽ đi bắt quỷ, không ngờ rằng cô ấy muốn công khai kế hoạch của mình. Không được, bất cứ một người nào cũng không thể ngăn được mình trả thù...

- Để việc trả thù của cậu được tiến hành thuận lợi, cậu đã hại cả Tiểu Phượng và Tiểu Mai. Tại sao cậu lại như vậy, để trả thù mà cậu làm tổn thương tới những người vô tội. Cậu nói ông trời bất công, theo như nhân quả báo ứng mà cậu nói thì sau này, người nhà của Tiểu Phượng và Tiểu Mai sẽ đến báo thù với cậu? Tiết Luyến, tại sao lại thế?

Tôi khóc mãi không thôi. Tuy cô ấy có lý do của mình, nhưng rốt cuộc tôi cũng không thể vì thế mà tán đồng những gì cô ấy đã làm, không thể tha thứ cho những bất hạnh mà cô ấy mang đến cho Tiểu Phượng và Tiểu Mai.

- Mình sẽ bồi thường cho họ, mình sẽ chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Mình biết mình có lỗi với bọn họ, nhưng mình cũng không hối hận khi trả thù cho chị. Cho dù mọi việc có lặp lại, mình cũng vẫn sẽ giết Tiểu Phượng. Mình phải trả thù cho chị, phải tuân theo quy luật tuần hoàn nhân quả. Mượn tiên đĩa để giết hết tất cả những hung thủ năm đó!

Tiết Luyến từ từ nở một nụ cười thật phức tạp, khiến tôi cảm thấy tim đập chân run.

- Chịu trách nhiệm? Cậu dùng cái gì để chịu trách nhiệm? Đi đi, nếu cậu còn có lương tâm, hãy đi chỉ ra tội lỗi của Dương Lão, đi đầu thú, mình đưa cậu đi đầu thú!

Tôi bước lên trước vài bước, lúc này Tiết Luyến trong mắt tôi giống như một cánh diều bay trong không gian, lúc nào cũng có thể đứt dây.

- Không, anh Dương Quang chẳng làm gì sai. Anh ấy yêu chị mình không sai, trả thù cho chị cũng không sai. Mình không sai, họ đã giết chị mình, mình bắt họ phải nợ máu trả máu cũng không sai. Sai là ở chỗ mình đã giết Tiểu Phượng, dọa điên Tiểu Mai. Tất cả chẳng liên quan gì tới anh Dương Quang. Anh ấy là người tốt, là một người rất tốt!

Giọng nói của Tiết Luyến lên cao, ánh mắt sắc nhọn như dao. Cô ấy quay người lại nhìn xuống dưới tòa nhà:

- Đến rồi, cuối cùng họ cũng đến rồi.

- Ai đến?

Tim tôi căng thẳng không rõ nguyên nhân, tôi rất sợ nhưng lại không biết mình đang lo sợ cái gì.

- Cảnh sát đây, đồng bọn của cô sợ tội đã tự sát rồi, cô đã bị bao vây...

Rất nhanh một đám cảnh sát cầm súng giơ cao hướng về phía Tiết Luyến.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, dường như người đối chọi với cảnh sát chính là tôi vậy. Tôi nhìn Tiết Luyến cầu xin:

- Tiểu Luyến đầu thú đi!

- Anh Dương Quang đã chết rồi... Anh ấy ngốc quá, ngốc quá.

Tiết Luyến lắc lắc đầu, dằn dụa nước mắt. Lúc này tôi mới biết, hóa ra cô ấy thích thầy Dương Quang, có lẽ không hẳn như lời cô ấy nói, trả thù cho chị không tiếc một cái giá nào. Có lẽ cô ấy nguyện từ bỏ tất cả, thậm chí bán đi cả linh hồn chỉ vì thầy Dương Quang - người mà cô ấy ngưỡng mộ từ bé...

Tôi nhìn cô ấy một cách bất lực, cô ấy cúi đầu hát thầm bài “Bằng hữu” và đi về phía tay vịn lan can. Đột nhiên cô ấy ngừng đầu nhìn tôi:

- Tiểu Phỉ, cậu có hối hận vì đã làm bạn với mình không?

Tôi nhất thời kích động, nghĩ tới khuôn mặt cười hiền tĩnh của cô, tôi trả lời một cách khẳng định:

- Không hối hận.

- Cám ơn.

Tiết Luyến lại nở nụ cười, một nụ cười trong sáng như thiên sứ vậy.

- Cậu phải vui vẻ nhé! Nhất định phải vui vẻ! Mình phải đi cùng Tiểu Phụng đây, cậu ấy chắc chắn sẽ cô đơn lắm...

- Không.

Giọng nói của tôi còn chưa kịp thoát ra thì cô ấy đã chuyển người qua lan can và nhảy xuống dưới. Không quan tâm tới việc cảnh sát đang ngăn cản, tôi xông lên phía trước, liệt người trước lan can. Mấy người bạn mà tôi biết ở đại học, người thì chết, người thì điên, Tiết Luyến, cậu bảo tớ làm sao vui vẻ cho được?...

Đọc xong câu chuyện của mình, áp lực cực lớn đã được xóa bỏ. Tiểu Phỉ nằm một cách nặng nề xuống dưới đất. Một mùi sắt gỉ xông vào mũi, cô quệt tay qua khóe môi, mu bàn

tay cô lại là một vùng màu đỏ thẫm. Khi không khí tấn công vào tới tim, cô đã nôn ra một đồng máu tươi.

Xe đi lại không ngớt bên người cô, tiếng xe lúc lên lúc xuống. Sóng âm không ngừng lên cao, giống như đang sắp phá vỡ giới hạn vậy. Tiểu Phỉ lệnh dènh như đang kiệt sức. Cô không nghe rõ tất cả những huyền ảo, bên tai chỉ vọng lại duy nhất một âm thanh, đó là tiếng đĩa sứ va đập.

- Tiên đĩa sắp đến rồi! Thời gian của cô ấy sắp hết!

- Không! Tôi còn một chuyện quan trọng chưa làm, hãy cho tôi thêm một khoảng thời gian nữa!

Tiểu Phỉ gơ cánh tay đang tê liệt của mình lên, gắng hết sức lấy chiếc điện thoại từ trong túi áo ra. Giây phút cuối cùng, cô đã gọi cho một số điện thoại quen thuộc, số của Hứa Thiên Cát!

- Tiểu Phỉ? - đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng của Hứa Thiên Cát, nước mắt Tiểu Phỉ tuôn ra rất nhiều.

- Không được nhận... tuyệt đối không được nhận...

- Không được nhận gì? Ai ăn hiếp em à? - Hứa Thiên Cát nghe ra Tiểu Phỉ đang khóc. Anh có chút lo lắng, hỏi thật gấp.

Trong chốc lát, một tiếng phanh sắc nhọn truyền tới, Hứa Thiên Cát dờ dẫm người, sau đó là tiếng va đập rất mạnh. Sức mạnh của nó, khiến anh dù được cách bởi chiếc điện thoại di động cũng bị chấn động mạnh.

Tút tut tut...

Di động của Tiểu Phỉ đã tắt rồi! Hứa Thiên Cát dường như có thể tưởng tượng ra một cách hoàn chỉnh toàn bộ sự việc khiến anh bị kinh động vài giây trước. Thậm chí anh có thể cảm nhận được nỗi đau xé tim khi máu tươi và óc của bạn gái mình bắn ra.

Tiểu Phỉ! Tiểu Phỉ của anh đã dùng phút cuối cùng trong cuộc đời mình gửi lại cho anh một tin nhắn.

Bài hát Ngồi hát ca bình bông, nhạc sĩ Quốc Bảo. TVC (TV commercial): quảng cáo trên truyền hình. (1) Đơn vị đo diện tích ruộng vườn, bằng 1000 mét vuông, tức 1/10 mẫu. (2) Bước. (3) Đồng lớn chất bằng những bó lúa. (4) Dàn lân: dài dòng. (1) Nói luôn miệng, không đầu vào đầu. (1) Đông, nhiều. (1) Đồ dùng để lột quai nồi cho đỡ nóng. (1) Anh. (1) Theo tập tục trước đây gia đình đủ ăn đủ mặc ở quê thường sắm cho mỗi đứa con ba bộ đồ mới thay đổi trong ba ngày Tết. (1) Nói thiệt tình. (*) Helen Keller (1880 - 1968): tác giả và diễn giả nổi tiếng người Mỹ, bị mù và điếc từ năm 2 tuổi. 1\ . Người Tây dương, tức là người phương Tây 2\ . Người Đông dương, tức là người Nhật Bản Công ty Đông và Tây Ấn Độ: ở đây tác giả muốn nói về công ty Đông và Tây ấn độ của Hà Lan (xin chú ý nhầm với công ty Ấn Độ của Anh). Công ty Đông Ấn của Hà Lan, tên tiếng Anh Dutch East India Company (tên đầy đủ là Dutch United East India Com), tiếng Hà Lan Vereenig de Ootindische Compagnie, viết tắt VOC. lập 1602, giải tán 1799, là công ty tư nhân lớn nhất thế giới đương thời, có tính chất một nhà nước. Công ty có quân đội riêng gồm 10 nghìn lính đánh thuê, đội thương thuyền vũ trang 150 tàu, đội chiến thuyền 40 tàu, có cả nhà máy đóng tàu; cổ tức của công ty cao tới 40%. Công ty này năm 1624 phát hiện và lập thương cảng tại Mỹ, đặt tên là New York. Công ty Tây Ấn của Hà Lan (Dutch West India Com, thành lập năm 1621, là một chi nhánh của công ty Đông Ấn) là công ty tư nhân mạnh nhất, hiệu quả nhất thế giới xưa nay (hơn cả Microsoft, IBM, GM thời nay), lợi nhuận cao tới 200 - 300% (ngày nay công ty có lợi nhuận cao nhất là 20 - 30%) Luật rừng Hobbles, tức Hobbles Jungle: Các loài thú trong rừng dựa vào sức mạnh của mình mà giành lấy phần thụ hưởng. Con người cũng hành động như thế và nếu cần thiết, thậm chí họ còn tàn sát lẫn nhau hoặc biến đồng loại thành nô lệ. Đây là một triết lý của Thomas Hobbles (1588 - 1679, người Anh), triết gia duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ chuyên chế, đề xuất Thuyết Khế ước có ảnh hưởng lớn tới thế giới. Cuộc chiến tranh 30 năm: Thirry Year's War, cuộc loạn chiến ở Châu Âu trong thời gian 1618 - 1648, chủ yếu diễn ra trên phần đất nay là nước Đức, có sự tham gia của nhiều cường quốc. Kế hoạch 14 điểm: còn gọi là Nguyên tắc 14 điểm, Fourteen Points, tức Chương trình hòa bình 14 điểm do Tổng Thống Mỹ Wilson đưa ra ngày 8/1/1918 tại Hội nghị Hòa Bình Paris sau khi chấm dứt Thế chiến I. Hội Quốc Liên: League of Nations, tổ chức liên minh các quốc gia kiểu như Liên Hợp Quốc hiện nay, tồn tại trong thời gian 1/1920 - 4/1946. Do Thượng viện Mỹ từ chối không cho Mỹ tham gia Hội này nên Hội hoạt động kém hiệu quả. Ngày 18/4/1946 Hội Quốc Liên tuyên bố giải tán (sau khi

Liên Hợp Quốc thành lập ngày 24/10/1945). 1\ . Vương đạo: 'đạo của người làm vua' trng triết học chính trị phong kiến Trung Quốc, ý nói chính sách dùng nhân nghĩa trị thiên hạ của vua chúa phong kiến Trung Quốc. Ngược lại là Bá đạo: chính sách dùng vũ lực, cường quyền để trị thiên hạ; Bá đạo còn có nghĩa là ngang ngược xấc láo. Matteo Ricci: Nhà truyền đạo thiên chúa, 1552 - 1610, tên chữ Hán là Lợi Mã Đâu (Li Ma - T'eu), 1582 đến Trung Quốc, 1601 đến Bắc Kinh, quen nhiều học giả ở đây, có công giới thiệu khoa học tự nhiên phương Tây cho Trung Quốc. An Nam: tên cũ do triều đại nhà Đường Trung Quốc đặt cho Việt Nam. Miến Điện: Tên cũ của Myanma. Nguyên văn chữ Hán: Tế nhược phù khuynh. Khí Châu Nhai Nghị: 'Bàn việc bỏ quận Châu Nhai'. Năm 112 tr.CN. Hán Vũ Đế chinh phục nước Nam Việt (ở vùng Quảng Đông, đảo Hải Nam), lập 9 quận trên đảo Hải Nam, trong đó có quận Châu Nhai. Nhưng quận này thường xuyên nổi lên chống nhà Hán; quân nhà Hán bắt lực không đàn áp nổi. Năm 46 tr. CN, Hán Nguyên Đế trưng cầu ý kiến quần thần giải quyết vấn đề này. Các quan đề nghị bỏ quận Châu Nhai, nhà vua chấp nhận và hạ chiếu chính thức bỏ quận Châu Nhai. Nguyên văn chữ Hán: Bất thị sát nhân giả năng nhất chi, là một danh ngôn của Mạnh Tử. Beaufre tức André Beaufre 1902 - 1975, lúc kết thúc Thế Chiến II là đại tá trong quân đội kháng chiến Pháp do tướng De Gaulle chỉ huy, nhà chiến lược quân sự Pháp, đề xướng thành lập lực lượng hạt nhân độc lập của Pháp, tác giả sách 1940: The Fall of France Ngũ Bá Xuân Thu: Thời Xuân Thu (770 - 476 trước CN), Trung Quốc chia làm hơn 140 tiểu quốc chư hầu, đánh nhau liên miên, thông tính nhau, cuối cùng còn 5 nước lớn mạnh lại tiếp tục đánh nhau giành quyền bá chủ thiên hạ. Vua của 5 nước chư hầu tranh bá chủ lớn nhất là Tề Hoàn Công, Tống Tương Công, Tấn Văn Công, Tần Mục Công và Sở Trang Công được sử Trung Quốc gọi là 'Xuân Thu Ngũ Bá', tức 5 bá chủ thời Xuân Thu. Thất Hùng Chiến Quốc: 7 nước chư hầu mạnh nhất cuối thời Đông Chu thuộc thời kỳ Chiến Quốc (475 - 221 trước CN), là nhà nước Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần. Năm 221 trước CN Tần hoàn tất việc diệt 6 nước, thống nhất Trung Quốc. Ngũ Đại tức 5 đời: Sau đời Đường, thời gian 907 - 960 tại miền Bắc Trung Quốc lần lượt lập 5 chính quyền Lương, Đường, Tấn, Hán, Chu; lịch sử gọi là Ngũ Đại. Nguyên văn Chữ Hán: Tiên hoàng lập quốc dụng văn nho, kỳ sĩ đa vi bút mặc câu. Sung quân: đưa tội phạm tới vùng biên ải làm lính thú hoặc làm lao dịch, được coi là một tội lưu đày. Di chuyển triều đình về miền nam: Ở đây nói việc nhà Tống chuyển kinh đô xuống miền nam: năm 1127, triều đình Bắc Tống bị nhà Kim (một liên quốc ở phía Bắc) tấn công, chiếm kinh đô Khai phong, bắt giam vua.

Nhà Tống tiếp tục chống lại nhà kim. Năm 1411 hai bên thỏa thuận nhà Tống cắt toàn bộ miền bắc Trung Quốc cho nhà Kim và chuyển kinh đô xuống miền Nam (Hoàng Châu). Quách Sĩ Lập là tên chữ hán của Karl Friedrich August Gutzlaff (tên tiếng Anh là Charles Gutzlaff), người Phổ, 1803 - 1851, một trong những nhà truyền đạo Tin Lành đầu tiên sang Viễn Đông truyền giáo. Tại Hong Kong hiện có đường phố Gutzlaff đặt tên ông. Đại cách mạng Pháp lật đổ chế độ quân chủ, lập chế độ quân chủ lập hiến, ngày 20/9/1972 lập chế độ cộng hòa. 10/8/1972, vua Louis và hoàng hậu là Marie Antoinette (người Áo) bị bắt. 17/1/1793, vua Louis bị kết án tử hình với tội danh âm mưu chống lại tự do nhân dân và an ninh chung. Hoàng hậu cũng lên máy chém ngày 16/10. Sáu nước bị nhà Tần diệt: thời gian 230 - 221 trước Công nguyên, vua nước Tần và Doanh Chính thống nhất 6 nước chư hầu Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Yên, Tề, hoàn thành thống nhất Trung Hoa. Năm 206 tr. CN nhà Tần bị Lưu Bang và Hạng Vũ tiêu diệt. Một nghèo hai trắng: Nghèo: cơ sở vật chất kém; trắng: văn hóa khoa học lạc hậu. Đây là lời Mao Trạch Đông nói trong bài 'Bàn về 10 mối quan hệ lớn': 'Tôi từng nói, chúng ta một là 'nghèo', hai là 'trắng'. 'Nghèo' là công nghiệp không có bao nhiêu, nông nghiệp cũng không phát triển; 'Trắng' là trang giấy trắng, trình độ văn hóa, trình độ khoa học đều chưa cao.' Một giàu hai công bằng: một là giàu, hai là phân phối công bằng của cải. Publius Flavius Vegetius Renatus, 400 AD, có viết một số tác phẩm về đề tài chiến tranh, quân sự. Lên Lương Sơn: lấy tích trong tiểu thuyết Thủy Hử, do không chịu nổi sự đàn áp và thối nát của triều đình nhà Bắc Tống, 108 hảo hán lên Lương Sơn nhập bọn với nhau khởi nghĩa chiến đấu chống lại triều đình. Weber: Có nhiều người cùng tên Weber; ở đây có lẽ tác giả muốn nói đến Max Weber, người Đức, 1864 - 1920, một trong ba nhà tiên phong về lý thuyết quản lý cổ điển, người đặt nền móng cho ngành xã hội học. Machiavelli tức Micolò Machiavelli, 1469 - 1527, nhân vật trung tâm của bộ máy chính trị nước Ý thời kỳ Văn nghệ phục hưng, nhà chính trị nhân văn kiệt xuất kiêm nhà thơ, nhà âm nhạc; có cống hiến lớn về chính trị, quân sự, văn học; nổi tiếng với hai tác phẩm The Prince (Quân vương) và Discourses on Livy (Bàn về chủ nghĩa cộng hòa). Nicholas John Skykman (1893 - 1943), người Mỹ gốc Hà Lan, nhà chiến lược học địa lý, được gọi là 'cha đẻ chính sách vây chặt' (god father of Containment), đề xuất Rimland Theory. Quỹ truyền thống Mỹ: tiếng Anh là The Heritage Foundation, một think tank hàng đầu của Mỹ, có xu hướng bảo thủ, đặt trụ sở tại Washington. Học giả Ezra Vogel, tác giả sách 'Japan As Numberone' FED: viết tắt từ Federal Reserve System, tức Cơ quan Dự trữ Liên bang,

tức Ngân hàng Nhà nước Mỹ. 5\ . Thuyết hồi kết lịch sử: The End of History, quan điểm do Francis Fukuyama đưa ra năm 1898, sau được phát triển trong cuốn 'The End of History and the Last Man' xuất bản năm 1992. Fukuyama là học giả người Mỹ gốc Nhật. 6\ . Tơ - rớt: Trust, hình thức liên minh nhiều doanh nghiệp để giảm cạnh tranh, nắm thị trường, định giá cả. Sách sử Trung Quốc in nhằm thành Tây Ban Nha, người dịch sửa lại cho đúng với lịch sử. Đại đế Peter: 1672 - 1725, tức Pi - Ốt Đại đế nước Nga (1628 - 1725), Sa Hoàng đầu tiên thực hành cải cách hành chính, phát triển công thương nghiệp và văn hóa giáo dục, xây dựng lục quân và hải quân chính quy, tiến hành bành trướng ra ngoài biên giới. Vasscoda Gama: người Bồ Đào Nha, 1460 - 1524, nhà hàng hải đầu tiên khám phá tuyến hàng hải từ Châu Âu vòng qua Mũi Good Hope đến Ấn Độ (1497 - 1499), phát hiện ra Ấn Độ, 1524 làm Tổng đốc Ấn Độ thuộc Bồ Đào Nha. Immanuel Wallerstein: người Mỹ (1930 -), nhà xã hội học, nhà khoa học lịch sử xã hội và nhà phân tích các hệ thống thế giوسي. Tác phẩm nói ở đây là cuốn The Decline of American power: The U.S. in a Chaptic World. Suy thoái Hối là nói sự thoái kinh tế Nhật dưới triều đại Heisei. Heisei (âm Hán Nhật Bình Thành) là tên gọi triều đại Nhật Hoàng do vua Akihito (Minh Nhân) trị vì từ 1989 cho tới nay. Dân tộc Đại hòa: tên gọi theo âm hán - Nhật của dân tộc Nhật bản. Nguyên văn chữ Hán trong Kinh Dịch: An nhi bất vong nguy, tồn nhi bất vong cong, trị nhi bất vong loạn. Tư Mã Tương Như: (khoảng 179 trước CN - ?) nhà văn chuyên viết phú (một thể văn vần) nổi tiếng thời Tây Hán Trung Quốc. Nguyên văn chữ Hán câu này là: Minh giả viễn kiến vu vị manh, nhi trí giả tị nguy vu vô hình. Clemenceau: Georger Clemenceau, 1841 - 1929, nhà chính trị, nhà báo, hai lần làm Thủ tướng Pháp (1906 - 1909; 1917 - 1920), tham gia và thao túng hội nghị hòa bình Paris sau thế chiến I, cố gắng làm suy yếu Đức, chống Liên Xô, phản đối chủ trương của Tổng thống Mỹ Wilson tại Hội nghị này. Chỉ Qua Vi Vũ 止戈为武 : Trong Hán tự , chữ 'Vũ'武(Võ) (trong vũ lực, vũ khí) do chữ 'Chỉ'止(dừng lại) và chữ 'Qua'戈(cây giáo, một thứ vũ khí thời xưa) hợp thành; 'Chỉ Qua' là 'Ngưng giáo' (tức không chiến đấu) cấu tạo thành chữ 'Vũ'武. Chỉ Qua Vi Vũ còn được dùng như một thành ngữ, với nghĩa: võ công chân chính là võ công chấm dứt được chiến tranh; về sau lại có thêm ý: võ công chân chính là võ công chấm dứt được chiến tranh; về sau lại có thêm ý: võ công chân chính là không dùng vũ lực mà khuất phục được đối phương. Chỉ Qua Vi Vũ là luận điểm nổi tiếng do Sở Trang Vương nêu ra đầu tiên. Ý nói người giỏi quân sự đều hết sức tránh chiến tranh mà cố gắng dùng mưu lược để

giải quyết tranh chấp đối phương. Đây là nửa sau về thứ nhất trong đôi câu đối tại miếu thờ Võ Hầu Gia Cát Lượng ở Thành Đô. Đôi câu đối này như sau: 能攻心則反側自消,自古知兵非好战;/ 不审势即宽严皆误,后来治蜀要深思 Thomas Cleary: Nhà Hán học người Mỹ. Nguyên văn chữ Hán: Thượng binh phạt mưu (Dùng mưu lược thắng địch là trình độ dụng binh cao nhất) và Bất chiến nhi khuất chân chi binh (Không đánh mà hàng phục được toàn bộ kẻ địch). Đây là hai câu thiên 'Mưu công', trong 'Bình pháp tôn tử'. Sir Liddell Hart (1895 - 1970) người Anh, quân nhân, sử gia quân sự hàng đầu, nổi tiếng với lý thuyết chiến tranh cơ giới hóa (sử dụng xe tăng), nhà văn, nhà báo, tác giả hơn 30 cuốn sách, đáng kể là 'Lịch sử thế chiến II' 3\, 'giấu mình chờ thời': Nguyên văn tiếng Trung Quốc - 'thao quang dưỡng hối', nghĩa là giấu thực lực, chờ ngu giả dại, chờ thời cơ. Nguyên tắc 'Bảo đảm hủy diệt lẫn nhau': Mutual assured destruction (M.A.D), một học thuyết chiến lược quân sự và chính sách an ninh quốc gia, trong đó việc hai bên tham gia chiến tranh sử dụng hết mức vũ khí hạt nhân sẽ dẫn tới hậu quả cả hai bên tấn công và phòng ngự đều cùng bị hủy diệt, theo đó những nước có vũ khí hạt nhân không được tấn công nước khác bằng vũ khí hạt nhân bởi điều xảy ra chắc chắn là hai bên cùng hủy diệt. Phố Wall: Từ dùng để chỉ thế lực tư bản tài chính Mỹ (Phố Wall ở thành phố New York là nơi tập trung nhiều cơ quan đại diện các công ty tài chính Mỹ). Kim Môn và Mã Tổ là hai quần đảo ở eo biển Đài Loan. Nơi đây là chiến trường chính giữ Đài Loan và Trung Quốc trong những năm 1950 - 1960; cũng là đề tài tranh cãi kịch liệt giữa hai ứng viên Tổng thống Mỹ (Kennedy và Nixon) trong cuộc chạy đua vào nhà Trắng năm 1960 về việc có nên sử dụng vũ khí nguyên tử với Trung Quốc trong trường hợp Đài Loan bị tấn công. Trò chơi kết cục bằng số không: tiếng Anh là rezo - sum game: các bên tham gia trò chơi cạnh tranh gay gắt với nhau, được của bên này có nghĩa là mất của bên kia, được và mất của hai bên cộng lại thì mãi mãi bằng rezo (số không); nói cách khác, không tồn tại khả năng hai bên cộng tác với nhau. Clausewitz: Karl von Clausewitz, 1780 - 1831, người Đức, nhà lý luận quân sự và sử gia quân sự; tác phẩm chính 'Bàn về chiến tranh' (On war), chủ trương chiến tranh là sự tiếp tục của chính trị, đề xuất quan niệm chiến tranh tổng thể. Bismarck: Otto Eduard Bismarck, 1815 - 1898, thủ tướng vương quốc Phổ (1862 - 1890), Tổng thống đế quốc Đức (1871 - 1890), lãnh đạo lực lượng quân đội đánh bại Pháp, Áo thống nhất nước Đức, còn gọi là 'Thủ tướng thép'. George Frost Kennan (1904 - 2005), nhà chiến lược Mỹ, người sáng lập học thuyết ngăn chặn Liên

Xô, cha đẻ của chiến lược chiến tranh lạnh. Thanh gươm sắc Damocles: Theo truyền thuyết Hy Lạp cổ, Damocles là một bề tôi nhưng lại muốn làm vua; biết vậy, nhà vua bèn mở tiệc mời Damocles ngồi vào ngai vàng, phía trên có một thanh gươm sắc treo bằng sợi lông bươm ngựa (là loại sợi rất dễ đứt), nhằm để Damocles hiểu hoàn cảnh nguy hiểm của kẻ làm vua. Điển tích này dùng để nói tai họa sắp giáng xuống. Bản gốc tiếng Trung Quốc viết nhầm là 9, người dịch sửa là 8. Sir Winton Churchill, 1874 - 1965, nhà chính trị, nhà văn, Thủ tướng nước Anh 1940 - 1945, người lãnh đạo nước Anh chống lại Phát xít Đức trong thế chiến thứ II, ông đạt giải Nobel văn học năm 1953 Orange: tên một gia tộc danh giá ở Châu Âu, nguyên quán tại lãnh địa Orange, nhiều thế hệ cai trị Hà Lan, trong đó William III từng làm vua nước Anh, Scotland và Ireland (1689 - 1702); gia tộc này từ 1815 cho tới nay là hoàng gia cai trị Hà Lan trên danh nghĩa. Sau các vụ khiêu khích của Anh, ngày 18/6/1812, Mỹ tuyên chiến với Anh đốt nhà Quốc hội Capitol và Nhà Trắng ở thủ đô Washington. Tháng 12/1814, hai nước ký Hòa ước, chấm dứt chiến tranh, lãnh thổ Mỹ giữ nguyên trạng. Valery Boldin: sinh 1935, năm 1981 tham gia ê kíp Gorbachev, sau làm trợ lý của tổng Bí thư đảng Cộng sản Liên Xô Gorbachev rồi Chánh văn phòng Tổng thống thời Gorbachev. Tác giả cuốn Mười năm rung chuyển thế giới: Thời đại Gorbachev do chánh văn phòng của ông chứng kiến (tiếng anh: Ten Years that Shook the World: The Gorbachev Era as Witnessed by his Chief of Staff, xuất bản 1994. Romain Rolland (1866 - 1944): nhà văn, nhà hoạt động xã hội chống chiến tranh, đoạt giải Nobel Văn học năm 1915. Sự thăng trầm của các cường quốc: tức The Rise and Fall of the Great Power' Economic Change and Military Conflict From 1500 to 2000, xuất bản lần đầu năm 1987. Hiệp định Quảng trường: Tức Plaza Accord, là thỏa ước tài chính do Mỹ, Nhật, Đức, Anh, Pháp ký ngày 22/9/1985 tại khách sạn Plaza (Plaza nghĩa là Quảng trường), thành phố New York; nội dung chính là hạ giá đồng dollar Mỹ so với đồng Yên Nhật và đồng Mác CHLB Đức. Nguyên văn bản tiếng Trung Quốc là 1988, có lẽ là in nhầm, người dịch sửa là 1998. Toynbee: có hai sử gia cùng tên này, nhưng trong sách không viết đầy đủ tên đệm. Theo người dịch, ở đây là Arnold Joseph Toynbee, 1889 - 1975, người Anh, tác giả bộ sách 12 tập 'A Study of History', còn gọi là 'History of the World' rất nổi tiếng, viết về sự thăng trầm của các nền văn minh, xuất bản 1934 - 1961. Ông còn là cố vấn chính về vấn đề Trung Đông của Bộ Ngoại giao Anh thời gian 1918 - 1950. Trương đại soái: Tức Trương Tác Lâm 1875 - 1928, trùm quân phiệt Phụng hệ (1 phái hệ trong quân phiệt Bắc Dương), từ 1916 làm Đốc quân Phụng Thiên, theo phát xít

Nhật, thống trị vùng Đông Bắc Trung Quốc, năm 1920 liên kết với quân phiệt Trục hệ trong chiến tranh giữa Trục hệ với Văn hệ, thắng Văn hệ, đứng đầu chính phủ quân phiệt Bắc Dương (đóng đô Bắc Kinh). Năm 1922 bị Trục hệ đánh bại, rút lên Đông Bắc. Năm 1924 đánh bại Trục hệ, lại đứng đầu chính phủ Bắc Dương. Năm 1928 bị quân đội Quốc dân của Tưởng Giới Thạch đánh bại, rút về Đông Bắc, dọc đường bị chết vì bom Nhật. Trương thiếu soái tức Trương Học Lương, 1901-2001, nhũ danh Tiểu Lục Tử, con trai Trương Tác Lâm. Từ 1917 theo cha làm việc trong quân đội Phụng hệ. Năm 1928 Lâm chết. Lương lên thay cha làm tổng tư lệnh ba tỉnh Đông Bắc Trung Quốc, và tuyên bố theo chính phủ Dân quốc do Tưởng Giới Thạch làm Tổng thống; nhờ đó thực hiện được việc thống nhất quân đội Trung Quốc. Lương được cử làm Tư lệnh Biên phòng Đông Bắc. Năm 1936, Lương chủ trương đoàn kết với Hồng quân của Đảng cộng sản Trung Quốc chống Nhật, nhưng Tưởng phản đối. Ngày 12/12/1936 khi Tưởng Giới Thạch đến Tây An thị sát, Lương cùng tướng Dương Hổ Thành bắt giữ Tưởng, yêu cầu thực hiện đoàn kết chống Nhật. Sau khi Tưởng chấp nhận yêu cầu này, Lương đưa Tưởng về Nam Kinh. Tưởng giam lỏng Lương cho đến năm 1946 khi Tưởng chạy ra Đài Loan có mang theo Lương. Đảng cộng sản Trung Quốc đánh giá cao tinh thần yêu nước chống Nhật của Lương. 3\.

Alexis de Rocqueville, 1805 - 1859, nhà chính trị học và sử gia, nghị sĩ nền Cộng hòa thứ II nước Pháp, Ủy viên ban soạn thảo Hiến pháp, tác giả hai cuốn sách nổi tiếng *Nền dân chủ Mỹ*, *chế độ cũ và Đại Cách mạng*. Mahan tức Alfred Thayer Mahan, 1840 - 1914, người Mỹ, nhà chiến lược biển và sử gia nổi tiếng, người sáng lập thuyết 'Sức mạnh biển' (Sea Power Theory), từng là sỹ quan chỉ huy trong cuộc chiến Mỹ - Tây Ban Nha năm 1898, suốt đời cống hiến cho việc xây dựng quyền lực biển của Mỹ. Tổng thống F.Roosevelt ca ngợi ông là một trong những nhân vật vĩ đại nhất, có ảnh hưởng nhất trong đời sống của nước Mỹ. Chủ nghĩa Monroe: Monroe Doctrine, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe, học thuyết do Tổng thống Mỹ Monroe đề xuất, chủ trương phản đối sự can thiệp của Châu Âu và Tây bán cầu; trở thành nền tảng chính sách đối ngoại Mỹ. James Monroe, 1758 - 1831, là Tổng thống Mỹ thứ 5, làm Tổng thống hai nhiệm kỳ (1817 - 1825). Roosevelt ở đây là Franklin Roosevelt, 1882 - 1945, Tổng thống Mỹ thứ 32, làm Tổng thống 4 nhiệm kỳ liên (1933 - 1945), được coi là Tổng thống tốt nhất nước Mỹ. Hull tức Cordell Hull, 1871 - 1955, Bộ trưởng Ngoại Giao Mỹ 1933 - 1943, người đảng Dân Chủ, ủng hộ New Deal của Roosevelt, chống Nhật xâm lược Trung Quốc, góp phần xây dựng Liên Hợp Quốc; giải Nobel Hòa Bình 1945. Là cộng rơm cuối cùng làm

gãy lưng con lạc đà nhưng lại thu được chiến lợi phẩm là cả con lạc đà: câu này có nguồn gốc từ một ngạn ngữ tiếng Anh: 'The last straw on the camel's back', có nghĩa là cọng rơm cuối cùng chất trên lưng con lạc đà làm nó khịu xuống (vì không chịu nổi sức nặng). Đồng rơm chất trên lưng lạc đà quá nặng làm nó gãy lưng tất nhiên phải có cọng rơm cuối cùng gây ra tình trạng đó (tương tự: giọt nước tràn ly). Ở đây tác giả ví von công lao của Mỹ đối với hai cuộc Thế chiến chẳng là bao mà chiến thắng Mỹ thu được lại quá lớn. Người dịch cho rằng nước Mỹ có công rất lớn trong hai cuộc Thế chiến, nhất là Thế chiến II, đặc biệt trên mặt trận Thái Bình Dương, Mỹ chiến đấu kiên cường với Phát xít Nhật, buộc Nhật đầu hàng, tạo điều kiện cho nhiều nước Châu Á giành được độc lập, thoát khỏi chế độ thuộc địa. Chính sách mở cửa, tức Open Door Policy, do Bộ trưởng Ngoại giao Mỹ John Hay đề xuất năm 1899 để áp dụng cho Trung Quốc khi nước này bị các nước Phương Tây bắt nạt và xâm lược. Trung Quốc cho rằng chính sách này nhằm để quân bình lợi ích các nước phương Tây trong việc xâm xé Trung Quốc. Chiến tranh Phổ - Pháp: diễn ra trong thời gian 1/1870 - 5/1871, do Pháp tuyên chiến trước, kết thúc bằng thắng lợi của Phổ, đem lại sự thống nhất Đế Chế Đức dưới sự cai trị của vua Wilhelm I và đánh dấu sự sụp đổ của hoàng đế Pháp Napoléon III và Đế nhị đế chế Pháp, sau đó được thay bằng nền Cộng hòa thứ III. Vùng Alsace - Lorraine bị Phổ chiếm cho đến khi Thế chiến I kết thúc. Hồi ấy Bismarck đang là Thủ tướng phục vụ triều đình Hoàng Đế Phổ Wilhelm I. Nghị viện chế hiến (hoặc lập hiến): constituent assembly. Văn hóa Hobbes: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của Thomas Hobbes, (xem chú thích 1 chương III), nhà triết học chính trị theo chủ nghĩa duy vật máy móc, ủng hộ chế độ quân chủ, đề ra thuyết Khế ước, có ảnh hưởng lớn tới thế giới. Văn hóa Locke: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của John Locke, 1632 - 1704, triết gia duy vật người Anh, sáng lập chủ nghĩa Kinh nghiệm, chứng minh tri thức của nhân loại bắt nguồn từ thế giới cảm tính, là người đầu tiên trình bày toàn diện tư tưởng dân chủ hiến chính, chủ trương chính thể quân chủ lập hiến, có ảnh hưởng tới triết học và chính trị thế giới. Văn hóa Kant: nền văn hóa chịu ảnh hưởng của triết gia Đức Immanuel Kant, 1724 - 1804, người sáng lập triết học duy tâm cổ điển Đức, chủ trương tri thức của nhân loại là hữu hạn. Bức màn sắt (Iron Curtain) là từ để gọi biên giới địa lý, biên giới tư tưởng mang tính biểu tượng chia cắt Châu Âu thành hai khu vực riêng từ cuối Thế chiến II đến cuối Chiến tranh lạnh (1991). Tháng 2/1946, Stalin phát biểu khẳng định Chủ nghĩa Cộng sản sẽ thắng và Chủ nghĩa Tư bản sẽ bị lật đổ, Liên Xô quyết tâm thiết lập chế độ Cộng sản ở Đông Âu. Trong diễn văn

'Nguồn tiếp sức cho Hòa Bình' tại Đại học West - minster ở Fulton, Missouri (Mỹ) ngày 5/3/1946, Winston Churchill (lúc này không còn là thủ tướng, nhưng vẫn có tiếng nói mạnh mẽ trên chính trường Anh) phản đối việc Stalin lập 'Bức màn sắt' ở Đông Âu, coi đó là biểu tượng chia cắt Châu Âu. Churchill kêu gọi Mỹ ngăn chặn Stalin lôi các nước Tây Âu vào bên trong bức màn sắt. Bản tiếng Trung Quốc in sai là Georger Tanya. Người dịch đã tra cứu lại, tên chính xác là Georger Santayana, 1863 - 1952, nhà thơ và triết gia Mỹ gốc Tây Ban Nha. Câu cách ngôn này nguyên văn là 'Those who cannot remember the past are condemned to repeat it'. (Ai quên quá khứ thì sẽ bị lên án là lặp lại quá khứ). Nguồn: 'The Life of Season'. Dự án 'Hai đạn, một vệ tinh': tiếng Trung Quốc là 'Lưỡng đạn nhất tinh': ban đầu là bom nguyên tử, tên lửa và vệ tinh nhân tạo. 'Đạn' thứ nhất là bom nguyên tử, sau diễn biến thành bom nguyên tử và bom khinh khí. 'Đạn' thứ hai là tên lửa. 16/10/1964 Trung Quốc thử thành công nổ quả bom nguyên tử đầu tiên; 17/6/1967 thử thành công nổ bom khinh khí; 24/4/1970 phóng thành công vệ tinh nhân tạo đầu tiên. 4\.

Ohmae Kenichi: (sinh năm 1943), tiến sĩ vật lý hạt nhân, nhà quản lý học, nhà bình luận kinh tế nổi tiếng, từng phụ trách công ty Mekin - sey company... Tác phẩm tiêu biểu có: 'Thế giới không biên giới', 'Tương lai lớn của sân khấu toàn cầu'. 5\.

'Khi Trung Quốc thống trị thiên hạ': sự trỗi dậy của Vương quốc trung ương và hồi kết của thế giới phương Tây' tức sách When China Rules the world: The Rise of the Middle Kingdom and the End of the Western World, xuất bản năm 2009. Tác giả Martin Jacques, người Anh, sinh 1945, học giả và nhà báo, hiện là cây bút bình luận của báo The Times, giáo sư thỉnh giảng của Đại học Nhân dân Bắc Kinh. 6\.

'Thời báo Hoàn cầu': Một phụ trương của Nhật Báo Nhân Dân, cơ quan của Trung ương Đảng Cộng Sản Trung Quốc 'Số không hạt nhân toàn cầu': tiếng Anh là Global Zero 1\.

Lưu Á Châu sinh năm 1952, hiện là Trung tướng không quân Trung Quốc, Chính ủy Đại học Quốc phòng Trung Quốc, là một nhà văn có tiếng, từng được tặng một số giải thưởng văn học của Trung Quốc. 7\.

Feodor Mikhailovich Dostoevsky, 1821 - 1881, nhà văn người Nga chuyên viết về sự bình đẳng trong xã hội; nổi tiếng với các tác phẩm 'Thằng Ngốc', 'Tội ác và trừng phạt'...; từng bị đày do tham gia cách mạng. 8\.

De Gaulle tức Charles André Marie Joseph De Gaulle, 1890 - 1970, người lãnh đạo phong trào 'nước Pháp Tự do' chống Phát xít Đức trong thế chiến thứ II; sau khi nước Pháp được giải phóng từng làm người đứng đầu chính phủ Pháp lâm thời, rồi Thủ tướng (1944 - 1946; 1958), Tổng thống Pháp (1959 - 1969), chủ trương ngoại giao độc lập tự chủ không lệ thuộc Mỹ China's strangery

for of strang nation xuất bản năm 2007. Trung Mỹ quốc: tiếng Anh Chimerica; do Niall Ferguson (người Anh, giáo sư môn lịch sử tại Đại học Harvard) và Moritz Schularick (phó giáo sư kinh tế học tại John F. Kennedy Institute of the Free University of Berlin) đưa ra cuối năm 2006. Năm 1812 Châu Âu chìm trong chiến tranh, Hoàng đế Pháp Napoléon đưa đại quân tấn công Nga, kết quả đại bại, binh sĩ chết gần hết do đói rét; nhân dịp đó nhiều nước Châu Âu (kể cả Anh) nổi lên chống Pháp. Cũng năm đó Mỹ tuyên chiến với Anh; quân đội Anh chiếm thủ đô Mỹ, lẽ ra Mỹ sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng vì Anh đang dốc sức đánh Pháp, chính phủ Anh, sợ thua Napoleon nên không dám tiếp tục đánh Mỹ mà cuối cùng năm 1814 Anh ký hòa ước với Mỹ, nhờ đó Mỹ thoát nạn chiến tranh (1815 Anh và Phổ thắng Pháp). Vì thế tác giả nói tai họa của Châu Âu là cơ may của Mỹ. Chính phủ quân phiệt Bắc Dương: chính phủ của tập đoàn quân phiệt phong kiến do Viên Thế Khải lập cuối đời nhà Thanh. Năm 1901 Viên nhậm chức Đại thần Bắc Dương. Sau Cách mạng Tân Hợi (1911), Viên cướp lấy chức Đại Tổng thống, hình thành tập đoàn quân phiệt đàn áp nhân dân, bán nước. Năm 1916, Viên chết, tập đoàn này chia rẽ, hỗn chiến với nhau; năm 1927 bị quân đội chính phủ cách mạng Tôn Trung Sơn tiêu diệt trong chiến tranh Bắc phạt. Tại hội nghị Hòa bình Paris (18/1 - 28/6/1919, có 32 nước tham gia, họp ở điện Versailles) nhằm giải quyết các vấn đề sau Thế chiến I, Tổng thống Mỹ Wilson đề ra kế hoạch hòa bình, trong đó có thỏa hiệp để Nhật kế thừa các đặc quyền của Đức tại tỉnh Sơn Đông trung Quốc, phái đoàn trung Quốc phản đối, không kí hòa ước Versailles. Ở đây tác giả muốn nói về Hội nghị Yalta (Yalta Conference), tức hội nghị thượng đỉnh Mỹ - Liên Xô - Anh họp tại Yalta (Liên Xô) 4 - 11/2/1945 bàn các vấn đề sau khi Đức phát xít đầu hàng. Trong đó vì để tránh xung đột với Liên Xô, Mỹ đồng ý để Liên Xô được hưởng các đặc quyền của nước Nga Sa Hoàng tại Trung Quốc, như quyền thuê quân cảng Lữ Thuận - Đại Liên (một cảng biển và đô thị công nghiệp quan trọng của Trung Quốc) và khai thác một số tuyến đường sắt, thừa nhận giữ nguyên tình trạng hiện có của CHND Mông Cổ (mà Trung Quốc cho là đất của mình)... Khoản bồi thường Canh Tý: Năm 1900 Liên quân 8 nước phương Tây xâm lược Trung Quốc, năm sau ép chính quyền Mãn Thanh ký hiệp ước Tân Sửu, buộc Trung Quốc bồi thường cho 8 nước này 450 triệu lạng bạc (450 triệu dân, mỗi người nộp 1 lạng), gọi là khoản bồi thường Canh Tý. Năm 1908 - 1940, nhưng quy định chỉ dùng vào việc cho trung Quốc cử học sinh sang Mỹ du học. Nhờ đó trung Quốc có được một đội ngũ nhân tài cấp cao, về sau họ có đóng góp quyết định vào việc làm bom nguyên tử, vệ tinh và tên lửa. Nguyên văn

chữ Hán: Bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã; bất chiến nhi khuất nhân chi binh, thiện chi thiện giả dã. Nguyên văn chữ Hán: Hiệp hòa vạn bang. Nguyên văn chữ Hán: Tứ hải vô địch. Nguyên văn chữ Hán: Hóa can qua vi ngọc bạch. Ý nói thay chiến tranh bằng tình hữu nghị. Nguyên văn chữ Hán: Nhân giả vô địch. The Pentagon's New Map: War and Peace in the Twenty - First Century; xuất bản năm 2004. Charles Krauthammer: Nhà báo Mỹ nổi tiếng, sinh 1950, từng đoạt giải Pulitzer. Một lực lượng trước kia ít được chú ý nay nổi lên - ý nói lực lượng của bọn khủng bố nổi lên sau vụ 11 tháng 9. Samuel Philip Huntington, 1927 - 2008, nhà khoa học chính trị nổi tiếng nước Mỹ, tác giả học thuyết 'sự đụng độ giữa các nền văn minh' ('Clash of Civilizations', đề ra năm 1993). Thời kỳ bùng nổ dân số: Tiếng Anh là Baby Boom, thời kỳ 1946 - 1964 số dân Mỹ tăng thêm 78 triệu. Biển Adriatic: vùng biển phân cách bán đảo Ý với bán đảo Balkan (gồm Croatia, Slovenia, Bosna và Hercegovina, Montenegro và Albania). Biển Aegean: vùng biển nằm giữa Thổ Nhĩ Kỳ và Hy Lạp. Nguyên văn chữ Hán: Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ. Đây là một câu trong thiên 'Công Tôn Sửu Hạ' sách 'Mạnh Tử'. Nguyên văn chữ Hán: Đa hành bất nghĩa tất tự tệ. Nguyên văn chữ Hán: Sự xuất hữu danh. Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa binh. Nguyên văn chữ Hán: Nghĩa chiến. Chủ nghĩa công lợi: Quan điểm lấy công hiệu thực tế hoặc lợi ích làm tiêu chuẩn hành vi. Học thuyết Darwin - xã hội: Tức Social - Darwinist Tdeology, lý thuyết cho rằng xã hội loài người tiến hóa thông qua thuyết đấu tranh sinh tồn, trong đó chủng tộc nào thông minh hơn, khỏe mạnh hơn, thích nghi với môi trường tốt hơn sẽ là chủng tộc có quyền tồn tại; chủng tộc nào dốt nát, ốm yếu, kém thích nghi với môi trường sẽ bị đào thải. Bernard Montgomery, 1887 - 1976, nguyên soái lục quân Anh, nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng của lực lượng Đồng minh, từng đánh bại quân Đức đóng tại Châu Phi, tạo ra bước ngoặt trong thế chiến thứ II. Xem chẳng hạn: <http://www.careercast.com/jobs-rated/jobs-rated-2014-ranking-200-jobs-best-worst> Xem: <http://www.ihes.fr/lafforgue/textes/SavoirsFondamentaux.pdf> Bản dịch của Phan Tất Đắc có từ năm 1976. Bản dịch mới và chính xác hơn của Nguyễn Tiến Dũng do Sputnik Education phát hành từ năm 2015. Trong quyển "Nước Tí Hon" thì chữ K là "kết luận", khi nói về các khám phá mới ở đây tôi dùng với nghĩa 'kiểm tra' khi làm toán.. Xem <http://gowers.wordpress.com/2008/07/25/what-is-deep-mathematics/> Tên một loại thuốc Ý nói miệt thị, cờ Nhật màu trắng có mặt trời tròn đỏ ở giữa, bị ví như một miếng cao dán - ND. (Trong nguyên bản không có các chú thích, người dịch chịu

trách nhiệm về các chú thích trong bản dịch). Dương Châu là một thị trấn gần Nam Kinh – ND. Giang Bắc là nói phía bắc sông Trường Giang, nói như ta là tả ngạn – ND. Ixteerri, chứng phát cuồng, rồ dại – ND. Còn gọi là trầm cảm, mang nỗi bức dọc không nói ra được và trở nên buồn phiền – ND. Năm 1927 quân Giang Hữu thuộc quân đội Quốc dân đảng đang đánh đuổi quân Trục Lỗ chiếm Nam Kinh, ngày 24-3 xảy ra vụ cướp bóc và giết hại kiều dân và nhân viên các cơ quan và sứ quán nước ngoài ở Nam Kinh. Tàu chiến Anh Mỹ đổ trên sông Trường Giang trả đũa, bắn đại bác vào thành suốt một giờ - ND. Ví với mỹ nhân Dương Quý Phi của Đường Minh Hoàng đời nhà Đường – ND. Những địa danh nổi tiếng của thành phố Nam Kinh – ND. Quân đội của chính phủ Trung Hoa dân quốc, do Quốc Dân Đảng nắm giữ - ND. Alexander Ernst Alfred Hermann von Falkenhausen (1878-1966) – ND. Tấm gỗ dài rộng vài tấc có khía rãnh, thường gác trong mép chậu giặt để vò xát quần áo – ND. Một loài cây lá nhỏ, xanh cả trong mùa đông, thường được trồng làm tường ngăn vườn cảnh – ND. Một loại đàn hơi dùng nhà thờ, tư thế ngồi đàn tựa như đàn piano – ND. Những vùng đất trong thành phố, nhiều nhất là ở Thượng Hải, Quảng Châu cắt ra cho người nước ngoài thuê – ND. Tức khoảng hơn mười mét, thước Trung Quốc bằng 0,33 mét – ND. Tẩu thuốc của người bình dân Trung Quốc là một khúc tre nhỏ dài độ hai gang tay, đầu tẩu nhỉnh hơn thân một chút, khi hút túi thuốc con con vẫn treo lủng lẳng ở thân tẩu, khi nhồi thuốc, người ta cắm đầu tẩu vào túi thuốc và nhồi thuốc trong túi – ND. Chỉ quân đội Quốc dân Đảng của Tưởng Giới Thạch – ND. Nghĩa là ngồi lâu cất giấu ngọc. Nhân vật trong tác phẩm nổi tiếng _Lương Sơn Bá – Trú Anh Đài._ Hai người yêu nhau rồi cùng chết bên nhau. Câu chuyện được gọi là _Romeo và Juliet_ của Trung Quốc – ND. Tam giáo là Nho, Đạo, Phật; Cửu lưu là nho, đạo, âm dương, pháp, danh, mặc, tung hoành, tạp, nông. Sau mang nghĩa rộng là các loại tôn giáo, học thuật, các tầng lớp xã hội, các hạng người... - ND. Tứ thư: Luận ngữ, Đại học, Trung dung, Mạnh Tử; Ngũ kinh: Chu Dương, Thư kinh, Kinh thi, Lễ ký, Nghi lễ, Xuân Thu. Sau mang nghĩa rộng là các trước tác kinh điển – ND. Ổ điểm trên sông, ở đây là sông Tần Hoài – ND. Tương đương 4 ngàn tệ bây giờ - ND. Điệu nhảy của cao bồi miền Tây nước Mỹ, do lính thủy Mỹ truyền vào Trung Quốc – ND. _Thương bất tri vong quốc hận_ Cách giang do xướng hậu đĩnh hoa. Hai câu trong bài thơ _Bạc Tần Hoài_ của Đỗ Mục, có nghĩa là: Con hát không biết cái hận mất nước, bên kia sông còn hát khúc Hậu Đình Hoa – ND. Quân Tam phủ là quân lính lấy ở ba phủ Thiệu Thiên, Hà Trung và Tĩnh Gia thuộc tỉnh Thanh Hóa, quê hương Chúa Trịnh, chuyên làm nhiệm vụ bảo vệ kinh thành, được xem là ưu

binh. Là con của Lê Duy Vĩ khi lên ngôi đổi tên là Lê Duy Kỳ, là vị vua thứ 16 và là vị vua cuối cùng của nhà Lê Trung Hưng. Luật lấy dân làm lính chia ra 10 nhà làm một bảo. 500 nhà là một đô bảo. Mỗi bảo có đặt hai người chánh phó để dạy dân Huyện tập võ nghệ. Nhà nước giao ngựa cho các bảo phải nuôi, con nào chết thì dân theo giá định mà bồi thường lại. Đặt ra một sở mua bán ở chốn kinh sư, để có những hàng hóa gì dân sự bán không được thì nhà nước mua thu cả lấy mà bán. Những nhà buôn ai cần phải vay tiền thì cho vay, rồi trả lãi. Dương Quý Phi tức Dương Ngọc Hoàn người tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc ban đầu làm thị nữ cho Thọ Vương, con trai Đường Huyền Tông, có nhan sắc giống với một quý phi mới mất, nên được Vua yêu phong làm Quý Phi. Nhờ vậy, họ hàng bà chiếm được địa vị cao. Nhà Vua là người đa tình, Dương Ngọc Hoàn nhờ sắc đẹp và tài múa hát nên rất được ân sủng. Trong tình yêu, họ là một đôi tâm đầu ý hợp. Tuy Dương Quý Phi có chút điều tiếng trong quan hệ với An Lộc Sơn, nhưng khi viên tướng này phản lại triều Đường thì nàng vẫn bị tên này biên lục tội trạng cùng anh trai Dương Quốc Trung. Dưới sức ép của binh lính, vua Đường Minh Hoàng đã phải chấp nhận cho Dương Quý Phi thắt cổ chết để giải vây cho triều đình. Sau cái chết, nhà Vua vẫn ngày đêm tưởng nhớ Dương Quý Phi. Cảm động mối tình này, nhà thơ Bạch Cư Dị đã viết tác phẩm 'Trường hận ca' mà từng chữ được xem là đẹp như ngọc ngà khiến cho nhiều thế hệ cảm kích và rung động. Bà là vợ của Chúa Trịnh Sâm, rất được Chúa yêu mến sủng ái. Theo 'Từ điển nhân vật lịch sử Việt Nam', bà là người đã gây ra nhiều tai ác trong phủ Chúa Trịnh và triều đình Hậu Lê. Theo Nguyễn Tiến Đoàn, "Bài đề từ Truyện Kiều và thơ vịnh Kiều của Đoàn Nguyễn Tuấn", Kỷ yếu Dòng chảy văn hóa xứ Nghệ", Nxb. Văn học, 2012. Nguyễn Hành là em ruột Nguyễn Thiện, cùng là con trai của Nguyễn Điều, anh cùng cha khác mẹ với Nguyễn Du. Là tên cửa sông Lam, ranh giới tự nhiên của hai tỉnh Nghệ An và Hà Tĩnh. Theo "Làng Tiên Điền", Làng văn hóa cổ truyền Việt Nam, Nxb. Thanh niên, 2001 của Vũ Ngọc Khánh. Mộ Nguyễn Nghiễm táng ở khu Đồng Dài được phát hiện năm 1995, không có phần đắp nổi, phần chìm xây chắc bằng vữa tam hợp. Năm 1997 và 2003 mộ được nâng cấp nhưng vẫn được giữ nguyên hiện trạng để phẳng với mặt đất. Quang Trung muốn nắm dân số và quân số nên bắt mọi người phải mang tín bài, gọi là thẻ Thiên hạ đại tín. Tám cảnh đẹp Nghi Xuân là: (1) Hồng Sơn liệt chương (Núi Hồng thành dựng) (2) Hoa phẩm thắng triền (Hoa phẩm chợ đông - chợ trên bến dưới thuyền, nằm gần đường cái, thông thương nam bắc) (3) Cô Độc lâm lưu (Nghé lẻ lỏi rào, con nghé lẻ đàn lỏi sông) (4) Uyên Trừng danh tự (Chùa đẹp Uyên Trừng) (5) Quần mộc bình sa

(Bãi cát bằng Cồn Mộc) (6)Giang Đình cổ độ (Bến đò cổ Giang Đình) (7)Song ngư hí thủy (Đôi cá giỡn sóng nước) (8)Đan Nhai qui phạm (Cửa Hội buồn về). Theo Năm thế kỷ văn Nôm người Nghệ, Thái Kim Đỉnh biên soạn, tập II, Nxb. Nghệ An, 2001. 'Thác lời trai phường nón': Các từ lịp, toi, bó vọt, đồng sườn, bẹ móc, nắm giang chỉ những vật dụng của nón, toi. La Thành, một tên gọi khác của thành Nghệ An xưa. Không nên nhầm với La Thành (Đại La). Đoạn trên trích lại sách "Ba trăm năm lẻ" của Vũ Ngọc Khánh in trong Tùng thư 'Truyện Kiều Vũ Ngọc Khánh: Truyện Kiều trong văn hóa Việt Nam' từ trang 243 đến 249, Nxb, Thanh Niên, 2013. Đoạn văn phù hợp với mạch truyện, tác giả chép lại để bày tỏ lòng tưởng nhớ đến thân phụ mình: Vũ Ngọc Khánh (1926 - 2012). Phó giáo sư Vũ Ngọc Khánh. Nhiều: Cách gọi những người trẻ tuổi thường chưa có vợ, có chồng. Xuất xứ: Theo Kinh Dịch: "Quân tử chi đạo hoặc xuất hoặc xử". Xử thế là ở lại với đời, còn gọi là hành; xuất thế là ra khỏi đời gọi là tàng. Một địa danh cũ có từ thời Hậu Lê. Xứ Sơn Nam gồm phần đất của các tỉnh phía nam đồng bằng Bắc Bộ như Hưng Yên, Hà Nam, Thái Bình, Nam Định, Ninh Bình. Ngô Thì Nhậm là thầy của Trịnh Khải biết âm mưu cướp ngôi của Khải, phát giác nên được phong Hữu Thị Lang bộ Công. Nhưng bố của Thì Nhậm trước đó không đồng tình đã uống thuốc độc chết. Ba người khác là Trịnh Khải (quân phụ), Khắc Tuân và Xuân Hán - phụ chấp - đều bị tội. Tứ phụ là thân phụ, quân phụ và hai phụ chấp (bạn của bố). Duy Vĩ (? - 1771) là con trưởng của Lê Hiên Tông. Chích quái: bộ Lĩnh Nam chích quái của Trần Thế Pháp, sưu tập các chuyện lạ vào loại sớm ở Việt Nam; Truyền kỳ: chỉ bộ Truyền kỳ mạn lục của Nguyễn Dữ. Tựa đề các truyện trong Lan trì kiến văn lục của Vũ Trinh. Theo Phạm Trọng Chánh: "Nguyễn Du mười năm gió bụi" thì trước khi đi sứ Trung Quốc, Nguyễn Du đã có một chuyến đi riêng, một mình. Chúng tôi ủng hộ phán đoán này. Trong quan niệm chính thống lúc bấy giờ, quân Tây Sơn bị xem là người xứ khác, không thuộc cai quản của triều Lê. Theo lập luận của Tiến sĩ Phạm Trọng Chánh sống tại Paris, Pháp. Ứng khẩu thành thơ. Theo lập luận của tiến sĩ Phạm Trọng Chánh, Paris, Pháp. 1. Cuộc chiến tranh Peloponnesus từ năm 431 đến năm 404 TCN. Toàn bộ Hy Lạp bị cuốn vào cuộc chiến tranh kéo dài giữa Athens và Sparta. Sparta trội hơn trên đất liền, nhưng Athens lại mạnh hơn trên biển. Với sự giúp đỡ của người Ba Tư, Sparta đã tiêu diệt được gần như toàn bộ hạm đội của Athens tại trận đánh ở Sicily, và hoà bình tạm thời đạt được vào năm 421 CN. 2. Sparta có hai hệ tộc hoàng gia là hệ Agiad và hệ Eurypontid. Cả hai hệ này đều cho rằng mình thuộc dòng dõi Hercules. Agis II thuộc hệ Eurypontid còn Agesilaus là người em cùng cha

khác mẹ. Sparta luôn luôn có hai vua cùng giữ ngai vàng. Đây là con cháu của hai anh em, những người đã giải phóng và dựng nên thành bang này sau cuộc chinh phục của người Dorian. Agis II này không phải là Agis, 'Nhà cải cách của Sparta', người trị vì trong giai đoạn 245 - 241 TCN. 3. Xem thêm cuộc đời của Alcibiades trong truyện về Nicias. 4. Lysander (chết năm 395 TCN): Đô đốc hải quân và là chính khách nổi tiếng của Sparta, người đã đưa Sparta đến chiến thắng cuối cùng trước Athens trong cuộc chiến tranh Peloponnesian với trận Aegospotami và đại thắng liên minh Athens tại Hellespont (ngày nay là Dardanelles thuộc Thổ Nhĩ Kỳ). Tới năm 404 TCN, Athens buộc phải đầu hàng. Lysander định thiết lập các chính quyền quý tộc cho Athens và các thành bang liên minh, nhưng người Sparta bác bỏ chủ trương đó và lập lại nền dân chủ ở Athenian. Lysander ủng hộ Agesilaus II lên làm vua Sparta, hy vọng Agesilaus sẽ trở thành vua bù nhìn nhưng Agesilaus đã chứng tỏ năng lực và sự độc lập của mình. Năm 395 TCN, khi chiến tranh với Boeotia nổ ra, do Corinth và Thebes cầm đầu, Lysander được bổ nhiệm làm thống chế nhưng bị giết trong trận đánh ở Haliartus. 5. Lúc này, đất nước Hy Lạp đang xảy ra cuộc chiến tranh Peloponnesus, mọi thành phố của Hy Lạp đều bị tàn phá vì cuộc nội chiến giữa phe dân chủ (liên minh Athens) và phe quý tộc (liên minh Sparta). Do đó, cuộc chiến tranh này không đơn thuần là cuộc chiến giữa hai thành phố mà là cuộc chiến tranh giữa hai ý thức hệ chính trị đối lập. 6. Aegea: quần đảo Aegea gồm hàng trăm đảo nhỏ nằm ở phía nam biển Aegea, nằm trên biển Địa Trung Hải giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. 7. Aulis: thuộc lãnh thổ Thebes xưa kia, nằm trên bờ biển đông Hy Lạp, đối diện đảo Euboea. Trong Thần thoại Hy Lạp, nơi đây là điểm khởi đầu cho cuộc hành trình chiến đấu với thành Troy. 8. Agamemnon là vua vương quốc Mycenae, một trung tâm văn hoá của thời kỳ đồ Đồng ở Peloponnese, người chỉ huy các chiến binh Hy Lạp trong cuộc chiến tranh ở thành Troy (khoảng năm 1250 TCN). Cuộc tranh cãi giữa Agamemnon với Achilles về lễ vật cúng tế là nàng Brises là khởi nguồn của trường ca Iliad. Trước khi Agamemnon rời Aulis đến thành Troy, nữ thần Artemis nói rằng chàng phải hiến tế con gái của mình là thiếu nữ Iphigenia, nếu chàng muốn được thuận buồm xuôi gió. Vật tế này là để trả món nợ cũ cho nữ thần. Sau khi Agamemnon chiến thắng trong cuộc chiến tranh thành Troy, chàng trở về nhà và bị vợ là Clytemnestra giết hại. Con trai chàng là Orestes đã báo thù cho cái chết của cha. Các vở kịch cổ điển của Aeschylus là Agamemnon, Choephoroi và Eumenides kể các câu chuyện về Orestes. 9. Theo thần thoại La Mã là nữ thần chiến tranh Diana. 10. Khi Agamemnon sắp sửa

giết con gái để tế thần, nữ thần đã bắt người con gái đi và thay vào đó là một con hươu. Vì thế nên Agamemnon đoán rằng con hươu mới thực sự là vật tế mà nữ thần muốn, vì Artemis là nữ thần săn bắn. Agamemnon bị khó xử vì chàng đã giết một con hươu đực cho lễ tế nên để chuộc lỗi chàng đã hứa với nữ thần sẽ cúng cho nữ thần thứ chàng yêu quý nhất mà chàng nhận được vào năm sau, đó chính là cô con gái Iphigenia. Chàng trì hoãn cho đến khi nàng trở thành một thiếu nữ. Khi chàng hạ được thành Troy, nữ thần Diana đã gây bão tố không cho thuyền Hy Lạp trở về cho đến khi Agamemnon chịu trả nợ cho nữ thần.

11. Ephesus: thành phố được thành lập từ thế kỷ XIII TCN bởi những tín đồ của nữ thần Cybele, sau đó là người Ionia và người La Mã. Chính tại đây người La Mã đã xây dựng Đền thờ thần Artemis, một trong bảy kỳ quan của thế giới cổ đại. Hiện nay, khu vực này thuộc Izmir, Thổ Nhĩ Kỳ và là một trong những di chỉ khảo cổ lớn nhất thế giới.

12. Vương quốc Ba Tư chia thành các vùng lãnh địa do các phó vương cai quản. Tước hiệu phó vương được vua Ba Tư phong và được truyền từ đời này qua đời khác giống như danh hiệu bá tước ở châu Âu thời phong kiến.

13. Cuộc viễn chinh của binh đoàn 10.000 đến bờ biển này là một trong những cuộc hành trình vĩ đại nhất trong nền văn học phương Tây. Nhà sử học Xenophon đã kể lại chuyện này trong cuốn Anabasis. Một trong những người mưu toan giành ngai vàng ở Ba Tư đã cầu xin sự giúp đỡ của quân đánh thuê Hy Lạp. Vào năm 401 TCN, những người này suýt nữa đã chiếm được Babylon. Trong trận Cunaxa, họ dễ dàng đánh bại quân châu Á, nhưng người thuê họ bị chết nên họ phải tìm đường vượt qua lãnh thổ của kẻ thù, từ Babylon tiến về biển Đen. Trên đường rút chạy họ phải đánh lại nhiều quốc gia và chịu nhiều gian khổ, nhưng cuối cùng phần lớn trong số họ đều trở về Hy Lạp. Khi trở về, họ gieo tin rằng Ba Tư rất dễ bị chinh phục.

14. Babylon: được coi là một trong những thành phố lớn nhất của thế giới cổ đại, ngày nay nằm gần Baghdad thuộc Iraq, giữa sông Euphrate và sông Tigris. Babylon là thủ đô của đế chế Babylonia thời thiên niên kỷ thứ nhất và thứ hai trước công nguyên. Đây là nơi các nhà khảo cổ tìm được phế tích của vườn treo Babylon, một trong bảy kỳ quan của thế giới cổ đại.

15. Phrygia: vùng đất thuộc đế chế Ba Tư, ngày nay là miền bắc Thổ Nhĩ Kỳ nơi có thủ đô Ankara.

16. Thrace xưa kia là một vùng đất rộng lớn do một dân tộc hiếu chiến thành lập nên vào khoảng thế kỷ V TCN thuộc đế chế Ba Tư, hiện nay là một phần lãnh thổ của Hy Lạp, Bulgaria và một phần của Thổ Nhĩ Kỳ. Tên gọi Thrace sau này dùng để chỉ phần lớn phía đông bán đảo Ban-căng.

17. Chaeronea, một thị trấn cổ xưa của vùng Boeotia, Hy Lạp, ngày nay có tên là Chaironeia. Tại đây, người

Athens và người Thebes bị vua Philip II của Macedonia và con trai là Alexander 'Đại đế' đánh bại thảm hại năm 338 TCN. Thất bại này đã mở đầu sự cai trị của người Macedonia trên toàn cõi Hy Lạp. Chaeronea chính là quê hương của Plutarch, tác giả cuốn sách này. 18. Trong phong tục của người Hy Lạp cổ, những người chiến thắng thường dừng lại để cướp áo giáp của kẻ thù. Nên nếu các xác chết của quân Sparta vẫn còn áo giáp nghĩa là họ vẫn giữ vững được trận địa. Những cuộc giao đấu giành áo giáp của những người anh hùng đã hy sinh là chủ đề chính trong bản anh hùng ca Iliad của Homer. 19. Achaea (Akhaia): một tỉnh thuộc Tây Hy Lạp. 20. Acarnania vùng núi phía tây bắc nước Hy Lạp cổ, ngày nay là tỉnh Aitolioakarnania, thuộc miền Tây Hy Lạp. 21. Trong phần viết về cuộc đời Pelopidas có kể lại chi tiết về sự kiện này và những tai họa gây nên do sự bất công của Sparta. 22. Sphodrias bị lừa vì người Athens đã biết trước. Xem phần viết về cuộc đời Pelopidas. 23. Epaminondas (418?-362 TCN): chính khách, triết gia và thống chế rất xuất sắc của Thebes. Nhờ tài năng quân sự, ông đã đưa Thebes lên địa vị bá chủ ở Hy Lạp. Ông sinh tại Thebes, kinh đô của xứ Boeotia, là học trò của Lysis xứ Tarentum, nhà triết học Hy Lạp theo trường phái Pythagore. Năm 371 TCN, Epaminondas thay mặt cho Thebes tại hội nghị hoà bình của các thành bang Hy Lạp tại Sparta. Trong cuộc xung đột với Sparta sau đó, được bổ nhiệm làm tổng chỉ huy quân đội Thebes Epaminondas đã đánh bại Sparta trong trận Leuctra rất nổi tiếng. Năm 370 TCN, ông xâm chiếm vùng Peloponnesus, tấn công Sparta, và giải phóng Messenia khỏi sự cai trị của Sparta. Năm 362 TCN, ông chỉ huy cuộc chiến tranh lần thứ 4, và là lần cuối cùng chống lại liên minh Sparta nhưng cái chết của ông làm nản lòng binh sĩ. Plutarch cũng viết về cuộc đời của Epaminondas, nhưng nay không còn nữa. (Xem thêm câu chuyện về cuộc đời về Pelopidas). 24. Trận Leuctra (năm 371 TCN) là một thảm họa tồi tệ nhất trong lịch sử Sparta. Kể từ đó, Sparta không bao giờ khôi phục được sức mạnh quân sự từng có. (Xem cuộc đời của Pelopidas để biết thêm về trận đánh này). Leuctra ngày nay thuộc vùng Attica, Hy Lạp. Nhược điểm của Agesilaus không chỉ là hay thiên vị mà còn rất tự thù cá nhân. Điều này đặc biệt đúng trong trường hợp của Thebes. Liên tục gây những cuộc chiến, ông đã vi phạm luật của Lycurgus ngăn cấm tiến hành chiến tranh lâu dài với cùng một kẻ thù. Làm như vậy, vô hình chung ông đã biến người Thebes trở nên thiện chiến hơn và cuối cùng trở nên ngang tầm với Sparta. Khi Agesilaus trở về nhà và bị thương sau trận đánh, có người Sparta đã nói với ông: 'Đó là phần thưởng mà người Thebes đã trả cho ngài vì công lao huấn luyện họ từ những người bình thường thành

những chiến binh tinh nhuệ và giàu ý chí'. 25. Doria là một trong ba tộc người chính của Hy Lạp cổ, hai tộc kia là Aeolia và Ionia. Theo truyền thuyết, người Doria lấy tên mình theo Dorus, con trai của Hellen, người đã sống ở Doris, mẫu quốc của người Doria. Người Doria di cư tới đảo Crete và các đảo thuộc quần đảo Aegea khác. Truyền thuyết cũng kể rằng người Doria xâm chiếm bán đảo Peloponnesus vào khoảng năm 1104 TCN. Từ bán đảo Peloponnesus người Doria xâm chiếm phía tây nam vùng Tiểu Á và các đảo láng giềng như đảo Sicily. Họ nói thổ ngữ Hy Lạp cổ gọi là Doric. 26. Arcadia (Arkadhia): một tỉnh nhỏ thuộc vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 27. Mantinea: nơi xảy ra trận đánh lớn năm 418 TCN, phe Sparta đã thắng phe Athens trong cuộc chiến tranh Peloponnesus, nay thuộc vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 28. Ngày nay là tỉnh Messenia thuộc vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 1. Trong thần thoại Hy Lạp, Ixion là vua của người Thessaly, được thần Zeus mời đến thăm ngôi nhà của những vị thần trên ngọn núi Olympus. Tại đó, Ixion gặp và đem lòng thèm khát Hera (Juno), vợ của thần Zeus (Jupiter), nữ hoàng của những vị thần. Biết rõ ý đồ bất thủy này, thần Zeus đã tạo ra một đám mây có hình giống hệt thần Hera. Ixion đã tư thông với đám mây này mà cứ ngỡ rằng đã chinh phục được thần Hera. Đám mây sinh ra những con nhân mã (Centaur) là những đứa con nửa người, nửa ngựa. Vì tội lỗi này, Ixion bị đày xuống địa ngục của thần Hades, bị trói vào một bánh xe lớn rồi bị bánh xe nghiền khi nó quay tròn. 2. Lycugus (800 năm TCN) đã ra lệnh cấm sử dụng vàng bạc ở Sparta để ngăn cấm mọi tội lỗi xấu xa có thể du nhập vào đây. Nhưng tới thời Agis, lệnh cấm này bị huỷ bỏ. 3. Sparta có hai gia đình hoàng gia, vì vậy thường có hai vua một lúc. Những dòng tộc hoàng gia này chấm dứt vào năm 222 TCN. (Xem thêm truyện về Lycugus). 4. Hội đồng giám quan là một ủy ban gồm năm người, được bầu chọn hàng năm, có quyền điều hành chính phủ. Giám quan không được bầu lại. 5. Đây không phải là thống chế Lysander (chết năm 395 TCN), người đã làm nên chiến thắng trong cuộc chiến tranh Peloponnesian giữa liên minh Athens và Sparta. 6. Đây cũng không phải là vua Agesilaus II (444?-360?TCN), người được kể trong cuốn truyện này. 7. Cuốn kinh Leviticus kể rằng: Jehovah, chúa trời của người Do Thái, đã ra lệnh cho họ cứ 50 năm một lần phải huỷ bỏ mọi hợp đồng và văn tự thế chấp tài sản. Ông cũng cấm họ tính lãi vay. Một điều răn khác trong cuốn kinh Deuteronomy là cứ 7 năm một lần phải huỷ bỏ mọi món nợ. Nếu không thì lãi vay phải trả sẽ rất lớn và như vậy sẽ có một số ít người may mắn trở thành những người cho vay dần dần sẽ chiếm giữ mọi tài sản trong khi những người dân còn lại trở nên nghèo đói. Không ai biết

những người Do Thái tôn trọng những điều răn này bao lâu, hay liệu có bất kỳ mối liên hệ nào giữa sự bãi bỏ lễ Đại xá và cuộc chinh phục Jerusalem của Babylon không. 8. Quyền công dân Sparta chỉ ban cho những người có cha mẹ đều là công dân, những người đã hoàn thành khoá huấn luyện của Sparta. Họ được phép ăn chung, đóng thuế và thi hành những bốn phận của mình và được gọi là Spartiates. Những người không hoàn thành khoá huấn luyện phải chấp nhận địa vị thấp hơn. Người Perioeci là những công dân tự do tại các vùng đất bị chinh phục, không phải là người Sparta. Họ có địa vị cao hơn những người nô lệ trong trật tự xã hội Sparta và có quyền tự trị ở mức độ nhất định. Nô lệ là những người dân bản xứ, bị người Sparta chinh phục rồi biến thành nô lệ. Mỗi người nô lệ hàng năm phải chịu đánh roi, mặc áo da thuộc và mũ da chó để họ nhớ đến thân phận của mình. 9. Lời tiên tri Thalamae được ban ra tại đền thờ nữ thần Pasiphae. Plutarch kể lại rằng một số người nói Pasiphae là mẹ của thần Ammon (vị thần mà Alexander 'Đại đế' tuyên bố là cha mình), trong khi những người khác nói rằng đây chỉ là cái tên khác của nàng công chúa Cassandra của thành Troy, được vua Agamemnon mang về Hy Lạp. Cassandra được ban phát tài tiên tri, nhưng nàng nguyện rửa rằng sẽ không có ai tin vào những lời cảnh báo của nàng. Một truyền thuyết khác kể rằng nữ thần Pasiphae chính là tiên nữ Daphne, mối tình đầu của thần Apollo, đã thoát khỏi lòng ham muốn của thần Apollo bằng cách biến thành cây nguyệt quế. Sau đó, quà tặng mà Apollo ban cho cây này là tài tiên tri. 10. Theo hiến pháp của Sparta, dân chúng có quyền bỏ phiếu quyết định những vấn đề quan trọng nhưng Viện Nguyên lão, bao gồm 28 vị nguyên lão mới có quyền quyết định có cho dân chúng bỏ phiếu không. (Xem thêm câu chuyện về cuộc đời Lycugus trong tập sách này). 11. Đây không phải là nàng Chilonis, người được kể trong câu chuyện về Pyrrhus. 12. Poseidon (Hải vương) là vị thần biển cả của Hy Lạp. Ông và thần Hades (Diêm vương) là anh em thần Zeus. Sau khi phế truất cha là Cronos để giành quyền làm vua của những vị thần, Zeus đã chia thế giới làm 3 vương quốc. Thần Zeus cai quản mặt đất và bầu trời, thần Poseidon cai quản biển cả còn thần Hades cai quản thế giới bên kia. 13. Xã hội Sparta sau cái chết của Agis được Plutarch kể trong truyện về Cleomenes, không có trong tập sách này: 'Những công dân chỉ thích ăn không ngồi rồi và hưởng thụ. Nhà vua để cho mọi người được tự do sống theo ý riêng, hài lòng nếu không ai quấy rầy ông khỏi việc ăn chơi, thưởng ngoạn. Lợi ích chung bị phớt lờ vì tất cả mọi người chỉ quan tâm đến những lợi ích cá nhân. Nói đến việc giáo dục và luyện tập cho các thanh niên hay nói về nhà nước Sparta cũ là rất nguy hiểm thậm chí có thể bị buộc

tội phản bội chống lại nhà nước đương thời'. 1. Đền thờ nữ thần Artemis (trong thần thoại La Mã là nữ thần Diana) ở Ephesus (nay thuộc Thổ Nhĩ Kỳ) được xây từ thế kỷ thứ 6 TCN, sau này bị phá huỷ năm 262 sau CN. Ngôi đền này là 1 trong 7 kỳ quan của thế giới cổ đại. 2. Iliad là cuốn sách luôn được mọi chiến binh yêu thích. Đây là một tập thơ do Homer sáng tác, kể về một vài tuần trong năm thứ 9 của trận bao vây thành Troy (khoảng năm 1250 TCN). Achilles, một chiến binh cũng dũng cảm và vĩ đại như Alexander, mất đi người bạn thân nhất trong trận đánh nên tìm mọi cách trả thù quân địch. Những khai quật khảo cổ mới đây cho thấy thành Troy thực sự từng tồn tại và rộng lớn đúng như Homer miêu tả. 3. Byzantine là một thành bang Hy Lạp cổ đại, ngày nay là thành phố Istanbul, Thổ Nhĩ Kỳ. Năm 196 bị người La Mã chinh phục nhưng đến năm 330 được Hoàng đế Constantine Đệ nhất khôi phục rồi đổi tên là Constantinople, kinh đô của vương quốc Byzantine cho tới năm 1453. Đây là thành phố lớn nhất trong thế giới của người Cơ Đốc giáo. 4. Maedi: sau khi bị Alexander 'Đại đế' chiếm đóng bị đổi tên thành Alexandropolis, hiện nay là Alexandroupolis, thuộc vùng Đông Macedonia và Thrace, Hy Lạp. 5. Trong trận Chaeronea (năm 338 TCN), vua Philip của Macedonia đã đánh bại liên minh của người Athens rồi trở thành bá chủ Hy Lạp. Nhưng 2 năm sau vua Philip bị ám sát. 6. ' Binh đội Thần thánh ' của người Thebes là đội quân vô cùng tinh nhuệ gồm 300 người được miêu tả trong cuộc đời Pelopidas. 7. Olympias (375?-316? TCN) là nữ hoàng Macedonia. Olympias là con gái vua vương quốc Epirus (phía Tây Nam nhà nước Hy Lạp cổ đại). 8. Demosthenes (384-322 TCN) là nhà hùng biện vĩ đại nhất trong thế giới Hy Lạp cổ đại. Ông là người vận động phong trào đấu tranh chống ách cai của người Macedonia. Năm 346 TCN, Demosthenes được cử tới đàm phán hiệp ước hoà bình giữa Athens và Macedonia. Nhờ nỗ lực của ông, năm 340 TCN, vua Philip đã phải trì hoãn việc xâm chiếm vương quốc Byzantine (ngày nay là Istanbul). Nhưng sau đó, liên minh giữa người Thebes và Athens bị vua Philip đánh bại trong trận Chaeronea năm 338 TCN. Năm 324 TCN, Demosthenes bị kết án vì nhận hối lộ của Harpalus, người chiếm giữ kho của cải vô cùng to lớn của Alexander 'Đại đế'. Sau khi Alexander chết năm 323 TCN, Demosthenes lại thúc giục người Hy Lạp nổi dậy đòi tự do nhưng người kế tục Alexander là Antipater đã dập tắt mọi sự bạo loạn và đòi người Athens phải trao nộp những lãnh tụ yêu nước, trong đó có Demosthenes. Một dị bản khác với truyện kể của Plutarch là khi Đại hội dân chúng của Athens quyết định kết án tử hình những người này thì Demosthenes trốn đến đảo Calauria rồi tự tử tại đây. Plutarch cũng viết về

cuộc đời của Demosthenes nhưng chúng tôi không đưa vào tuyển tập này. 9. Một cuộc chiến tranh toàn Hy Lạp chống lại người Ba Tư đã được mơ ước từ rất lâu. Xenophon và 10.000 chiến binh đã làm được điều này và đem về nhiều của cải. Agesilaus cũng dễ dàng giành được thắng lợi cho đến khi bị gọi về tham gia cuộc nội chiến giữa các thành bang Hy Lạp. 10. Diogenes của xứ Sinope (412?-323 TCN), triết gia Hy Lạp, được coi là cha đẻ của chủ nghĩa Hoài nghi (Cynicism). Ông là người có nhiều tư tưởng rất độc đáo. 11. Đây là nơi diễn ra cuộc chiến tranh thành Troy (khoảng năm 1250 TCN), cách cực nam của sông Dardanelles (Hellespont) 6km, thuộc Thổ Nhĩ Kỳ. Tại đó, tổ tiên của Alexander, Achilles vĩ đại, cháu nội của Aeacus đã ghi được những chiến công mà trường ca Iliad của Homer đã làm nên bất tử. Tóm tắt câu chuyện như sau: Eris, nữ thần của sự bất hoà, tức giận vì không được mời đến dự đám cưới của Peleus (cha của Achilles) và Thetis (một nữ thần biển). Nhưng nữ thần vẫn tới và ném ra một quả táo vàng có khắc dòng chữ 'Dành cho người phụ nữ quyến rũ nhất'. Ba nữ thần tranh giành nhau quả táo vàng này là Hera (Juno): nữ hoàng của các vị thần, Aphrodite (Venus) nữ thần tình yêu và Athena (Minerva) nữ thần của sự khôn ngoan. Để giải quyết cuộc tranh chấp này, 3 nữ thần đồng ý chọn Paris, vị hoàng tử trẻ tuổi của thành Troy, một trung tâm hùng mạnh đang kiểm soát con đường buôn bán giữa biển Đen và biển Aegean, làm người phán xử. Ba nữ thần cố tìm cách thuyết phục chàng. Hera hứa cho chàng làm vua của toàn cõi châu Á. Athena hứa cho chàng trí tuệ thông minh còn Aphrodite hứa một điều mà chàng trai trẻ khó có thể từ chối: người đàn bà đẹp nhất thế giới. Về bản chất, đó là những chọn lựa mà bất kỳ chàng trai nào cũng phải quyết định: tiền bạc, tình yêu hay sự thông minh. Tất nhiên Paris chọn Aphrodite, và nàng Helen chính là phần thưởng của chàng. Nhưng lúc đó Helen cũng chuẩn bị làm đám cưới. Paris tới Sparta và được Menelaus, vua của Sparta và là chồng của Helen, đón tiếp niềm nở. Nhưng Paris đáp lại lòng hiếu khách này bằng cách đánh cắp vợ nhà vua và nhiều của cải khác đem về Troy. Anh của Menelaus là Agamemnon, vua xứ Mycenae, tập hợp một đạo quân lớn quyết tâm trừng phạt Paris và thành Troy. Sau 10 năm công phá, thành Troy bị thất thủ do mắc mưu 'Con ngựa thành Troy'. Người Hy Lạp đóng một con ngựa gỗ khổng lồ, to hơn cửa thành của Troy, rồi giả bộ chuẩn bị dong thuyền về nhà. Bên trong con ngựa là những chiến binh Hy Lạp dũng cảm nhất. Bất chấp lời cảnh báo của Cassandra, người Troy bị mắc lừa. Họ phá một lối đi trên tường thành để dắt con ngựa vào, rồi mọi người tổ chức ăn mừng. Vào đêm khuya, khi người dân thành Troy đã ngủ say, các chiến binh Hy Lạp chui

ra, mở cổng thành rồi tràn vào thành và cướp phá cả thành phố. Chiến thắng này đã chấm dứt sự tồn tại của thành Troy, nhưng Aeneas, một hoàng tử của phe đồng minh với Troy, cùng với một số bạn bè đã trốn thoát, sau đó đã lập nên thành Rome. Aeneas là con của nữ thần Aphrodite (Venus) và một hậu duệ của vị vua đầu tiên của thành Troy.

12. Người bạn thân nhất của Achilles là Patroclus mượn áo giáp của Achilles để tham gia trận đánh nhưng bị Hector đâm chết khi chàng đang say sưa với chiến thắng. Nỗi đau thương của Achilles với bạn của mình sau đó lặp lại y hệt với Alexander khi chàng mất đi người bạn thân thiết nhất là Hephaestion. Homer là nhà thơ mà Alexander đã nói đến.

13. Sông Granicus gần thành phố Dardanelles (Hellespont), thuộc Thổ Nhĩ Kỳ.

14. Thuộc bán đảo Halicarnassus, ngày nay có tên là Bodrum thuộc tỉnh Mugla, phía tây Thổ Nhĩ Kỳ.

15. Đây là vua Darius III, cháu nội của vua Darius II, làm vua Ba Tư trong giai đoạn 336-330 TCN. Ông lên ngai vàng nhờ viên thái giám là Bagoas, sau khi ám sát vua Artaxerxes III và vua Arses. Nhưng sau đó, Darius lại giết Bagoas. Trong suốt 6 năm làm vua, Darius III dẫn người Ba Tư chống lại Alexander 'Đại Đế' nhưng bị đánh bại trong trận Issus năm 333 TCN và trận Gaugamela năm 331 TCN rồi chết ở đây.

16. Lycia là lãnh thổ thuộc đế chế Ba Tư, nay là tỉnh Antalya, miền nam Thổ Nhĩ Kỳ.

17. Gordium: thành phố thuộc Phrygia, lãnh thổ Ba Tư, nằm gần Ankara, thủ đô Thổ Nhĩ Kỳ hiện nay.

18. Cilicia: một vùng lãnh thổ nhỏ thuộc đế chế Ba Tư, nay thuộc miền nam Thổ Nhĩ Kỳ.

19. Issus: thành phố nơi đã chứng kiến 3 trận chiến nổi tiếng: Alexander 'Đại Đế' đánh thắng Darius III của Ba Tư năm 333 TCN, Lucius Septimius Severus đánh bại đối thủ để lên ngôi Hoàng đế La Mã năm 194 sau CN và Hoàng đế Heraclius của Byzantine (Thổ Nhĩ Kỳ) đánh thắng người Ba Tư năm 622 sau CN. Nay thuộc tỉnh Hatay, phía nam Thổ Nhĩ Kỳ.

20. Nhà sử học Arrian sống vào khoảng TK thứ 2 sau CN kể rằng người Ba Tư đã chiến đấu rất dũng cảm cho đến khi vua Darius bỏ chạy. Sau đó tất cả đều hoảng sợ và giẫm đạp lên nhau tìm đường trốn chạy qua các hẻm núi hẹp. Số mất mát của Alexander rất ít, chỉ có khoảng 450 người bị giết và 4.500 người bị thương, bao gồm cả Alexander bị thương ở đùi. Arrian là nhà viết tiểu sử hàng đầu về Alexander, chỉ sau Plutarch một thời gian ngắn. Tác phẩm của ông là lịch sử nên đầy đủ hơn của Plutarch.

21. Damascus: được ghi trong sử sách của Ai Cập là một thành bang từ khoảng thế kỷ XV TCN, là một trong những thành phố cổ nhất trên thế giới có cư dân sống liên tục trong suốt các thời kỳ lịch sử. Ngày nay Damascus là thủ đô của Syria.

22. Tyre (Sur): là một cảng biển quan trọng của người Phoenicia từ khoảng năm 2000 TCN, vùng đất này hay được

nói đến trong kinh thánh. Hiện nay là thành phố Sur thuộc lãnh thổ Libang. 23. Lysimachus (360?-281 TCN), vua xứ Thrace, từng một thời gian ngắn làm vua của mọi vùng đất Macedonia. 24. Euphrates là con sông dài tới 2.700km ở vùng Tây Nam Á, xuất phát từ Thổ Nhĩ Kỳ chảy qua Syria và Iraq trước khi nhập vào con sông Tigris gần Vịnh Ba Tư. 25. Gaza: thành phố bên bờ Địa Trung Hải, tên được đặt cho vùng đất nổi tiếng bị tranh chấp giữa Israel và Palestine. Dải Gaza, hiện nay thuộc lãnh thổ Palestine. 26. Alexandria là thành phố rất lớn và rất thịnh vượng, trung tâm văn hoá và thương mại trong thế giới Hy Lạp cổ đại. Sau khi được xây dựng, Alexandria đã phát triển thành một thương cảng quốc tế, dân cư ở đây ngoài người Macedonia, người Hy Lạp, người Ai Cập ra còn có người Sír, người Do Thái, người Ba Tư và những thương nhân từ bốn phương đến. Kiến trúc ở Alexandria hùng vĩ lạ thường, với những đấu trường vĩ đại và những rạp hát hoa mỹ. Tại bến cảng, người ta dựng lên một ngọn hải đăng khổng lồ bằng đá, cao tới 200m, thắp lửa suốt đêm, chiếu sáng tới 40km ra ngoài khơi. Đây là 1 trong số 7 kỳ quan của thế giới cổ đại. Thư viện lớn của thành Alexandria có tới 50 vạn quyển sách chép tay, thường thu hút rất nhiều học giả từ khắp các nơi đến, là thư viện lớn nhất thế giới thời cổ đại. Hiện nay Alexandria là cảng chính của Ai Cập, phục vụ cho cả mục đích dân sự và quân sự, và là thành phố lớn thứ hai của Ai Cập (sau Cairo). 27. Theo thần thoại Hy Lạp, Ammon là một con cừu đực có sừng cong, thực ra chính là thần Zeus (Jupiter). Sau khi dò xét Olympias và thấy con rắn trong giường của người vợ, vua Philip đã cầu xin lời tiên tri ở ngôi đền Delphi thờ thần Apollo. Vị thần trả lời rằng con rắn thực ra chính là Ammon, vị thần Hy Lạp có tài biến hoá. Olympias nói điều bí mật cho Alexander rằng Ammon mới là người cha đích thực của chàng chứ không phải vua Philip. 28. Gaugamela (cũng có tên là Arbela) là một trong những thành phố cổ nhất thế giới có cư dân sinh sống trong suốt các thời kỳ lịch sử do người Sumerian thành lập từ khoảng năm 2300 TCN. Hiện nay là thành phố Irbil ở phía bắc Iraq. 29. Nhà sử học Arrian kể rằng Darius đoán sẽ có một cuộc tấn công vào ban đêm nên suốt đêm giữ vững đội hình vì thế đến ngày hôm sau toàn bộ quân đội đều mệt mỏi. 30. Trong trận này Vua Darius phải chấp nhận thất bại dù đông quân gấp 20 lần Alexander. 31. Persepolis, theo tiếng Hy Lạp có nghĩa là 'Thành phố của người Ba Tư', là một trong những thủ đô của đế chế Ba Tư cổ đại, nơi ở của vua Darius I từ cuối thế kỷ VI TCN, bị phá huỷ sau trận đánh của Alexander 'Đại Đế' năm 330 TCN. Ngày nay nơi đây là một di chỉ khảo cổ có 13 cột đá khổng lồ Apadana và nhiều di tích khác, ngày nay thuộc miền tây nam Iran. 32. Đây là vua

Xerxes I (khoảng 519-465 TCN), vua của Ba Tư (486-465 TCN), người từng xâm chiếm các vùng đất của Hy Lạp, đã được kể trong câu chuyện về cuộc đời của Aristides. 33. Parthia: đế chế Parthia, ngày nay là vùng Turmenistan, Afghanistan và phía bắc Iran. Thành ngữ 'phát bắn Parthia' xuất phát từ việc một cung thủ Parthia vừa giả vờ rút lui vừa giương cung bắn về phía kẻ thù. 34. Đế chế Bactria thuộc vùng Trung Á, ngày nay là vùng đất nằm ở phía bắc Afghaistan. 35. Nhà sử học Arrian kể rằng Alexander đưa ra tục lệ phủ phục xuống chào giống như trong triều đình của người Ba Tư và muốn người Macedonia cũng làm như vậy. Mặc dù không bắt họ phải làm như thế, nhưng Alexander hài lòng hơn với những người làm như vậy. Thật khó cho chàng thi hành một chính sách cố định vì chàng cần phải là một vị thánh với người châu á và là một người bạn với người Macedonia. 36. Parmenio lúc này giữ chức phó tổng chỉ huy quân đội và là một người bạn trung thành của vua Philip, cha Alexander. 37. Nicomachus là con trai Aristotle (384-322 TCN), triết gia, nhà khoa học Hy Lạp và thầy dạy của Alexander. 38. Clitus là một thống chế cấp cao của vua Philip, người chỉ huy đội kỵ binh hoàng gia của Alexander, đã cứu mạng Alexander trong trận đánh tại sông Granicus. Clitus là một trong những thống chế bất bình nhất với sự thay đổi của Alexander từ một vị vua-chiến binh thành một người hoang tưởng tự cao tự đại kiểu châu Á. Sự kiện này xảy ra ở Marakanda năm 328 TCN. 39. Chính câu nói này đã nhạo báng Alexander vì chàng thường tự ví mình là: 'Người con của Thượng đế'. 40. Alexander đã tuyển mộ đội quân giám sát từ dân địa phương. 41. Alexander đã muốn tự tử bằng đúng cây giáo chàng đã dùng để giết Clitus. Chàng tự sỉ vả mình là kẻ giết bạn. 42. Anaxarchus sống vào khoảng năm 350 TCN, là học trò của nhà triết học Hy Lạp Democritus. 43. Một người bạn hỏi tại sao Alexander khóc khi nghe Anaxarchus nói rằng trong thiên hà còn có vô vàn thế giới khác, chàng trả lời: 'Có quá nhiều thế giới, mà ta thậm chí chưa chinh phục được một'. Giai thoại này có trong bài viết của Plutarch trong tập *Moralia* với tiêu đề Về sự hài lòng trong tư tưởng. 44. Porus là vua một vương quốc ở Ấn Độ. Trận đánh này xảy ra năm 326 TCN tại sông Hydaspes. Bây giờ là sông Jhelum nằm ở phía đông bắc bang Kashmir của Ấn Độ, trận đánh lớn cuối cùng của Alexander. 45. Sông Hydaspes là một trong những đầu nguồn của sông Indus bắt nguồn từ Tây Tạng. 46. Bucephalia là thành phố cổ gần sông Hydaspes, ngày nay thuộc Ấn Độ. 47. Sông Indus dài tới 2.900km bắt nguồn từ Tây Tạng rồi chảy qua vùng đất ngày nay là Pakistan đổ ra biển Ả rập. 48. Bà la môn (Brahmin) là những giáo sĩ và học giả Ấn Độ, là đẳng cấp cao nhất trong 4 đẳng cấp được qui định trong

trật tự xã hội của kinh Vệ Đà. Những đẳng cấp khác là chiến binh, nhà buôn và người lao động. Lúc Alexander đến, ở Ấn Độ đã có một nền văn minh cổ xưa và rất phát triển. Đạo Phật đã có được khoảng 200 năm, còn trước Phật giáo ở Ấn Độ đã có một truyền thống văn hoá rất lâu đời, đó là Kinh Vệ Đà. 49. Sa mạc này ngày nay nằm trên vùng đất phía nam Iran. Nhà sử học Arrian kể rằng lý do Alexander muốn vượt sa mạc này là bởi vì trước đó chưa có đội quân nào vượt qua được. Chàng biết những khó khăn sẽ phải vượt qua. Của cải họ cướp được đã phải bỏ lại vì thiếu động vật chở hàng do phần lớn chúng đã bị chết khát. Bất cứ ai không theo được đều bị bỏ mặc cho đến chết. Cuối cùng, họ tìm được một con suối và cắm trại cạnh đó. Tuy nhiên, mùa mưa lại bắt đầu và gây nên một trận lụt lớn làm tất cả phụ nữ, trẻ em và các con vật còn sống đều bị chết đuối và chỉ có một ít chiến binh thoát khỏi. Chuyện này xảy ra vào năm 325 TCN. 50. Đây là Mũi Gibraltar ở Địa Trung Hải. 51. Đây là vua Cyrus, người đã đánh bại vua Croesus được kể trong câu chuyện về cuộc đời Solon. 52. Tác giả muốn nói rằng những kẻ tầm thường cũng có thể xúc phạm đến các bậc đế vương khi họ đã qua đời dù họ có vĩ đại đến thế nào đi nữa. 53. Quarts là đơn vị đo dung tích của Anh, 1 quart = 1.14 lít. Như vậy Promachus đã uống khoảng 14 lít rượu, khoảng 40 cốc lớn 0.33 lít. 54. Đây là vua Darius III, người bị Alexander đánh bại. Sau này, khi Alexander chết, vợ chàng là nàng Roxanne đã giết tình địch, nhưng sau đó chính nàng và con của Alexander lại bị Thống chế Cassander của Macedonia giết. 55. Ecbatana ngày nay là thành phố Hamadan thuộc miền Tây Iran. 56. Một thống chế của người Macedonia, được mệnh danh là 'Bạn hữu của Alexander'. 57. Người thầy thuốc này không phạm lỗi làm gì trừ một lúc ông ta đã bỏ bệnh nhân để đi xem kịch. Hephaestion nhân dịp này đã bỏ việc ăn kiêng như người thầy thuốc qui định. Chàng đã ăn hết cả một con gà và uống nhiều rượu vang vì thể cơ sứt của chàng trầm trọng hơn và chàng chết ngay sau đó. 1. Cleisthenes (570?-507 TCN): chính khách, người đã tiêu diệt nền độc tài ở Athens và mang lại nền dân chủ cho Athens. Sau đó, chính Cleisthenes là người đã lập ra boule. Đây là Hội đồng 500, bao gồm đại diện của 10 bộ tộc Hy Lạp cổ đại, mỗi bộ tộc cử 50 người. Thể chế này hình thành trên nguyên tắc bình đẳng giữa các công dân và tăng cường sự tham gia của dân chúng vào chính quyền. Pericles là cháu ngoại của Cleisthenes. 2. Plutarch cũng viết về cuộc đời Themistocles, chúng tôi không đưa vào cuốn sách này song khá nhiều chi tiết đã được kết hợp kể ở đây. Themistocles là chính khách và Thống chế tài ba của Hy Lạp (527-460 TCN), người đã xây dựng hạm đội Athens và mang lại chiến thắng Salamis (480 TCN) cho người Hy Lạp

trước người Ba Tư, đặt nền tảng cho sự bá chủ của Athens ở Hy Lạp. 3. Quân Ba Tư áp đảo quân Athens về số lượng, nhưng Aristides và Miltiades đã thuyết phục quân Athens liều chết trong trận Marathon. Mưu mẹo của Miltiades trong trận này là rút lui giữa chừng để dụ quân Ba Tư tập trung quân xông lên. Khi đó quân Athens sẽ bao vây và đánh ngang sườn. Quân Athens được sông hồ và địa hình phức tạp che chở. Thành công của trận đánh này phụ thuộc vào việc Aristides và đội quân của ông ở trung tâm tìm chân quân Ba Tư cho đến khi cánh trái và cánh phải quân Hy Lạp kịp quay lại khép kín vòng vây. Chiến thuật này đã thành công. Quân Ba Tư tin rằng Aristides sẽ bỏ chạy, nên họ dễ dàng tranh nhau đuổi theo để cướp chiến lợi phẩm. Khi quân Athens không chạy nữa, quân Ba Tư ở phía sau bị dồn lại chật đến mức không thể sử dụng vũ khí được nữa. Hai cánh quân Athens khép vòng vây và bắt đầu thăm sát đám đông quân Ba Tư đang hoảng loạn. Chỉ một ít quân Ba Tư trốn thoát lên thuyền rồi bỏ trốn, để lại rất nhiều xác chết và vũ khí. Có truyền thuyết kể rằng một người tên là Phidippides chạy tới Athens để báo tin thắng trận Marathon (quãng đường dài chừng 26 dặm) và chết ngay sau đó. Nhà sử học Herodotus nói rằng toàn bộ quân Athens chạy qua 26 dặm đường sau khi trận đánh kết thúc. Do sự kiện này, ngày nay, tên Marathon được đặt cho cuộc chạy đường trường nổi tiếng. 4. Ông muốn không bao giờ phải quay lại Athens. 5. Xerxes I (khoảng 519-465 TCN): vua Ba Tư (486-465 TCN), con vua Darius I, cháu Cyrus 'Đại đế'. Sử gia Hy Lạp Herodotus nói đội quân của Xerxes I lên tới 2.641.610 chiến binh, và chừng 200.000 đến 300.000 chiến thuyền. 6. Phần viết của Plutarch về trận chiến Salamis (năm 480 TCN) và các sự kiện trước đó được kể trong câu chuyện về cuộc đời Themistocles. Cuốn Lịch sử của Herodotus kể lại đầy đủ hơn, tóm tắt như sau: Người Sparta liên minh với người Athens chống lại cuộc xâm lược của quân Ba Tư. Vua Leonidas I mang 300 quân giáp nặng đến chặn quân Ba Tư ở đèo Thermopylae. Họ giữ vững vị trí này suốt 10 ngày (đây được coi là một chiến công rất vĩ đại trong lịch sử Hy Lạp cổ đại) cho đến khi một tên phản bội chỉ cho quân Ba Tư con đường bí mật bao vây quân Hy Lạp. Sau đó, quân Sparta bị giết từng người một, nhưng họ cũng giết được rất nhiều quân Ba Tư. Sự chậm trễ của quân Ba Tư ở đây đã giúp quân Hy Lạp có đủ thời gian để tập hợp bộ binh và thuyền chiến. Lòng dũng mãnh của quân Hy Lạp trong trận này làm quân Ba Tư khiếp sợ. Ngày nay, tại đây vẫn còn một chiếc bia đá do người Hy Lạp dựng lên để ca ngợi tinh thần chiến đấu của người Sparta: 'Hỡi người qua đường! Nếu có về Sparta thì hãy nhắn cha mẹ, vợ con, bạn bè thân thích của ta rằng ta đã tuân theo lời căn dặn của họ lúc ra

đi, đã xả thân trên chiến trường để bảo vệ tổ quốc yêu quý'. Người Sparta chỉ huy liên quân, nhưng Themistocles với tư cách tổng chỉ huy quân Athens đòi nắm quyền chỉ huy quân thủy vì hầu hết thuyền chiến là của Athens. Quân Hy Lạp quyết định không bảo vệ thành Athens mà rút về hòn đảo Salamis gần đó. Sau khi chiếm được Athens, quân Ba Tư thiêu huỷ toàn bộ thành phố rồi điều hạm đội khổng lồ tới bao vây Salamis, nơi có quân đội Hy Lạp và dân tị nạn từ Athens. Những người cầm đầu liên quân Hy Lạp bàn nên dùng thuyền đưa dân chúng và tài sản trốn đi. Họ không hề biết rằng họ không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải chiến đấu vì hạm đội Ba Tư đã bao vây toàn bộ đường rút lui của họ. Người Hy Lạp dự định dùng thuyền để chở đàn bà và trẻ em thay vì chở quân cho đến khi Aristides vượt vòng vây và nói với họ rằng Salamis đã bị bao vây. Trong trận này, thủy quân Hy Lạp đã tấn công và chiến thắng một hạm đội lớn hơn nhiều.

7. Hellespont: eo biển ngăn cách phần Thổ Nhĩ Kỳ thuộc châu Á và bán đảo Gallipoli thuộc Thổ Nhĩ Kỳ thuộc châu Âu, nối biển Aegea với biển Marmara, nay là Dardanelles.

8. Thessaly trước đây là một vùng đất rộng lớn bao gồm gần như toàn bộ miền trung Hy Lạp và một phần Albany ngày nay. Xưa kia, nơi đây cung cấp một giống ngựa tốt nhất Hy Lạp và được quân đội của Alexander Đại đế và vua Philip II sử dụng. Hiện tại vùng Thessaly của Hy Lạp chỉ nhỏ cỡ một phần ba ngày trước.

9. Đây là loại quân bộ trang bị giáp trụ nặng. Bộ áo giáp của họ gồm phần che ống chân, giáp che lưng và che ngực, mũ sắt với ngù lông ngựa hoặc lông chim, một khiên tròn lớn, một thanh kiếm và hai ngọn giáo. Còn quân giáp nhẹ được trang bị ít hơn với lao, cung tên, hoặc đá.

10. Plataea ngày nay thuộc miền trung Hy Lạp.

11. Sử gia Herodotus kể rằng toàn bộ lực lượng liên quân của Hy Lạp gồm trên 100.000 người cả quân giáp nặng và nhẹ. Sparta gửi đến khoảng 5.000 quân giáp nặng và 35.000 quân giáp nhẹ.

12. Người Hy Lạp cổ đại quan niệm rằng trong trận đánh thì cánh phải là vị trí danh dự. Chỉ những đội quân cao quý và danh dự nhất mới được chiếm giữ cánh này.

13. Cithaeron (núi): một địa danh nổi tiếng trong lịch sử Hy Lạp cổ đại, phía bắc có pháo đài cổ của thành bang Thebes, còn ở sát sườn núi là những dấu tích của thành phố cổ Plataea. Theo Thần thoại Hy Lạp đây chính là nơi vua Laius của Thebes đã từ bỏ con trai Oedipus (Ơ-đíp) của mình. Ngày nay là núi Kithairon Oros, cao 1409m, tọa lạc giữa biên giới của 2 vùng Attica và Trung Hy Lạp.

14. Phalanx đội hình xung kích nặng đóng vai trò như xe tăng trong chiến tranh hiện đại. Trong đội hình này, các chiến binh Hy Lạp đứng sát cánh bên nhau trong một đội ngũ rất chặt chẽ. Đội hình này vô cùng khó đánh bại vì là một khối vững chắc. Đội hình phalanx.

15. Có

khá nhiều người Hy Lạp tự liên minh với người Medes, một bộ tộc người châu Á ở phía tây Ba Tư. Những thành phố Thebes, Argos, Achaia, toàn bộ miền Bắc Hy Lạp trừ Ambraciots và Corcyrians, tất cả những hòn đảo trừ đảo Melian, đều dâng đất đầu hàng vua Xerxes của Ba Tư. 16. Herodotus (484-425TCN): sử gia ghi lại rất chi tiết trận Plataea (năm 479 TCN) và những diễn biến sau đó. Sau trận này, Thống chế Pausanias của Sparta khi nhìn thấy những bữa tiệc được chuẩn bị thịnh soạn cho các thống chế quân Ba Tư bèn nói: 'Bọn lợn Ba Tư háu ăn ấy đã ních từng này thức ăn thì làm sao có thể đánh lại những người lính của chúng ta chỉ ăn bánh mì không'. 17. Corinth là một thành bang Hy Lạp phát triển từ trước khi người Dorian xâm chiếm năm 1000 TCN, là trung tâm thương mại chính của Hy Lạp vào năm 650 TCN. Hiên là thành phố thuộc vùng Peloponnesus. 18. Theo tục lệ của người Hy Lạp cổ đại, đây bị coi là hành động xúc phạm đến vị Thống chế. 19. Theo thần thoại Hy Lạp, các vị thần quyết định làm ra các loài theo trí tưởng tượng của chính họ, không phải những con quái vật 50 đầu hay những người khổng lồ một mắt trước đó mà họ tạo ra những người trần sống an nhàn và hạnh phúc như chính họ. Mặc dù thể xác người trần phải chết, nhưng linh hồn của họ vẫn sống như những vị thần hộ vệ rộng lượng. Kỷ nguyên Vàng bắt đầu khi các thiên thần ngự trị, ruộng đồng sản sinh mùa màng thừa mứa không cần có người làm việc. Kỷ nguyên Bạc bắt đầu khi thần Zeus (Jupiter) tạo ra người đàn bà đầu tiên tên là Pandora. Thay vì hoà bình và mùa xuân vĩnh viễn, có các mùa khác nhau trong năm, và con người bắt đầu đánh giết lẫn nhau. Đất không sản sinh, vì vậy con người phải làm việc. Khi con người chết, linh hồn của họ cũng không còn sống. Tiếp theo là kỷ nguyên Đồng, lúc đó con người vẫn còn trung thực và có tâm địa tốt, nhưng bắt đầu có ham muốn cướp bóc và chinh chiến. Đây là thời kỳ của những chiến binh vĩ đại như Achilles và Jason. Cuối cùng là kỷ nguyên Sắt, con người đối xử độc ác với nhau. Họ không còn sống hoà thuận với nhau nữa. Tội ác lấn lướt văn minh, trong khi trái đất bắt đầu bị huỷ hoại... 20. Với người Hy Lạp, khái niệm 'công bằng' có ý nghĩa rộng hơn việc tuân thủ pháp luật. Hành vi chuẩn mực là một triết lý mang tính tinh thần nhiều hơn là kiến thức. Người Hy Lạp mô tả khái niệm này bằng từ DIKH, cũng có nghĩa gần tương đương với khái niệm KARMA trong tiếng Phạn và khái niệm RIGHTEOUSNESS trong tiếng Anh, tính ngay thẳng - chính trực trong tiếng Việt. Khi DIKH bị lệch lạc do những tình cảm cá nhân, những người đi bầu cử không còn giữ được đức hạnh của mình, kể từ đó Athens bắt đầu suy tàn rồi sụp đổ. Trên một vài mảnh gốm cổ có khắc những nguyên lý sống của nền văn minh

phương Tây như câu nói của triết gia Protagoras (480-411 TCN) của Athens: 'Con người là thước đo của vạn vật'. Người Hy Lạp căm ghét sự ngạo mạn. Các vở bi kịch của Hy Lạp thường nói đến hình phạt của sự ngạo mạn. Một minh họa rõ ràng là tư cách đạo đức của Tổng chỉ huy Agamemnon trong quyển I của trường ca Iliad. Tính cách của Aristides minh họa lý tưởng cơ bản của Hy Lạp được thể hiện bằng từ SWFROSUNH (sophrosyne), một nguyên lý sống cân bằng, điều độ, suy xét cẩn trọng và điềm tĩnh. Trái nghĩa với sophrosyne là chủ nghĩa tự cao tự đại và bệnh sùng bái cá nhân. Những câu châm ngôn: 'Hãy tự biết lấy mình' và 'Đừng thái quá' khắc trên đền thờ thần Apollo ở Delphi thể hiện lý tưởng này. Đây cũng là tư tưởng của Đạo Lão ở Trung Hoa.

1. Syracuse là một vùng định cư của người Corinth trên bờ biển phía đông của Sicily. Nửa phía đông của hòn đảo bị người Hy Lạp chiếm, còn nửa phía tây bị những cư dân từ Carthage chiếm. Syracuse là thành phố lớn nhất và thịnh vượng nhất của Sicily. Nhà toán học Archimete sinh ra trên hòn đảo này khoảng thế kỷ thứ 3 TCN.

2. Trước khi Dionysius [Cha] trở thành bạo chúa của Syracuse năm 405 TCN, người dân Syracuse đã có một nền dân chủ sau cuộc chinh phục của người Athens năm 415 TCN (xem cuộc đời Nicias). Nhưng cuộc xâm lược của Carthage năm 409 TCN đã mang lại cơ hội cho thống chế Dionysius giành quyền lực. Ông tự tuyên bố là người dân chủ nhưng kết án những viên thống chế khác của Syracus tội phản bội. Bằng cách kích động người nghèo chống lại người giàu, Dionysius [Cha] trở thành viên Thống chế có quyền lực nhất. Một nạn dịch bệnh nguy hiểm xảy ra buộc người Carthage phải rời đi, song Dionysius vẫn giữ quyền hành. Dionysius chia đất cho những người ủng hộ mình và cho nô lệ, rồi xây một pháo đài kiên cố. Từ đó, không một người dân Syracuse nào dám chống lại Dionysius. Trong suốt 38 năm cai trị, mọi lời nói của Dionysius [Cha] đều được coi là những phán quyết tuyệt đối phải tuân theo. Dionysius có thể làm bất cứ điều gì mình muốn cho đến khi qua đời vào năm 367 TCN.

3. Arete theo tiếng Hy Lạp là một điều gì đó 'trong sạch' và 'tuyệt diệu' thường được dùng để miêu tả tinh thần của giới hiệp sĩ hào hoa và cao thượng. Như vậy, Dion đã cưới chính cháu gái mình.

4. Viện Hàn lâm (Academic) là tên trường học do Plato mở tại Athens trong một khu vườn gọi tên là Academus vào khoảng năm 385 TCN.

5. Plato (427 - 347 TCN) là học trò nhà triết học Socrates nổi tiếng ở Athens. Ông sáng tác rất nhiều bài luận trừu tượng. Ông để lại cho nhân loại các tác phẩm kinh điển nổi tiếng như Nền cộng hòa, Các bộ luật và Những cuộc đối thoại, hồi tưởng lại những cuộc nói chuyện của ông với Socrates và những nhà triết học khác về nhiều chủ đề. Đối với

Plato, đức hạnh lớn lao nhất là 'lòng trung thành khi gian khó'. (cuốn 'Những bộ luật', Quyển I). 6. Dionysius [Cha] từng là một thống chế tài giỏi, từng lãnh đạo Syracuse chống lại các cuộc xâm lược của nước ngoài. 7. Plutarch cũng kể lại vài ví dụ khác về cuộc đời của một tên bạo chúa: Dionysius [Cha] nghi ngờ tất cả mọi người đến mức hắn ta không cho phép bất cứ ai vào căn phòng của mình được mặc quần áo của họ. Các bộ trang phục đều bị cởi bỏ, kiểm tra và những người muốn vào phải mặc những bộ quần áo mới. Dionysius từng nói rằng những kẻ hầu cận càng khôn ngoan thì càng đáng nghi ngờ vì nếu khôn ngoan, họ sẽ thích tự mình chuyên quyền hơn là chịu sự chuyên chế của một tên bạo chúa. Thậm chí, Dionysius không cho người thợ cắt tóc cho hắn bằng những dụng cụ sắc mà tự đốt tóc mình bằng một viên than. Plutarch nói: 'Hắn ta là một tên nô lệ khốn khổ bởi nỗi sợ hãi của chính mình, nhưng hắn căm ghét Plato vì ông không coi hắn là người dũng cảm nhất'. Một lần, có một tên quan trong triều là Damocles tới chúc mừng Dionysius vì hắn được các vị thần ban ân huệ trở thành người hùng mạnh. Tên bạo chúa liền mời Damocles tới dự một bữa đại tiệc. Thẳng trên ghế ngồi của Damocles là một thanh gươm chỉ được treo bằng một sợi dây nhỏ. Trong khi tên cận vô cùng run sợ nhưng cố tỏ ra vui vẻ thì Dionysius nói với hắn: 'Bây giờ, chắc ngươi đã hiểu thế nào là cuộc sống của một bạo chúa'. 8. Plato đã xây dựng mô hình nhà nước lý tưởng trong tác phẩm Nền cộng hòa và sau này trình bày kỹ hơn trong cuốn Những bộ luật của ông. 9. Kẻ được cử đến cảnh báo Dionysius về việc Dion sắp tới nơi đã ngủ quên trên đường, rồi bị một tên trộm ăn cắp chiếc túi đựng bức thư này, vì thế hắn không dám tới gặp Dionysius và phải bỏ trốn. 10. Ông muốn nói rằng binh lính của Dionysius mới thật sự là mối nguy hiểm đối với người Syracuse. 11. Agrigentum là một thành phố nằm trên bờ biển phía nam của đảo Sicily, cách Syracuse chín mươi dặm về phía tây. 12. Xem cuộc đời của Nicias để biết chuyện Athens xâm lược Sicily. 13. Syracuse khi đó là một thuộc địa của người Corinth. 14. Nữ thần Persephone (còn có tên là Proserpina) là con gái thần Zeus (Jupiter), chúa tể các vị thần với thần nông nghiệp Demeter (mẹ nàng, em gái Zeus). Một ngày, khi Persephone còn là thiếu nữ đang vui chơi ngắt hoa xuân thì thần Hades (Diêm Vương), em của cha nàng đã bắt nàng về vương quốc tối tăm trên cỗ xe đen. Demeter đau buồn đến mức nàng không cho cây cối gì mọc được trên mặt đất cả. Jupiter phải dàn xếp để hàng năm Persephone lên mặt đất ở với mẹ 6 tháng, 6 tháng còn lại nàng ở với chồng trong vương quốc tối tăm của Diêm Vương. Sự trở lại của nàng được coi là biểu tượng cho sự trở lại của mùa xuân. 15. Xem cuộc đời của

Timoleon về cuộc đấu tranh giải phóng Syracuse và Sicily sau đó. 1. Sparta: thành bang Hy Lạp nổi tiếng nhất bán đảo Peloponnesus, người Dorian đến định cư vào khoảng năm 110 TCN. Trải qua nhiều cuộc chiến tranh và bị huỷ diệt nhiều lần, các di tích ở đây không được tìm thấy nhiều, hiện tại Sparta là một đơn vị hành chính nhỏ, thủ phủ của vùng Lakonia. 2. Plutarch thừa nhận rằng không thể xác định chính xác thời điểm cuộc đời của Lycurgus. Sự phỏng đoán tốt nhất có lẽ khoảng năm 800 TCN. 3. Sparta có hai nhà vua cùng cai trị trong suốt lịch sử tồn tại, cả hai đều thuộc dòng dõi Hercules. Trong cuốn Những bộ luật, Plato kể rằng sau khi trở về từ cuộc chiến tranh mười năm ở thành Troy, người Dorian giành lấy quyền cai trị vùng đất Messene, Argos và Lacedaemon (sau này là thành bang Sparta). Thành Troy bị tiêu diệt khoảng năm 1250 TCN. Ba nhà nước thành bang này hợp thành liên minh của người Dorian. Nhưng sau này, chỉ có Sparta giữ nguyên thể chế ban đầu đó. Về sau Sparta chinh phục nhiều vùng đất khác, bao gồm cả vùng Messene. 4. Ionia là một thành bang nhỏ nằm trên bờ biển Địa Trung Hải, nay nằm ở phía tây Thổ Nhĩ Kỳ, bị người Hy Lạp chiếm đóng khoảng 1000 năm TCN. 5. Lời tiên tri ở ngôi đền Delphi luôn có câu trả lời chính xác nhưng đôi khi rất mập mờ. Như khi vua Croesus của Lydia hỏi liệu ông có nên đánh vua Cyrus của Ba Tư không, lời tiên tri nói rằng: 'Nếu người đánh, thì một vương quốc vĩ đại sẽ sụp đổ'. Rất hài lòng, vua Croesus cùng đội quân đông gấp đôi vua Cyrus, gây chiến và giao tranh với vua Cyrus tại trận Thymbra (545 TCN). Đúng là một vương quốc vĩ đại sụp đổ, nhưng đó lại là vương quốc của Croesus. Khi người Sparta hỏi thần Apollo có cho phép họ mở rộng vương quốc lên phía bắc không, lời tiên tri nói rằng họ sẽ được 'Nhảy múa trên đồng cỏ Tegea' (một đồng cỏ rất màu mỡ ở phía Bắc Hy Lạp). Câu trả lời này làm người Sparta tin rằng họ sẽ chiếm được nhiều vùng đất khác. Nhưng cuối cùng, họ bị đánh bại, bị xích lại, chịu đánh roi và phải lao động trên cánh đồng như những nông dân khổ ải. Đó là cách người Sparta 'nhảy múa trên cánh đồng Tegea'. 6. Người Hy Lạp cổ đại cho rằng việc giết người đang trốn trong đền thờ các vị thần sẽ là xúc phạm và bất kính đối với các thần linh. Vì thế, khi Agis trốn trong đền thờ thì không một ai dám giết hay bắt chàng. Thông thường, khi cần tự bảo vệ mình, các vị vua hay bất kỳ ai khác đều tới trốn tại đền thờ các vị thần, như Agis và Cleombrotus đã làm khi trốn tránh Leonidas. 7. Các tàu thuyền lớn đi biển thường dùng một hệ thống các hầm phụ nằm sát đáy thuyền, gọi là hầm balast dùng để dẫn nước khi thuyền không chở hàng khiến thuyền bớt bị nghiêng ngả. 8. Trong cuốn Những bộ luật, Plato nhận xét về mô hình chính quyền Sparta: 'Ta không biết

nên gọi tên nó như thế nào. Hội đồng giám quan là một hình thức chuyên chế, nhưng đôi khi Sparta gần giống với chế độ dân chủ thuần khiết nhất trong số tất cả các thành bang Hy Lạp. Rõ ràng đó là xã hội của giới quý tộc, nhưng lại gồm cả nền quân chủ, hình thức chính quyền cổ xưa nhất trên thế giới'. 9. Argos: thuộc vùng Peloponnesus và được coi là thành phố cổ nhất của Hy Lạp, nơi đây có tàn tích của đền thờ nữ thần Hera. 10. Tiếng cười rất quan trọng trong cuộc sống của người Sparta. Nó không chỉ giúp họ tiêu khiển mà còn làm hệ thống pháp luật của họ thêm vững chắc bằng cách chê bai nhẹ nhàng bất cứ ai không tuân thủ pháp luật. Khiếu hài hước là một trong những đức tính của các nhà lãnh đạo Sparta. Trong tác phẩm Lời nói người Sparta của Plutarch có một câu chuyện về sự hài hước của người Sparta. Khi một người bị xếp vào chỗ xấu nhất trong dàn đồng ca, ông ta nói: 'Thật tuyệt vời, thưa ngài nhạc trưởng! Ngài đã tìm được cách làm cho chỗ này trở nên cao quý'. Một câu chuyện khác, khi nghe thấy một người nói rằng mình có thể bắt chước tiếng chim hoạ mi như thật, một người Sparta nói: 'Bây giờ tôi mới được biết thế nào là tiếng chim hoạ mi!'. Một người Sparta thấy những người khác ngồi trong nhà vệ sinh, bèn nói: 'Chưa bao giờ tôi được ngồi vào một chỗ mà khi tôi đứng dậy lại nhường chỗ cho một bô lão'. Khi một người tên là Pedaritus không được chọn vào Đội 300 [đơn vị xuất sắc nhất trong đội quân Sparta], người ta hỏi tại sao thất vọng mà anh vẫn cười vui vẻ. Pedaritus trả lời rằng anh rất vui vì biết rằng trong thành phố còn có 300 người khác giỏi hơn mình. 11. Cuộc thi đấu Olympiad lần đầu tiên tổ chức vào năm 776 TCN. Trước đó, Hercules đã lập ra cuộc đấu này nhưng sau đó không được tổ chức tiếp. 12. Các nữ thần Muses bao gồm chín nữ thần, là con gái của thần Zeus (Jupiter) và thần Mnemosyne (thần trí nhớ). Mỗi nữ thần cai quản một môn nghệ thuật nhất định, như thần Clio cai quản môn lịch sử, Terpsichore - khiêu vũ, và Thalia - hài kịch. 13. Castor là một trong hai vị thần sinh đôi của Sparta, người kia là Pollux. Theo truyền thuyết, họ được sinh ra từ mối tình của thần Zeus và một thiếu nữ tên là Leda. Tên của họ được đặt cho một chòm sao ở Bắc bán cầu, chòm Song sinh (Gemini, nằm ở cung Hoàng đạo thứ 3, từ 21/5 đến 20/6). 14. Thebes: thành bang Hy Lạp ở Boeotia, phía bắc núi Cithaeron (Kithairon), tây bắc Athens. Thebes là thành phố Hy Lạp cổ được nói đến nhiều nhất trong các huyền thoại và truyền thuyết với các câu chuyện về vua Oedipus (Ơ-đíp), anh em sinh đôi Amphion và Zethus, và cũng là nơi anh hùng Hercules sinh ra. Tại vị trí của Thebes ngày nay là thị trấn Thivai thuộc miền trung Hy Lạp. 15. Trận Leuctra xảy ra giữa Thebes và Sparta năm 371 TCN. Bằng chiến thắng này,

Epaminondas, Thống chế của người Thebes, đã vĩnh viễn chấm dứt uy quyền tối cao của Sparta. (Xem thêm câu chuyện về Pelopidas). 16. Helot là tên gọi những nô lệ mà người Dorian bắt được. Họ thuộc sở hữu của nhà nước chứ không phải cá nhân nên bị các ông chủ Sparta bóc lột không thương tiếc. 17. Cuốn sách này không bao gồm câu chuyện về cuộc đời của Lysander (mất năm 395TCN). Lysander là một chính khách và Thống chế, Đô đốc thủy quân Sparta, người đã chấm dứt cuộc chiến tranh Peloponnesian (431-404 TCN). Đây là cuộc xung đột cuối cùng cả về tư tưởng và lãnh thổ giữa hai thành bang lớn nhất Hy Lạp là Athens và Sparta. Sparta được những chính phủ quý tộc ủng hộ, còn Athens được những chế độ dân chủ hậu thuẫn. Cuộc chiến tranh này lôi kéo toàn bộ lãnh thổ Hy Lạp, thậm chí cả những người không muốn tham gia như người Melian. Cuối cùng, Sparta chiến thắng, còn Athens bắt đầu suy tàn rồi sụp đổ. Các sử gia Thucydides và Xenophon viết lại đầy đủ lịch sử cuộc chiến tranh này, khá giống với xung đột địa chính trị của cuộc Chiến tranh lạnh. (Xem thêm Cuộc đời của Pericles và Nicias). 18. Xem Cuộc đời của Nicias và Dion. 19. Trong cuốn Protagoras, Plato đã ghi lại lời dạy của Socrates: 'Những ngôi nhà cổ xưa và phôi nhũ nhất của triết học của Hy Lạp là Crete và Sparta. Ở đó, có nhiều người khôn ngoan hơn bất cứ nơi nào trên trái đất. Nhưng họ che giấu sự khôn ngoan của mình bằng cách giả vờ ngu dốt. Nên dường như họ được kính trọng nhờ sự can đảm trong chiến đấu, hơn là nhờ tính khôn ngoan. Họ nghĩ rằng nếu để lộ sự tài giỏi đó thì mọi người khác cũng trở nên khôn ngoan. Trong những thành bang này [Crete và Sparta], không chỉ đàn ông mà cả phụ nữ cũng tự hào về trí tuệ của họ. Đó là lý do vì sao anh có thể biết rằng ta đang nói sự thật và người Sparta được giáo dục tốt nhất để nói rằng: nếu anh nói chuyện với bất kỳ người dân Sparta bình thường nào, thoát đầu anh ta có vẻ ngu ngốc, nhưng dần dần cũng giống như người giỏi đóng kịch, anh ta sẽ đưa ra những nhận xét súc tích chứng tỏ bạn chỉ là trẻ con'. 1. 1. May mắn cho Cleon là khi dẫn quân đến Pylos, một đám cháy bùng lên trên hòn đảo này đã đốt sạch thành lũy người Sparta. Quân Athens lúc đó chỉ việc bao vây những người còn sống. Quân Sparta buộc phải đầu hàng. Cleon trở về như một anh hùng, còn Nicias phải chịu nhiều cay đắng và nhục nhã. Nhưng thành công may mắn này chỉ đem lại thảm họa cho Cleon. Cleon phải chỉ huy một đội quân tại Amphipolis và phải đối đầu với một đội quân Sparta đông đảo trong một trận đánh then chốt. Sự bất tài và ngu dốt của ông ta làm chính quân đội của mình lộn xộn. Đến khi nhìn thấy quân Sparta, Cleon quên phắt mình là tổng chỉ huy và bỏ chạy đầu tiên. Nhưng Cleon không chạy thoát vì bị

một lính người Myrcinian giết chết. Sau khi quân Athens đại bại ở Amphipolis, hoà bình được lập lại. 2. Amphipolis (Amfipolis): đơn vị hành chính thuộc Serrai, vùng Trung Macedonia, Hy Lạp.

3. Alcibiades (450-404 TCN): chính khách và Thống chế Athens, người phản bội lại toàn thể Hy Lạp ngay tại triều đình vua Ba Tư và rồi góp phần vào thất bại của người Athens trong cuộc chiến tranh Peloponnesus (431-404 TCN). Pericles là chú của Alcibiades, từng chăm sóc Alcibiades từ khi còn nhỏ, còn Socrates là bạn thân của Alcibiades và từng tham gia trận đánh Potidaea năm 432 TCN. Sau này, Alcibiades từng phản bội lại người Athens, sang sống với người Sparta nên bị kết án tử hình, bị tịch thu mọi tài sản. Sau đó, Alcibiades lại phản bội người Sparta đầu hàng vua Ba Tư. Cuộc đời Alcibiades cũng rất nhiều sự kiện và chiến công hấp dẫn nhưng phần viết về Alcibiades của Plutarch không có trong tuyển tập này. 4. Carthage là một vùng định cư cổ đại được thành lập vào thế kỷ thứ IX TCN, sau đó trở thành trung tâm của một vương quốc rất hùng mạnh và thịnh vượng bên bờ Địa Trung Hải là kinh địch với đế chế La Mã trong suốt nhiều cuộc chiến tranh. Đến thế kỷ thứ II TCN, đế chế La Mã tiêu huỷ Carthage, ngày nay thuộc lãnh thổ Tunisia. 5. Syracuse: thành bang Corinth của Hy Lạp đã xâm chiếm và lập ra Syracuse trên đảo Sicily vào năm 734 TCN, sau đó Syracuse đã trở thành thành phố lớn nhất và quyền lực nhất trên đảo Sicily. Vì thế, lời tiên đoán này đã cổ vũ người Athens tiến hành 'Cuộc viễn chinh Sicily' đầy thảm họa.

6. Socrates (469-399TCN): triết gia Hy Lạp nổi tiếng, không để lại tác phẩm nào nhưng có ảnh hưởng sâu sắc đến triết học phương Tây nhờ những ghi chép của học trò ông là Plato. Nhưng Aristophane, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng (448-385 TCN) lại chế giễu ông. Còn Xenophon, sử gia Hy Lạp (430-355TCN) ca ngợi ông là nhà đạo đức đơn giản. 7. Sau này, trong ngành thiên văn học chu kỳ 19 năm (235 tháng âm lịch) mặt trăng trở lại đúng vị trí ban đầu, được đặt tên ông là Metonic Cycle. 8. Trong thần thoại Hy Lạp, Adonis là một chàng trai tuấn tú, con trai vua Myrrha, được nữ thần tình yêu Aphrodite (Venus) đem lòng yêu quý. Bất chấp lời khuyên của nàng, Adonis đã chết trong một chuyến đi săn. Aphrodite biến máu của chàng thành hoa và các cô gái Hy Lạp hàng năm đều làm lễ tưởng nhớ chàng. 9. Đây không phải là nhà hùng biện Demosthenes nổi tiếng, người sống ở thời đại sau đó 10. Triết gia Plato (428-347 TCN) hoà giải tôn giáo và khoa học bằng cách dựng nên những điều huyền bí. Theo quan điểm của Platon, khi khám phá quy luật tự nhiên, con người viếng đến thánh thần vì họ siêu việt hơn con người trong khả năng lý giải. Sự bắt chước là cách nịnh bợ chân thành nhất. Do đó, tất cả

những cố gắng nghiên cứu khoa học thực chất cũng là một biểu hiện của sự mê đạo. Plato nói rằng thế giới thực được xây dựng từ những ý tưởng, nên vật chất và siêu hình là hoà nhập với nhau chứ không hề tách rời. Là thầy tế tại đền thờ thần Apollo, vị thần của những lý lẽ, Plutarch cũng chia sẻ quan điểm với Plato về sự tinh túy của vũ trụ. Plato là học trò của Socrates (469-399 TCN). Cuộc đối thoại giữa Socrates và Nicias về lòng dũng cảm được Plato ghi lại trong cuốn *Laches*. Dường như Socrates có quá ít niềm tin và có quá nhiều nghi ngờ, dù ông là hình ảnh tiêu biểu nhất về con người. Người Athens kết tội xử tử ông vì dám nghi ngờ sự chính thống của tôn giáo. Đứng giữa các học trò của mình, ông vui vẻ uống thuốc độc mà chết. Plato, học trò nổi tiếng nhất của ông, đã ghi lại cảnh này trong bài viết *Phaedo* và về phiên tòa xử Socrates trong bài *Lời biện bạch*. 11. Nhà sử học Thucydides (460-400 TCN) đã mô tả rất tỉ mỉ 'Cuộc viễn chinh Sicily'. Thất bại này xảy ra năm 413 TCN, 2 năm sau khi Nicias rời Athens. Thucydides cũng kể lại các sự kiện khác trong cuộc chiến tranh Peloponnesian cho tới năm 411 TCN, sau đó sử gia Xenophon kể tiếp cuộc chiến tranh này. 1. Epaminondas là người bạn hữu thân thiết nhất của Pelopidas. Plutarch viết về cuộc đời của Epaminondas nhưng phần viết này không còn nữa. (Xem thêm chú thích trong truyện về Agesilaus). 2. Vụ chiếm cung điện Thebes (Cadmea) diễn ra năm 382 TCN. Trận chiến nơi Epaminondas cứu Pelopidas diễn ra trước đó 2 năm. Trong trận này Sparta và Thebes ở cùng phe. 3. Việc Athens đầu hàng Sparta vào tháng 4 năm 404 TCN đã chấm dứt cuộc chiến tranh Peloponnesian sau hơn 28 năm giao tranh. Viện Nguyên lão của Athens bầu ra 30 người để cải tổ hiến pháp và luật nên đây gọi là 'Hội đồng 30'. Nhưng thay vì cải cách thành phố, họ lại bầu người vào các chức vụ quan trọng và kiểm soát thành bang. Đầu tiên, việc 'Hội đồng 30' bắt giữ tất cả những người cản trở làm cho dân chúng vui mừng, nhưng 'Hội đồng 30' còn đi xa hơn khi họ tước vũ khí của tất cả người dân Athens, trừ một nhóm 3000 người vốn là lực lượng của họ. Ngày càng có nhiều người Athens bị xử tử vì chống lại 'Hội đồng 30'. Những người chống đối bị thanh trừng và mọi tài sản đều bị tịch thu, còn 'Hội đồng 30' tự do hành động theo ý mình. Sau đó, khoảng 70 người tị nạn trốn ở Thebes quay lại tấn công pháo đài Phyle. Dân chúng Athens bèn hợp sức với họ. Vì thế, 'Hội đồng 30' bị giải tán và nền dân chủ được khôi phục lại ở Athens. 4. Công cuộc giải phóng Thebes diễn ra vào mùa đông năm 379 TCN, 3 năm sau vụ chiếm giữ cung điện của người Sparta. Câu chuyện này được kể chi tiết hơn trong bài viết của Plutarch nhan đề *Ma quỷ của Socrates*. 5. Việc người Sparta bất ngờ chiếm đóng Thebes bị coi là một hành động

phản bội đồng minh, và việc người Sparta sai quân tiếp viện cũng lại là một hành động phản bội. 6. Tại trận Leuctra (năm 371 TCN), người Thebes đã mang lại một chiến thuật mới gọi là 'chiến thuật đánh xiên'. Chỉ có 6000 quân chống lại khoảng 11000 quân Sparta chưa từng bị đánh bại, nên người Thebes bố trí đội quân giáp nặng vào cánh trái với 'Binh đội Thần thánh' của Pelopidas làm tiên phong. Lực lượng tấn công này sẽ tấn công cánh phải của Sparta, nơi vua Sparta và lực lượng thiện chiến nhất chiếm giữ. Epaminondas cùng với một số ít quân đứng lệch góc và ngoài tầm tấn công của Sparta, do đó quân đội Thebes có ưu thế lực lượng ở đúng nơi xảy ra đánh nhau lớn nhất. Khi Pelopidas chọc thủng được đội hình đối phương, quân Thebes đánh ngang sườn quân đối phương, còn cánh quân của Epaminondas sẽ đánh trực tiếp vào trước mặt quân địch. Thương vong của Sparta rất nặng nề. Kể từ đó sức mạnh của Sparta không bao giờ phục hồi được nữa. 7. Pherae: thành phố lớn của Thessaly xưa kia, nay là Ferai, thuộc Đông Macedonia và Thrace, Hy Lạp. 8. Pharsalus: nay là Farsalus thuộc vùng Thessaly, Hy Lạp. 9. Artaxerxes II: Vua Ba Tư trong giai đoạn 404-358 TCN. Ông là hậu duệ của vua Xerxes I, người được nhắc đến trong câu chuyện về Solon. Những đồng tiền Ba Tư, như đã kể trong câu chuyện về cuộc đời Agesilaus, luồn vào các thành phố Hy Lạp làm dân chúng ganh tỵ và hiềm khích. Artaxerxes thuê những nhà hùng biện để phá hoại các thành bang Hy Lạp, kích động họ đánh lẫn nhau rồi trở nên suy yếu. Plutarch có viết về cuộc đời của Artaxerxes trong tác phẩm Gương danh nhân nhưng chúng tôi không đưa vào đây. Artaxerxes là một vị vua rất can đảm và mưu lược. 10. Taygetus: tên một ngọn núi nơi định cư của thành bang Sparta. 11. Susa: ngày nay là Shush thuộc lãnh thổ Iran, nằm gần biên giới Iran-İrắc. 12. Pythian: ngày hội thể thao tổ chức 4 năm một lần gần Delphi trong thời Hy Lạp cổ đại để tưởng nhớ thần Apollo. 1. Augustus (63 TCN- 14 sau CN): con nuôi của nhà độc tài La Mã Julius Caesar, tên thật là Gaius Octavius lên làm tổng tài La Mã, đánh bại Antony và Cleopatra tại trận Actium trở thành Hoàng đế đầu tiên của La Mã (27 TCN- 14 sau CN). Ông tiến hành nhiều cải cách xã hội, khuyến khích giáo dục, mở rộng biên giới của La Mã tới tận sông Danube và thiết lập chính quyền thống nhất sau gần một thế kỷ nội chiến. Thời Augustus được coi là thời kỳ huy hoàng của đế chế La Mã. 2. Antisthenes (444?- sau 371 TCN): triết gia Hy Lạp, nhà tư tưởng đầu tiên thiết lập Chủ nghĩa Hoài nghi (Cynicism). Ông sinh ra ở Athens và là học trò của Socrates. Antisthenes dạy tại một ngôi trường có tên là Cynosarges bên ngoài Athens. Học trò của ông sau này được gọi là những người theo chủ nghĩa Hoài nghi (Cynics).

Antisthenes coi hạnh phúc chỉ đạt được nhờ đức hạnh. Ông chê bai các môn nghệ thuật, văn học và những trò ăn chơi xa hoa, đồng thời ca ngợi sự lao động chăm chỉ. Học trò nổi tiếng nhất của ông là triết gia Hoài nghi Hy Lạp Diogenes. 3. Macedonia: vùng lãnh thổ hiện nay gồm miền bắc Hy Lạp, Albania, Macedonia thuộc Nam Tư cũ và một phần Bulgaria. 4. Zeno (Zeno của xứ Elea): nhà triết học và toán học nổi tiếng của Hy Lạp cổ đại, sống ở đảo Síp khoảng 500 năm trước CN. Aristotle coi ông là người phát minh ra phép biện chứng. 5. Một ví dụ nổi tiếng về tài nguy biện của Zeno là nghịch lý Achilles và con rùa. Achilles (người nổi tiếng về tốc độ cũng như sức mạnh) chạy nhanh hơn con rùa 100 lần. Zeno nói rằng nếu con rùa chạy trước 100 yard, Achilles sẽ không bao giờ đuổi kịp nó. Lý luận của Zeno là khi Achilles chạy xong khoảng cách đến nơi con rùa đã khởi hành, con rùa đã chạy được một yard nữa. Khi Achilles chạy hết yard đó, con rùa đã chạy được vài inch nữa, và cứ thế tiếp tục không ngừng. Sau này hàng thế kỷ toán học mới chứng minh được cái sai của Zeno bằng lý thuyết giới hạn. 6. Anaxagoras (500?- 428 TCN): triết gia duy vật nổi tiếng đầu tiên của Hy Lạp, người đưa khái niệm trí tuệ, lý trí vào căn nguyên triết học. Những nhà triết học trước đó coi đất, không khí, lửa, nước là như nguyên bản cuối cùng của vật chất. Nhưng ông là người đầu tiên đề xuất mô hình phân tử và nguyên tử cấu thành nên mọi vật với khái niệm 'Hạt giống nhỏ'. Học trò của ông gồm Pericles, nhà soạn kịch Euripides, và có thể cả Socrates. Anaxagoras dạy ở Athens khoảng 30 năm thì bị bỏ tù vì dám nói rằng mặt trời là một hòn đá nóng và mặt trăng được làm bằng đất. Sau này, tư tưởng của ông được Aristotle và Democritus kế tục phát triển. 7. Cimon (510?-450? TCN): Thống chế và chính khách của Athens. Ông là con trai Miltiades, người làm nên chiến thắng Marathon. Cimon tham gia trận Salamis và sau đó góp phần thiết lập liên minh Deli. Cùng với Aristides, ông chỉ huy hạm đội Hy Lạp tới bán đảo Tiểu Á để giải phóng các thuộc địa ở đây khỏi ách thống trị của Ba Tư. Năm 466 TCN, ông đánh bại hạm đội Ba Tư tại sông Eurymedon (bây giờ là sông, Thổ Nhĩ Kỳ). Sau cuộc nổi loạn của người Helot ở Sparta, uy tín của ông bị giảm sút và bị cách chức. Sau đó, phe dân chủ của Pericles đã trục xuất ông. Khi được triệu hồi năm 451, Cimon đàm phán hiệp ước đình chiến 5 năm giữa Sparta và Athens, rồi góp tiền bạc xây dựng lại Athens. Plutarch cũng viết về cuộc đời của Cimon nhưng chúng tôi không đưa vào tập sách này. 8. Pisistratus (khoảng 600-527 TCN): Thống chế, chính khách và là nhà độc tài ở Athens. Là con trai Hippocrates, ông cầm đầu phe dân chủ chống lại phe quý tộc. Xem câu chuyện về cuộc đời Solon để biết thêm về

Pisistratus. 9. Đây không phải là sử gia Thucydides nổi tiếng. 10. Việc lập chính sách dựa theo ý kiến quần chúng được Plato gọi là 'kịch sĩ' (theatrocracy). 11. Parthenon là tên ngôi đền thờ nữ thần Athena. Parthenos được xây dựng trên ngọn đồi Acropolis ở Athens vào thế kỷ thứ 5 TCN. Đây là một kỳ quan kiến trúc của thế giới Hy Lạp cổ đại. 12. Các đồng minh của Athens, trước đó bị Aristides cưỡng buộc nộp thuế, mệt mỏi vì những đóng góp quân sự và thấy không cần nộp thuế nữa vì giờ đây người Ba Tư đã bị đuổi khỏi Hy Lạp. Nhưng người Athens vẫn đòi tiếp tục duy trì Liên minh Deli, tiếp tục bắt họ đóng thuế. Vì các đồng minh có thể góp tiền thay cho binh lính nên dần dần các đồng minh đã mất đi kỹ năng chiến trận và trở thành nô lệ phụ thuộc vào Athens. 13. Thực tế, những người Athens không chinh phục được Sicily. (Xem cuộc đời Nicias để biết về cuộc viễn chinh này). 14. Aeginet (Aegina): một hòn đảo ở phía nam Hy Lạp. 15. Phidias (khoảng 490-430 TCN): nhà điêu khắc, kiến trúc sư, họa sĩ Hy Lạp cổ đại nổi tiếng. Ông là tác giả của nhiều công trình vĩ đại như tượng các Thống chế nổi tiếng của Athens như Miltiades. Phidias trực tiếp chỉ đạo công trình Propylaea, đài tưởng niệm ở đồi Acropolis, đền thờ Parthenon và bức tượng khổng lồ của thần Zeus tại đỉnh Olympus. 16. Aspasia (470-410 TCN): một phụ nữ nổi tiếng vì sắc đẹp, trí thông minh và tài năng chính trị. Sau khi cưới Pericles, ngôi nhà của họ trở thành nơi tụ tập của những học giả và chính khách Athens. Nhiều sử gia coi Aspasia là người gây ra các cuộc nổi loạn Samian và cuộc chiến tranh Peloponnesia. Trong Từ điển Encarta có bức tranh vẽ bà rất đẹp. 17. Đây là cuộc chiến tranh Peloponnesia (431-404 TCN), được sử gia Thucydides kể lại rất chi tiết. 18. Thucydides đã miêu tả như sau về trận dịch (năm 430 TCN): 'Chính tôi cũng mắc bệnh và thấy nhiều người khác cũng vậy. Bắt đầu là một cảm giác bỏng cháy trong đầu, rồi mắt tôi trở nên đỏ ngầu. Sự xuất huyết bắt đầu từ lưỡi và cổ họng, cùng với hơi thở rối loạn. Sau khi hắt hơi và sổ mũi, cơn đau dồn vào ngực. Ho và nôn mửa tiếp theo. Nạn nhân thường chết vì trào máu nôn mửa, hiện tượng này làm cả người nhào ra, hiện tượng khoa học thời đó chưa từng thấy. Da khô đi và nở tung ra. Mọi người không thể chịu đựng được quần áo dù nhẹ đến đâu, và muốn trần truồng hoàn toàn. Phần lớn họ muốn được ngâm mình trong nước lạnh. Họ không thể ngủ và không thể ở yên một chỗ. Cái chết thường đến sau cơn sốt vào ngày thứ bảy hoặc thứ tám, nhưng nếu người bệnh sống qua được thời điểm đó, bệnh sẽ chạy vào bao tử gây ra chứng ỉa chảy. Nó tác động đến các bộ phận sinh dục và các đầu ngón tay ngón chân, nên nhiều người bệnh không thể làm gì được nữa. Nhiều người cũng mất trí

nhớ. Không từ nào có thể tả nỗi thứ bệnh này, nó gây ra sự đau đớn mà tôi nghĩ không ai có thể sống qua nỗi.' 1. Megalopolis là thành phố lớn nhất của Arcadia xưa kia, hiện nay Megalopolis là địa danh thuộc Arkadhia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 2. Viện Hàn lâm ở Athens, do Plato mở. 3. Aratus xứ Sicyon (271-213 TCN) là một thống chế và nhà lãnh đạo của Liên minh Achaea (Achaean League), liên minh quân sự của Hy Lạp cổ đại. Plutarch cũng viết về cuộc đời của Aratus nhưng chúng tôi không chọn đưa vào cuốn sách này. 4. Sicyon: thành phố Hy Lạp cổ, gần Argos. 5. Các mẫu chuyện về Epaminondas có trong cuộc đời Pelopidas và Agesilaus. 6. Tức các trường ca Iliad và Odyssey. 7. Sellasia là một vùng đất rất gần Sparta, thuộc thành bang Laconia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 8. Illyry là một thành bang Hy Lạp cổ đại nằm ở phía tây Macedonia và phía bắc của Thessaly, ngày nay là khu vực các nước thuộc Cộng hòa Nam Tư cũ: Slovenia, Croatia, Bosnia-Herzegovina. 9. Loại lao có dây da buộc vào cán quăn quanh thân lao, đoạn cuối của dây buộc vào tay. Cái đai để đeo nhằm tăng lực bẫy và cũng đóng góp vào lực xoáy của lao khiến nó đi thẳng trong khi bay. 10. Elea: một vùng đất ngày nay ở phía nam nước Italia. 11. Khi đó, sau khi vị vua cuối cùng qua đời, Sparta rơi vào tay các toán lính đánh thuê và chịu sự cai trị của một tên độc tài. 12. Titus Quinctius Flamininus (230?-174 TCN) là thống chế và chính khách nổi tiếng của La Mã. Ông là người đánh bại vua Philip V của Macedonia và giải phóng mọi thành bang Hy Lạp khỏi ách cai trị của Philip. Ông là quan coi quốc khố năm 199 TCN và tổng tài năm 198 TCN. Trong tác phẩm 'Những cuộc đời song hành', Plutarch đã so sánh Titus Flamininus với Philopoemen. 13. Diophanes là một nhà hùng biện và một nhà triết học của Hy Lạp cổ đại. 1. Cato Trẻ (Cato the Younger) tên thật là Marcus Porcius Cato (95-46 TCN), chính khách La Mã, cháu nội của Cato Già (Cato the Elder). Khi làm quan coi quốc khố, ông nổi tiếng với vì lòng thanh đạm và trung thực. Cato Trẻ cũng cố gắng cứu giúp những người đồng bào La Mã chống lại những kẻ mị dân lợi dụng sự ngu muội của họ. Năm 60 TCN, ông chống lại Julius Caesar. Chế độ Tam hùng đầu tiên gồm Pompey, Caesar và Marcus Crassus điều ông đi đảo Síp nhằm loại bỏ ông. Trong cuộc xung đột giữa Caesar và Pompey năm 49, Cato đứng về phía Pompey. Ông thất bại trong việc bảo vệ Sicily chống lại Caesar và sau thất bại ở Utica, châu Phi, ông tự sát chứ không muốn rơi vào tay Caesar. Cato là cha vợ của Marcus Brutus, người đã ám sát Julius Caesar. Plutarch cũng viết về cuộc đời Cato Trẻ và so sánh ông với Phocion. 2. Demosthenes (384-322 TCN) là một nhà hùng biện xuất sắc của Hy Lạp, nổi tiếng với câu nói 'Những cơ hội nhỏ thường là sự khởi đầu cho

những sự nghiệp lớn lao'. 3. Cuộc chiến tranh Peloponnesian chấm dứt với việc người Athens đầu hàng người Sparta năm 404 TCN. Thất bại nhục nhã này đã làm tổn hại tinh thần của người Athens. 4. Mars là tên vị thần chiến tranh, trong thần thoại Hy Lạp là thần Ares. 5. Muses là chín nữ thần, con gái của thần Zeus và Mnemosyne (nữ thần kí ức). Mỗi nữ thần bảo trợ một môn nghệ thuật nhất định, như thần Clio bảo trợ sử học, Terpsichore bảo trợ khiêu vũ và Thalia bảo trợ hài kịch... 6. Nữ thần Athena (trong thần thoại La Mã là thần Minerva, thần của trí tuệ, tri thức và chiến trận) được người Athens ưa chuộng nhất trong số các vị thần. Athena được sinh ra từ cái đầu của thần Zeus (Jupiter) và được Zeus rất yêu quý. Nàng được thờ tại ngôi đền Parthenon ở Athens (xem cuộc đời Pericles để biết về việc xây dựng ngôi đền này). Nữ thần này là biểu tượng rất quan trọng trong các bản anh hùng ca Iliad và Odyssey của Homer. 7. Vua Philip là cha của Alexander 'Đại đế'. Philip chinh phục tất cả vùng đất của Hy Lạp sau trận Chaeronea (338 TCN). 8. Euboea là một hòn đảo dài ngoài khơi gần Athens. 9. Đây không phải là Plutarch, tác giả cuốn sách này. Tên người Hy Lạp thường giống nhau, vì thế để tránh sự nhầm lẫn, thường phải chỉ rõ vùng đất nơi họ sinh ra. 10. Một eo biển của Thổ Nhĩ Kỳ nối châu Âu và châu Á, nay là Dardanelles. 11. Trận này xảy ra năm 338 TCN, xem câu chuyện về cuộc đời Alexander 'Đại đế' để biết thêm về trận đánh này. 12. Ionia là một vùng đất cổ xưa của châu Á, bên cạnh bờ biển Aegean, từng bị người Hy Lạp chiếm đóng khoảng 1000 năm TCN. 13. Kho báu bị Harpalus đánh cắp này lên tới 180,000 talent vàng. Theo thời giá năm 1998, kho báu này đáng giá khoảng 42 tỷ đôla. 14. Lamian: thuộc tỉnh Hamadan, Iran ngày nay. 15. Antipater được Alexander bổ nhiệm là thống sứ cai trị Hy Lạp và Macedonia trong khi Alexander viễn chinh ở châu Á. Sau cái chết của Alexander, Antipater trở thành người đứng đầu Hội đồng thống chế của Alexander, và là quan nhiếp chính cho con trai nhỏ của Alexander. Chức nhiếp chính này kéo dài từ 323 đến 319 TCN, khi Antipater chết ở tuổi 70. Cái chết của Antipater dẫn tới tình trạng vô chính phủ. Năm 311 TCN, đế chế của Alexander tách thành năm vương quốc khác nhau. 16. Cassander (358?-297 TCN) là vua Macedonia từ năm 305 đến 297 TCN. Năm 321, sau cái chết của Alexander 'Đại đế', Antipater được bổ nhiệm làm nhiếp chính tối cao của Macedonia. Khi chết, ông trao quyền cho bạn mình là Polyperchon, nhưng Cassander dấy binh chống lại Polyperchon, giành quyền kiểm soát Athens năm 317. Năm 316, Cassander sát hại Olympias, mẹ Alexander 'Đại đế'. Cũng năm đó, Cassander cưới người em gái cùng cha khác mẹ của Alexander là nàng Thessalonica. Nhưng chỉ ít lâu sau,

Cassander giết Roxana, người vợ Ba Tư của Alexander và con trai là Alexander IV, chấm dứt triều đại của Alexander. 17. Antigonos (382-301 TCN): cũng là một bộ tướng của Alexander 'Đại đế'. Sau khi Alexander chết, đế quốc rộng lớn từng bị Alexander chinh phục bị chia cắt thành nhiều nước, Antigonos chiếm đóng vùng lãnh thổ trên bán đảo Tiểu Á đối chọi với vương quốc của Cassander. 18. Polysperchon: thống chế, đồng nghiệp của Antipater. Olympias, mẹ Alexander 'Đại đế', liên minh với Polysperchon (317 TCN) nên bị Cassander giết Olympias và con trai của Alexander để trả thù. 19. Socrates (469 - 399 TCN) là một triết gia nổi tiếng ở Athens bị kết án tử hình. Học trò của ông là Plato, đã ghi lại những lời nói của Socrates trong cuốn sách Những cuộc đối thoại. Trong cuốn Phaedo, Plato kể lại cuộc trò chuyện của Socrates trong những giờ cuối cùng trước khi chết vì uống cây cần độc trong nhà tù Athens. 1. Epirus nằm trên bờ biển Tây Bắc Hy Lạp. Những vị vua ở đó xưng tụng Pyrrhus là con trai của Achilles, chiến binh Hy Lạp lừng danh trong trận chiến thành Troy. Cả Pyrrhus và Alexander đều xứng đáng là hậu duệ của Achilles, người cũng giống như họ là một chiến binh kiêu hãnh không bao giờ chấp nhận sống yên bình. 2. Demetrius I (337?-283 TCN) là vua của Macedonia trong giai đoạn 294-283 TCN. Ông là con trai vua Antigonos I, thống chế của Alexander 'Đại đế'. Sau cái chết của Alexander, cả Antigonos và Demetrius đều rất tích cực tham gia những cuộc chiến giành quyền lực. Demetrius đánh bại Ptolemy I, vua Ai Cập trong trận Salamis (306 TCN). Năm 294 TCN, ông ám sát địch thủ là Alexander, con trai Cassander, rồi chiếm Macedonia. Nhưng 6 năm sau, ông bị sa thải khỏi liên minh của Pyrrhus và Lysimachus, vua xứ Thrace. Demetrius đến nương tựa Seleucus I, vua xứ Syria, nhưng bị tổng giam cho đến chết. Nhưng sau đó, con trai ông là Antigonos II đã giành lại ngai vàng ở Macedonia. Những thăng trầm trong sự nghiệp của Demetrius rất thú vị, nhưng không có tính anh hùng. Cuộc đời Demetrius do Plutarch viết không có trong tập này. Trong đó, Plutarch cho rằng chúng ta cũng có thể học được nhiều điều từ một tấm gương xấu. 3. Trận Ipsus (301 TCN) diễn ra giữa Antigonos và các tướng lĩnh Macedonia khác nhằm tranh giành các vương quốc trong đế chế do Alexander tạo dựng. Antigonos và con trai mình là Demetrius thua trận ở Ipsus nên mất quyền cai trị Hy Lạp và Tiểu Á. Ipsus ngày nay thuộc Arkadhia, vùng Peloponnesus, Hy Lạp. 4. Đây là vua Ptolemy I (367?-283? TCN), còn gọi là Ptolemy Soter, người cai trị Ai Cập trong giai đoạn 323-285 TCN. Ông là người sáng lập triều đại Ptolemai. Từng là một Thống chế trong quân đội của Alexander 'Đại đế', sau cái chết của Alexander, Ptolemy đã chiếm lấy Ai Cập và

đứng trung lập trong trận chiến Ipsus. Vương triều của ông sau đó có nàng Cleopatra nổi tiếng, người quyến rũ được Julius Caesar và Mark Antony. 5. Hai anh em, Antipater và Alexander, đánh nhau xem ai sẽ nối ngôi cha là vua Cassander. Antipater đã giết mẹ mình, và Alexander mời Pyrrhus và Demetrius đến giúp mình. Pyrrhus đến trước, và được trả công bằng một vùng đất rộng lớn thuộc Macedonia. Alexander không muốn Demetrius cũng làm như vậy nên đã đến gặp Demetrius. Nhưng trong cuộc gặp gỡ, Demetrius đã giết Alexander rồi chiếm lấy phần còn lại của Macedonia. 6. Demetrius cai trị Macedonia trong 7 năm. Sau đó, con trai ông ta là Antigonus II lên làm vua Macedonia. Các hậu duệ dòng họ này tiếp tục trị vì cho đến năm 197 TCN, khi bị người La Mã đến chinh phục. 7. Lysimachus (360?-281 TCN) là vua xứ Thrace, từng một thời gian ngắn làm vua của mọi vùng đất Macedonia. 8. Tarentum: ngày nay là thành phố Taranto, Đông Nam nước Italia. 9. Alexander từng gặp voi chiến mặc giáp sắt ở Ấn Độ. Pyrrhus cũng học cách sử dụng thứ vũ khí khủng khiếp này. Mùi và tiếng ồn của voi làm ngựa sợ hãi vì trước đó chúng chưa từng thấy bao giờ. 10. Lucania: ngày nay là vùng Basilicata ở miền Nam Italia. 11. Heraclea: thuộc tỉnh Apulia (Puglia), đông nam nước Italia. 12. Appius Claudius là chính khách, nhà văn, nhà hùng biện xuất sắc của La Mã, sống vào khoảng năm 300 TCN. 13. Hydra là một trong những quái vật mà Hercules từng chinh phục. Nó có 9 đầu, và mỗi lần một đầu bị chặt, hai cái khác sẽ mọc ra thế chỗ. Hercules đã tiêu diệt con quái thú bằng cách lấy đuốc thiêu nó. 14. Gaius Fabricius Luscinus (chết sau năm 275 TCN), chính khách và thống chế La Mã. Ông làm chấp chính tối cao năm 282 TCN, có nhiều thành công và chiến thắng lớn trước người Lucana, Bruttii, và Samnite, được người La Mã rất ca ngợi. 15. Các môn đồ của triết gia Hy Lạp Epicurus được biết dưới cái tên các nhà Khoái lạc chủ nghĩa. Epicurus từng khuyên: 'Sống không để bị biết đến', hưởng thụ cuộc sống của một kẻ bất cần đời vô danh. Tư tưởng này giống như tư tưởng Lão Tử trong triết học Trung Hoa. Plutarch đã viết tiểu luận Về sự chậm trễ của sự trừng phạt từ thần linh để phản đối giáo lý trung tâm của chủ nghĩa Khoái lạc là các vị thần không quan tâm đến những gì chúng ta làm, cũng như sự quan tâm hàng đầu đến những gì chờ đợi sau khi chết. 16. Lễ hội thần Cronos (Sao Thổ, theo thần thoại La Mã là thần Saturn) có tên là Saturnalia, được tổ chức trong ba ngày vào giữa tháng Chạp. Trong thời gian đó mọi hành động bất kính và lừa lọc đều được chấp nhận. Cronos là cha của thần Zeus (Jupiter), Poseidon (Neptune) và Hades (Pluto). Cũng giống như thời gian, Cronos nuốt con của mình vào bụng, nhưng vợ của Cronos là Cybele (Bà mẹ Vĩ đại), một

hôm đã đưa cho ông ta một hòn đá thay thần Zeus. Khi lớn lên, Zeus lao vào cuộc chiến tranh với cha mình và các Titan khác là con của Uranus (Thiên đường) và Gaea (Mặt đất) và đánh bại họ. Trong buổi lễ Saturnalia, chủ nô và nô lệ đổi vai trò và bạn bè tặng quà nhau, để thể hiện sự công bằng tự nhiên giữa người với người và tình bằng hữu thân ái từng có ở thời Hoàng Kim của Cronos. Lễ hội của người La Mã vào dịp Giáng sinh vẫn còn lưu giữ lại một chút gì đó những phong tục này. 17.

Asculum: thuộc tỉnh Lucania (Basilicata), phía nam Italia. 18. Từ đó có thành ngữ 'chiến thắng của Pyrrhus' là những chiến thắng phải trả giá rất lớn. 19. Mamertum là một thành bang thuộc Sicily. 20. Beneventum: trước khi Pyrrhus bị thua trận ở đây năm 275 TCN, thành phố này có tên là Maleventum (gió yếu). Sau khi chiến thắng Pyrrhus, người La Mã đổi tên thành phố này là Beneventum (gió mạnh). Ngày nay là Benevento, thủ phủ tỉnh Benevento miền nam Italia. 21. Hannibal (247-183 TCN) là một trong những vị tướng xuất sắc nhất mọi thời đại, thống chế Carthage nổi tiếng trong chiến tranh Punic lần thứ hai (218-201 TCN) với La Mã. Hannibal hành quân từ Tây Ban Nha vượt dãy Alps tấn công La Mã. Ông chiến thắng một số trận rất huy hoàng và gần như chiếm được thành Rome, nhưng cuối cùng Rome đã đứng vững và ông phải rút về. 22. Những người Gaulois đến từ vùng ngày nay là nước Pháp. Họ là những chiến binh hung dữ, đã chiếm được Rome vào năm 387 TCN, khoảng 100 năm trước chiến dịch của Pyrrhus. 23. Đây là Antigonus II (319?-239 TCN), con trai của Demetrius, làm vua Macedonia trong giai đoạn 283-239 TCN. 1. Solon là một trong bảy nhà thông thái này. 2. Thales (625?-546? TCN), triết gia Hy Lạp, sinh ở vùng Miletus, thành phố Hy Lạp cổ ở Ionia, là thành phố thịnh vượng nhất trong 12 thành phố của liên bang Ionia, vùng Tiểu Á. Ông là người sáng lập nên trường phái triết học Hy Lạp, và là một trong số bảy nhà thông thái của Hy Lạp. Thales rất nổi tiếng về kiến thức tuyệt vời về thiên văn học sau khi dự đoán rằng nhật thực sẽ xảy ra vào ngày 28/5 năm 585 TCN. Ông cũng được coi là người đã giới thiệu môn hình học vào Hy Lạp. Thales cho rằng nguồn gốc của tất cả mọi vật là nước. Trước Thales, những giải thích về vũ trụ rất huyền bí và khó hiểu, việc ông tập trung nghiên cứu những vật chất cơ bản hình thành nên thế giới đánh dấu sự sinh thành các tư duy khoa học. Thales không để lại tác phẩm nào; người ta biết về các kiến thức của ông nhờ vào ghi chép của Aristotle trong cuốn Siêu hình học (Metaphysics). Miletus cũng là quê hương của triết gia Hy Lạp nổi tiếng là Anaximander. 3. Salamis: một hòn đảo gần Athen, thuộc vùng Attica, là quê hương của các anh hùng Hy Lạp huyền thoại trong sử thi của Homer là Ajax và Teucer. 4.

Cải cách ruộng đất ở Athens khó hơn ở Sparta nhiều. Sản phẩm nông nghiệp chủ yếu của Athens là dầu ôliu, để buôn bán và đổi lấy những mặt hàng khác từ khắp nơi trên thế giới. Dầu ôliu không chỉ để nấu ăn mà quan trọng hơn là để thắp sáng. Phải mất 16 năm cây ôliu ở Hy Lạp mới trưởng thành và sau 40 năm mới tạo ra lượng dầu nhiều nhất. Vì vậy việc trồng trọt đòi hỏi công việc nặng nhọc và không thu được kết quả trong một thời gian dài. Việc cải cách ruộng đất ở Athens sẽ làm cho một số người không tốn công trồng trọt mà vẫn được thu hoạch. 5. Talent là đơn vị đo tiền tệ và ruộng đất của người Hy Lạp cổ đại. 6. Từ những việc Dracon làm, sau này tiếng Anh có từ draconian để chỉ sự tàn bạo, được sử dụng để mô tả những pháp luật hà khắc. 7. Solon bắt mọi công dân phải thể hiện chính kiến, ông không muốn những công dân khao khát những điều tốt nhưng lại sợ hãi và không dám hành động chống lại những kẻ xấu. 8. Người nghèo ở Athens không hề có bất cứ quyền gì cho đến khi Solon tiến hành cải cách. 9. Attica: vùng đất đồi núi ở phía Nam bán đảo Hy Lạp. 10. Solon tham khảo những sách vở cổ xưa của người Ai Cập rồi kể lại câu chuyện về lục địa Atlantis. Plato (427 - 347 TCN), hậu duệ của Solon, kế thừa nhiệm vụ này, đã viết cuộc đối thoại 'Timaeus' và đoạn văn 'Critias' kể lại câu chuyện đó. Theo lời Plato, 9.000 năm trước khi Solon đến Ai Cập, một nền văn minh lớn trên một hòn đảo ở Đại Tây Dương đã biến mất trong một trận đại hồng thủy cùng với những trận động đất. Plato không hoàn thành câu chuyện nên điều Solon từng viết không còn nữa. Cho đến ngày nay, câu chuyện về lục địa Atlantis vẫn còn là chủ đề gây tranh cãi. 11. Croesus là vua cuối cùng của xứ Lydia, một vương quốc cổ xưa trên bán đảo Tiểu Á, cai trị từ 560 đến 546 TCN. Sau khi chinh phục nhiều vùng đất khác và trở nên vô cùng giàu có, Croesus liên minh với các vương quốc Babylon, Ai Cập và Sparta nhưng bị Vua Cyrus 'Đại đế' của Ba Tư đánh bại. 12. Aesop (620?-560? TCN), tác giả của những truyện ngụ ngôn nổi tiếng của Hy Lạp. 13. Cyrus 'Đại đế' (600?-530 TCN): vua Ba Tư (550-530 TCN), con trai vua Cambyses I, hậu duệ của Achaemenes (Hakhamanish). Năm 550 TCN, Cyrus nổi dậy lật đổ ách cai trị của người Mede lên làm vua Ba Tư, cai trị một vùng đất từ sông Halys ở Tiểu Á đến vương quốc Babylon. Sau đó, ông đánh bại liên minh Babylon, Ai Cập và Lydia. Năm 539 TCN, ông thôn tính vương quốc Babylon, thiết lập Đế chế Ba Tư hùng mạnh nhất trên thế giới trong suốt 2 thế kỷ cho tới cuộc viễn chinh của Alexander 'Đại đế'. 14. Nền độc tài của Pisistratus và con trai gã là Hippias kéo dài từ 561 đến 510 TCN. Sau đó, được người Sparta giúp đỡ, Cleisthenes và nhóm quý tộc Athens bị trục xuất đã giải phóng Athens khỏi nền độc

tài này. 1. Ngôi đền thờ ở Delphi nằm trong một hang đá dưới chân núi Parnassus thờ thần Apollo. Plutarch là một trong số hai thầy tế tại ngôi đền này trong nhiều năm liền. Apollo là vị thần đặc biệt của người Dorian. Tại đền thờ này, một bà đồng sẽ hóa thân và qua đó nói lại những lời tiên tri của vị thần. Hai châm ngôn được khắc tại đền thờ này cô đọng tư tưởng của người Hy Lạp cổ đại: 'Hãy tự biết lấy mình!' và 'Đừng thái quá!'. Ngôi đền thờ này rất nổi tiếng trong thế giới Hy Lạp cổ đại. 2. Troezen một thị trấn nổi tiếng, nơi có đền thờ thần mặt trời Helios. 3. Theo thần thoại La Mã là Neptune, thần biển. Những đứa con sinh ngoài giá thú thường được đem đặt ngoài cửa đền thờ các vị thần. 4. Người nổi tiếng nhất cổ súy quan điểm này là Nietzsche (1844 - 1900), triết gia và học giả cổ điển Đức, vô thần. Nietzsche cho rằng bạo chúa, tội phạm và đứa trẻ lên hai đều cảm thấy ý thích cá nhân vượt trên công lý. Plato trình bày những phản biện bác bỏ chủ trương này của Socrates trong bài luận Gorgias. 5. Plutarch cùng viết về cuộc đời của Hercules, nhưng tác phẩm này nay không còn nữa. Hercules là người vô cùng khỏe mạnh, con của thần Zeus (Jupiter) và một phụ nữ trần tục là nàng Alcmena. Những chiến công oai hùng của chàng giúp chàng được lên thiên đường. Mẹ của Theseus là con gái của vua Pittheus, và mẹ của Hercules là nàng Alcmena, con gái của Lysidices, chị em cùng cha khác mẹ với Pittheus. Như vậy Theseus là anh em họ với Hercules. 6. Lydia là vùng đất khi đó thuộc đế chế Ba Tư, nay thuộc miền tây của Thổ Nhĩ Kỳ. 7. Corinth: một thành bang Hy Lạp phát triển từ trước năm 1000 TCN khi người Dorian xâm chiếm, là trung tâm thương mại chính của Hy Lạp vào năm 650 TCN, là eo đất nối vùng Peloponnesus và Attica của Hy Lạp. 8. Sinnis thường hành hình nạn nhân của hắn bằng cách uốn cong hai cây thông rồi trói chân tay họ vào đó. Vì lực uốn nên khi hai cây thông bung ra, các nạn nhân sẽ bị xé rách đôi người. 9. Megara là một thành bang nằm ngay trên bờ biển Hy Lạp, cách Athens 33km về phía Tây. Đảo Salamis nằm giữa hai thành bang này. Megara là quê hương của nhà toán học Hy Lạp vĩ đại Euclid (sống vào khoảng năm 300 TCN). 10. Eleusis là một vùng đất ngày nay thuộc Attica, Hy Lạp. 11. Procrustes lấy việc tra tấn người bằng cách phanh xác họ ra cho vừa chiếc giường sắt của y hoặc chặt chân nếu họ quá cao làm trò vui. Từ câu chuyện này mà sau này trong tiếng Anh có từ 'procrustean' chỉ những tiêu chuẩn được áp đặt một cách cứng nhắc và vô lý. 12. Medea là con gái vua Aetes xứ Colchis, trên bờ Đông Biển Đen. Jason là một hoàng tử trẻ xứ Thessaly, người cùng với bè bạn (những người Argonaut) tới lấy Bộ lông cừu vàng ở Aetes. Medea yêu Jason say đắm. Nàng dùng phép thuật giúp chàng trốn thoát với Bộ

lông cừu vàng, rồi cùng chàng về Thessaly, nơi Medea giúp Jason báo thù những kẻ phải chịu trách nhiệm về cái chết của cha chàng. Sau đó hai người cùng sang Corinth sinh sống. Medea sinh cho Jason hai người con trai nhưng sau đó nàng bị Jason bỏ rơi. Jason cưới một công chúa xứ Corinth. Nhưng Medea đầu độc cô dâu đó rồi giết hai đứa con của chính mình và chạy sang Athens cưới vua Aegeus, rồi sinh cho ông một đứa con trai. Medea lo sợ rằng Theseus sẽ giành lấy quyền thừa kế của con mình. Vợ kịch Medea của Euripides đã kể chi tiết câu chuyện này. 13. Attica là vùng đồi núi thuộc miền Nam Hy Lạp, trung tâm là thành phố Athens. 14. Marathon: nơi xảy ra trận đánh với quân Ba Tư năm 490 TCN của người Hy Lạp, nay là một địa danh thuộc vùng Attica, cách thủ đô Athens của Hy Lạp khoảng 25km về hướng đông bắc. Tên địa danh này được đặt cho môn thể thao điền kinh đường dài Marathon. 15. Đảo Crete là một vùng đất cư trú khác của người Dorian, sau khi nền văn minh cổ của người Minoan lụi tàn. Vụ nổ hòn đảo Thera khoảng năm 1600 TCN là do một đợt sóng triều khổng lồ tràn ngập Crete và những vùng đất ven biển khác. Người Mycenae, một thành bang Hy Lạp cổ đại ở vùng Peloponnesus từng là trung tâm văn hoá thời đại đồ đồng trước khi sụp đổ khoảng năm 1100 TCN, đã chinh phục rồi phá huỷ vương quốc của người Minoan và chiếm đảo Crete. Sau này, người Dorian kế thừa người Mycenae cai trị vùng đất này. Crete là hòn đảo lớn nhất của Hy Lạp ở Địa Trung Hải. 16. Hesiod, nhà thơ lớn của Hy Lạp, sống vào khoảng thế kỷ thứ 8 TCN. Để lại nhiều tác phẩm như Thần hệ (Theogony) và Công việc và tháng ngày (Works and Days). Ông có những câu danh ngôn răn dạy con người như: 'Buổi bình minh sẽ thôi thúc con người tiến bước, và cũng thôi thúc họ lao động' và 'Nếu người đàn ông muốn tránh hôn nhân và mọi thứ rắc rối mà phụ nữ có thể gây ra thì hãy đừng lấy vợ, nhưng cuối cùng anh ta sẽ phải chịu đựng những bất hạnh và sẽ chẳng ai chăm sóc khi về già'. 17. Homer: nhà thơ lớn của Hy Lạp (sống ở thế kỷ thứ 8 TCN), tác giả của thiên sử thi vĩ đại Iliad và Odyssey. 18. Trong nguyên bản tác phẩm Gương Danh nhân của mình, Plutarch kể rất chi tiết về những dị bản khác nhau. Philochorus nói rằng người Athens phải làm nô lệ cho người thắng cuộc đấu thể thao của Minos. Taurus, thuyền trưởng của người Crete, lẽ ra đã thắng, nhưng cả Minos và mọi người khác thấy đều không muốn có kết quả đó vì Taurus là một người độc ác và hung hăng. Theseus thách đấu với Taurus, và Minos chấp thuận. Nàng Ariadne là một trong số khán giả. Theseus đánh bại Taurus, làm Minos hết sức vui mừng. Ông trả lại cho Theseus các con tin người Athens và chấm dứt lễ cống nạp. Trong dị bản về Minotaur có kể thêm chuyện về Daedalus

và Icarus. Daedalus là người thiết kế xây dựng Mê cung này, đã tiết lộ bí mật về đường lối đi trong Mê cung cho nàng Ariadne. Biết chuyện đó, Minos liền trừng phạt Daedalus bằng cách tống giam Daedalus và con trai Icarus của chàng. Daedalus làm những đôi cánh từ sáp ong và lông chim để con trai ông bay thoát ra khỏi nhà tù. Ông dặn con trai đừng bay quá gần mặt trời khô ánh nắng làm chảy sáp. Nhưng Icarus quá vui sướng khi được bay đến mức quên lời cha dặn. Thế là đôi cánh rơi ra và Icarus rơi xuống đất chết. 19. Sicily: hòn đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải, đã từng là thuộc địa của người Phoenicia, người Hy Lạp và người Carthage từ thế kỷ VIII TCN, của người Roman thế kỷ III TCN, người Vandal và người Goth thế kỷ V SCN, người Byzantine thế kỷ VI, người Hồi giáo Bắc Phi thế kỷ IX, người Norman thế kỷ XI và người Bourbon Tây Ban Nha giữa thế kỷ XVIII. Sicily là một phần của nước Ý thống nhất vào năm 1861. Sicily cũng nổi tiếng vì mối quan hệ thân thiết trong gia đình người dân và mạng lưới mafia bắt nguồn từ thế kỷ XVIII. 20. Aristotle (384-322 TCN) là nhà triết học và nhà khoa học nổi tiếng nhất thời bấy giờ, học trò của Plato. Ông để lại một khối lượng tác phẩm đồ sộ về logic, chính trị học và khoa học tự nhiên. 21. Đại hội Isthmus được mở hai năm một lần vào mùa hè ở Isthmus, trong khu rừng thông gần Corinth, nơi có đền thờ thần Poseidon. 22. Amazon là một bộ tộc gồm toàn các nữ chiến binh, kinh đô đặt tại bờ Nam Biển Đen, rất giỏi phi ngựa, bắn cung. Khi đánh giáp lá cà, người Amazon dùng giáo và rìu chiến dài. Chỉ những ai từng giết được kẻ thù mới được phép có bạn tình và cũng chỉ trong hai tháng mùa xuân. Con trai đẻ ra và tù binh bị đánh què và bị bắt làm nô lệ. Lý do của việc làm đàn ông què cụt là để thuần dưỡng họ, để phối giống tốt hơn. Antianara, một nữ hoàng của người Amazon, từng nói rằng 'Người què quan hệ tình ái tốt hơn'. 23. Trên đường hành quân từ Athens trở về, người Amazon sống lẫn trốn khắp nơi chứ không muốn chịu nổi hổ thẹn thua trận. Về sau, dù sức mạnh đã bị suy giảm, song người Amazon cũng tham gia vào cuộc chiến tranh thành Troy. Thậm chí đến thời Alexander Đại đế vẫn còn một số người Amazon. 24. Tuổi kết hôn ở Hy Lạp cổ đại là từ 12 đến 14. Sắc đẹp của nàng Helen cũng là nguyên nhân gây ra cuộc chiến tranh Troy: nàng bị Paris, hoàng tử thành Troy, bắt cóc đem về Troy. Người Hy Lạp đem hạm đội đông tới 1186 tàu (và khoảng 50.000 chiến binh) đi chinh phạt thành Troy, chiến đấu suốt 10 năm mới giành chiến thắng (khoảng năm 1250 TCN). 25. Tegea: một vùng màu mỡ phía bắc Hy Lạp, một trong những nơi có đền thờ nữ thần Athena. 26. Aphidnae là một thị trấn nhỏ gần Epirus. 27. Epirus là quê hương của Pyrrhus, người anh hùng cũng được kể trong cuốn sách này. 28. Trong

thần thoại La Mã, đây là thần Pluto (Diêm Vương) cai quản vương quốc nơi hồn người trần ở sau khi thể xác chết đi. 29. Tại trận Marathon này, người Athens đánh bại người Ba Tư, những kẻ đã xâm lược đất nước họ. (Xem cuộc đời Aristides để biết thêm về trận đánh này). 30. Cimon (510?-450? TCN): thống chế và chính khách xuất sắc của Athens, con trai của Miltiades, người đã làm nên chiến thắng Marathon. (Xem thêm câu chuyện về Pericles để biết về Cimon). 1. Democritus (460? - 370? TCN): triết gia Hy Lạp cổ đại, người đầu tiên đã đưa ra lý thuyết nguyên tử cho vũ trụ. Ông là một nhà văn có rất nhiều tác phẩm, nhưng đến nay chỉ còn lại rất ít. 2. Để biết thêm những sự kiện liên quan đến Dionysius [Con] và những việc xảy ra ở Syracuse, đọc thêm câu chuyện về cuộc đời của Dion. 3. Đây chính là Hicetes, kẻ đã dìm chết vợ và con nhỏ của Dion, hắn giả bộ kết bạn với họ sau khi Dion bị giết. Xem câu chuyện về cuộc đời của Dion. 4. Rhegium: thành bang nằm ở mỏm cực nam của bán đảo Italia, thuộc địa của Hy Lạp từ thế kỷ VIII TCN, ngày nay là thành phố Reggio di Calabria. 5. Dân Carthage và dân Phoenicia nói chung nổi tiếng hay lừa gạt, nên khi nghe họ kêu than bị lừa gạt người ta sẽ thấy nực cười. 6. Một thành bang cổ đại trên đảo Sicily. 7. Adranum: thuộc đảo Sicily. 8. Xem câu chuyện về cuộc đời của Dion để biết thêm tội ác mà hắn gây ra cho gia đình Dion. 9. Xem cuộc đời của Agesilaus và Pelopidas để biết về Epaminondas. 10. Sophocles (496?-406? TCN) là một trong những nhà soạn kịch vĩ đại nhất của Hy Lạp. Trong số 127 vở kịch của ông, hiện còn giữ lại được 7 vở bi kịch hoàn chỉnh, bao gồm các vở Electra, Oedipus Rex và Antigone. 11. Plutarch tin rằng con cháu sẽ bị trừng phạt bởi tội lỗi của tổ tiên, cũng như việc họ được thừa hưởng những phần thưởng từ công lao của cha ông. Do vậy, ông cẩn trọng viết rằng bệnh đục thủy tinh thể của Timoleon là do di truyền. Thuyết này giúp Plutarch giải thích vì sao những người tốt gặp khó khăn và những kẻ ác lại có thể sàm báng công lý nhưng dường như được tha thứ. Việc 'trời không có mắt' như thế là một trong những nền tảng trong học thuyết của phái Khoái lạc, một học thuyết mà Plutarch phản đối. Ông cũng tin rằng cái chết không chấm dứt ý đồ của nhiều kẻ xấu, mà chúng sẽ còn bị trừng phạt không chỉ với những đau khổ của chính bản thân chúng mà còn phải chứng kiến những bi thảm mà con cháu chúng phải gánh chịu. Xem tiểu luận rất hay của Plutarch Về việc trừng phạt chậm trễ của các vị thần trong tập văn Moralia (Luân lý). 1. Người đời Tấn trong nhóm Trúc Lâm thất hiền (7 người trong rừng trúc). Ông rất thích uống rượu và uống không biết say. 2. Chứng mất trí phổ biến. Vào năm 1906, lần đầu tiên bác sĩ tâm thần và thần kinh học người Đức Alois Alzheimer đã

chỉ ra rằng căn bệnh này không thể chữa được, mang tính thoái hóa và gây tử vong. 3. Alcoholics Anonymous: Một tổ chức cho những người nghiện rượu chia sẻ và giúp đỡ những người khác thoát khỏi tình trạng nghiện rượu giống mình. 1. Jujitsu là môn võ thuật cổ truyền của Nhật Bản. Đây là môn võ sử dụng tay không dựa vào nguyên lý thăng bằng, dùng mưu mẹo, mềm dẻo hơn là sức mạnh. 1. Một bộ phim do Mỹ sản xuất được phát triển từ truyện ngắn "The Greatest Gift" của Philip Van Doren Stern, được 5 đề cử Oscar, được Viện phim Mỹ xếp vào hàng 100 phim Mỹ hay nhất trong 100 năm qua, và đứng ở vị trí thứ nhất trong số những bộ phim truyền cảm nhất mọi thời đại. 2. Nguyên văn: Deputy Fife – tên một nhân vật trong chương trình truyền hình của Mỹ: The Andy Griffith Show, có tính cách rất tự mãn và huênh hoang. 1. Con đường nối liền Myanmar và Trung Quốc, có vai trò to lớn trong Chiến tranh Thế giới II.

Table of Contents

[Phần dẫn](#)

[Lớp sương mù thứ nhất](#)

[I](#)

[II](#)

[III](#)

[IV](#)

[V](#)

[VI](#)

[VII](#)

[I](#)

[II](#)

[III](#)

[V](#)

[Lớp sương mù thứ hai](#)

[I](#)

[II](#)

[IV](#)

[V](#)

[VI](#)

[Lớp sương mù thứ ba](#)

[I](#)

[III](#)

[IV](#)

[V](#)

[VII](#)

[VIII](#)

[Lớp sương mù thứ tư](#)

[II](#)

[III](#)

[IV](#)

[VI](#)

[VII](#)

[VIII](#)

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>